

C
Kommunaludvalget
KOU alm. del – svar på spørgsmål 20
Offentlig

Folketingets Kommunaludvalg

MODTAGET

10 JAN. 2005 15¹⁰

Den Centrale Indlevering

ORIGINAL

Dato: 10 JAN. 2005
Kontor: 1.ø.kt.
J.nr.: 2005-2414-36

Sagsbeh.: CBI
Fil-navn: Dokument 3

- ./. Vedlagt fremsendes i 5 eksemplarer besvarelse af spørgsmål nr. 20, (Alm. del), som Folketingets Kommunaludvalg har stillet til indenrigs- og sundhedsministeren den 17. december 2004.

Med venlig hilsen

Lars Løkke Rasmussen

Charlotte Bidsted

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato:

Kontor: 1.ø.kt.

J.nr.: 2005-2414-36

Sagsbeh.: CBI

Fil-navn: Dokument 2

Besvarelse af spørgsmål nr. 20 (Alm. del), som Folketingets Kommunaludvalg har stillet til indenrigs- og sundhedsministeren den 17. december 2004

Spørgsmål 20:

"Ministeren bedes løbende oversende kopi af de høringssvar, som modtages på forslagene, der vedrører kommunalreformen på ministerens område."

Svar:

- . / . Hermed vedlægges kopi af høringssvarene vedrørende kommunalreformen, som Indenrigs- og sundhedsministeriet har modtaget indtil høringsfristen den 7. januar 2005.

Ministeriet vil løbende fremsende de høringssvar, der måtte komme senere.

Til udvalgets orientering er kopi af høringssvar, der vedrører kommunalreformen på sundhedsområdet oversendt til Folketingets Sundhedsudvalg.

Kopi til Lise, stab

Bianca Lund Sørensen

Fra: Pernille Seaton
Sendt: 10. januar 2005 11:04
Til: Kontorpostkasse 1 økonomiske kontor
Cc: Jette Jørgensen
Emne: VS: Høringssvar.

Dette høringssvar fra Landsforeningen Specialskolerne i Danmark vedrører lovpakken vedr. kommunalreformen, og derfor videresendes henvendelsen til 1. økonomiske kontor.

Henvendelsen kræver formentlig ikke svar.

vh. Pernille Seaton
Sekretariatet
-----Oprindelig meddelelse-----
Fra: Jette Jørgensen
Sendt: 7. januar 2005 10:22
Til: Pernille Seaton
Emne: VS: Høringssvar.

INDGÅET I

10 JAN. 2005

1.0

??

-----Oprindelig meddelelse-----
Fra: Marianne Banner [mailto:marianne_banner@yahoo.dk]
Sendt: 6. januar 2005 16:21
Sendt til: Kontorpostkasse Sekretariatet
Samtale: Høringssvar.
Emne: Høringssvar.

Høringssvar ang. Lovforslag til ny folkeskole lov. samt ny sociallov.

Landsforeningen Specialskolerne i Danmark har til formål at støtte skolebestyrelserne i arbejdet for at sikre:

- **børn og unge på specialskolerne en undervisning og udvikling, der er afpasset efter deres handicap**
- **at kvaliteten i de specialpædagogiske tilbud er optimal og til stadighed udvikles.**

Til Undervisningsministeriet, indenrigsministeriet og socialministeriet.

De ændringer, som strukturreformen indebærer i forhold til skoleloven, er først og fremmest, at § 20, stk. 1 og 2 slås sammen. Men det er bekymrende da der er stor forskel på den almindelige specialundervisning som kan rummes i den kommunale folkeskole og så den specialundervisning der foregår på en vidtgående specialskole.

Dette vil kunne medføre en spredt og mindre intensiv indsats overfor de svageste børns undervisning .

Ved en spredning af den vidtgående specialundervisningen, kan man endvidere frygte, at der vil ske et videns- og kompetence tab, idet den erfaring og ekspertise, som findes på specialskolen, vil være i risiko for at forsvinde, når det faglige miljø bliver mindre - evt. endda blot båret af enkeltpersoner.

10-01-2005

At kommunerne skal bære hele udgiften jf. 49 til specialundervisning også selv om det bliver regionernes opgave at tilbyde de nødvendige pladser på landsdelsdækkende specialskoler vil give kommunerne store muligheder for kassetænkning, da der derved er åbent for, at det er et skøn over forbruget af specialskolepladser, der bestemmer størrelsen af regionens tilbud.

Strukturreformen indebærer desuden, at kommuner under 20.000 indbyggere skal indgå forpligtende samarbejdsaftaler. Kommuner over denne størrelse behøver ikke dette.

En typisk amtlig specialskole idag, har et befolkningsunderlag på godt 100.000 indbyggere. De nye storkommuner vil derfor sjældent alene kunne drive en specialskole.

Når specialskolen skal drives af en beliggenhedskommune, vil denne typisk være afhængig af, at nabokommuner vil være med til at garantere en drift.

Hvis dette ikke kommer i stand, fordi kommunerne ønsker at foretage undervisning i eget regi, vil specialskolen være for dyr og dermed selvsagt umiddelbart lukningstruet. (dette scenarie kan blive akut, fordi ingen kommune kan holde til f.eks. at satse på at 50 - 75 elever skal finansieres udefra - uden bindende forhåndsftaler herom).

Sker dette er fagligheden for alvor truet og dermed mister de allersvageste børn i vores samfund muligheden for at udnytte deres potentialer.

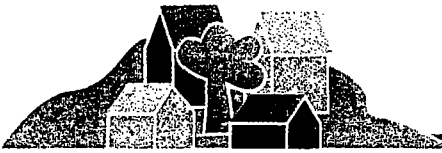
Disse børn kræver et højt specialiceret læringsmiljø, som kun kan sikres i en stabil og økonomisk politisk enhed som udelukkende har specialområdet som sit arbejdsfelt. med andre ord regionen, det er her man har opbygget et faglig og politisk økonomisk miljø, som specialundervisningen naturligt må høre ind under, alt den stund voksen området indenfor handicap, Børne og ungdomspsykiatrien samt specialinstitutionerne også ligger i regionalregi. Derved kan man holde hele handicapområdet indenfor samme regi. Dette vil naturligvis betyde at regionerne må have en skatteudskrivnings ret så de kan finansiere dette.

Nærhedsprincippet indenfor den vidtgående specialskoleområde er ulogisk og meningsløst, det vil være meget få af børnene på en vidtgående specialskole som kan overføres til en kommuneskoles rummelighed, og at specialsskolen skal styres fra beliggenhedskommunen betyder blot at den vil være et let offer i enhver sparerunde, der er ikke mange stemmer i handicappede børn, eller i deres familier.

På Specialskolernes vegne

Marianne Banner
formand

Marianne Banner, Kaserneboulevarden 35, 8000 Århus C, 28992434/86122519.E-mail:marianne-banner@yahoo.dk ☺

Kopi til Una, TK
Louise, TK

LANDDISTRIKTERNES FÆLLESRÅD

Statsministeren
Indenrigs- og Sundhedsministeren
Fødevareministeren
Økonomi – og Erhvervsministeren
Miljøministeren

INDGÅET I

10 JAN 2005

1.0

Jelling, 7. januar 2005

Vedr. høring om lovforslag til udmøntning af Kommunalreformen

Tak for de fremsendte lovforslag, modtaget 01.12.04.

Indledningsvis vil Landdistrikternes Fællesråd udtrykke en bekymring for de demokratiske vilkår i denne proces.

Når et så omfattende lovændringsforslag sendes i høring i december, vil det kun være muligt for organisationer med mange embedsmænd at foretage en tilbundsgående behandling.

Der har, indenfor de givne tidsrammer, ikke været mulighed for at debattere indholdet med det demokratiske vækstlag, som Fællesrådets medlemsskare repræsenterer, hvilket er meget beklageligt, i forbindelse med en række lovændringer, der får vidtrækkende konsekvenser for befolkningen i landdistrikterne.

Generelt anser Fællesrådet det for vigtigt, at landdistriktsudvikling fortsat foregår i tæt samspil med de borgere den omfatter.

Fællesrådet skal derfor hermed udmelde sin tilslutning til svar af d.d. fra Amsrådsforeningen: "Høringssvar om regional udvikling" j.nr. 002-471132.

LDF skal endvidere anbefale, at der kun er ét vækstforum i hver region.

Dette skal gives vidtgående kompetencer og økonomisk råderum indenfor landdistriktsudvikling. Fællesrådet vil derfor hermed kvittere Fødevareministeriet for forslaget om at art. 33- og LEADER+ ordningernes nyordning i forbindelse med det kommende landdistriktsprogram fortsat er placeret regionalt.

Landdistrikternes Fællesråd foreslår at regionernes beføjelser skærpes, således at kun jura – ikke projekternes faktuelle indhold – skal vurderes af ministeriet før endelig godkendelse.

Det forventes, at hver enkelt region via sin udviklingsafdeling, har et tæt samarbejde med kommunernes landdistriktsråd og udviklingsafdelinger; således at regionens udviklingsplan afspejler en koordinering af de kommunale landdistriktsstrategier – ikke blot hvad angår erhvervsudvikling; men i høj grad også alle de andre sektorer, der indgår i en helhedstænkt landdistriktspolitik.

Endelig vil Fællesrådet bede regeringen overveje hvorledes borgerne gives tid og mulighed for at debattere og kommentere strukturreformens lovgivningsmæssige konsekvenser, før disse vedtages.

Med venlig hilsen

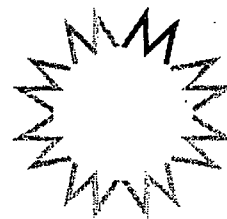
Landdistrikternes Fællesråd

Thorkild Ljørring Pedersen

Formand

fra 48

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

DANSK MANAGEMENT RÅD

— EN DEL AF DANSK INDUSTRI

7. januar 2005

Angående forslag til lov om et evalueringsinstitut for kommuner mv.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har den 1. december 2004 sendt forslag til lov om et evalueringsinstitut for kommuner mv. i høring.

Dansk Management Råd - brancheorganisationen for danske managementkonsulenter - havde allerede i oktober lejlighed til at kommentere etableringen af et evalueringsinstitut. Ved den lejlighed fandt DMR det uforståeligt, at Ministeren havde forhandlet en aftale på plads, hvor et statsligt institut skulle overtage opgaver, der i dag udføres af private aktører på et veludviklet privat marked. Vi foreslog endvidere at de egentlige evalueringsopgaver skulle udliciteres til private udbydere.

Ministeren svarede, at det i forbindelse med udformningen af lovforslaget ville blive overvejet at give instituttet mulighed for at udbyde nogle af sine evalueringsopgaver.

Nu er lovforslaget kommet, og det fremgår ikke at instituttet skal udbyde nogle af sine evalueringsopgaver.

DMR stiller sig fortsat uforstående over for, at der etableres et statsligt institut, som dels på foreskrevne områder og dels på eget initiativ kan udbyde og udvikle forretningsområder i konkurrence med et velfungerende privat marked, med stor risiko for konkurrenceforvriddning.

DMR vil foreslå, at der etableres et lille og meget omkostningseffektivt sekretariat, som har til opgave at identificere og udbyde evalueringsopgaver, men at selve evalueringsopgaverne udliciteres til private konsulentvirksomheder.

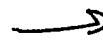
Med venlig hilsen
Dansk Management Råd

Steen Madsen
Direktør

17 DEC. 2004

ABT

Fra Anja, 2K
2 4

1. Ø

Heidi Lykke Schmidt

Fra: Jette Jørgensen

Sendt: 17. december 2004 15:59

Til: Kontorpostkasse 1 økonomiske kontor

Emne: VS: Vedr: forslag til lov om kommunale borgerservicecentre.

til 1. Ø?

Indgået i
Kommunalafdelingen

21 DEC. 2004

Jette

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Sendt: 17. december 2004 14:46

Til: Kontorpostkasse Sekretariatet

Emne: VS: Vedr: forslag til lov om kommunale borgerservicecentre.

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: Cecilie Demant Nordentoft (DEP) [mailto:depccdn@fvm.dk]

Sendt: 17. december 2004 14:27

Til: Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Cc: Susan Bramsen (DEP); Susie Hosainzadeh (DEP); Anders T. Christensen (DEP)

Emne: Vedr: forslag til lov om kommunale borgerservicecentre.

Til Indenrigs- og Sundhedsministeriet,

Fødevarerministeriet har ingen bemærkninger til lovforslaget vedr. kommunale borgerservicecentre.

Med venlig hilsen

Cecilie Demant Nordentoft

Studentermedhjælper

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Departementet

Hölbergsgade 2

1057 København K

Tlf: 33 92 33 45

Fax: 33 15 80 73

Email: depccdn@fvm.dk

Im. 2 KKT. j.nr. 8004-2200-21

21 DEC. 2004

Akt.nr. 50 Anja bilag

Indgået i
Kommunalafdelingen

- 5 JAN. 2005

Fra Anp, 2K
dansk byggeri

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Kontor; 2.k.kt.
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

AGT

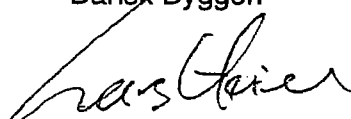
04-01-2005
Sagsnr.: 34453

Høring over forslag til Lov om kommunale borgerservicecentre

Dansk Byggeri har modtaget ovennævnte lovforslag i høring.

Da der er tale om et lovforslag specifikt rettet mod borgerne og ikke mod virksomhederne, har vi ingen bemærkninger.

Med venlig hilsen
Dansk Byggeri

Lars Høier

Im. 2. KKT. j.nr. 2004-2200-21

5 JAN. 2005

AKT ~~Nr. Voldgades bilag~~

Postbox 2125
1015 København K

Telefon 72 16 00 00
Telefax 72 16 00 10

www.danskbyggeri.dk
info@danskbyggeri.dk

Indgået i
Kommunalafdelingen

23 DEC. 2004

1/1

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Sagsnummer
94824-495236

Sagsbehandler MGL
Direkte 36 13 15 01
Fax 36 13 18 96
MGL@hur.dk

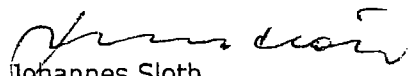
17. december 2004

Høringssvar vedr. Forslag til lov om kommunale borgerservicecentre

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har fremsendt udkast til "Forslag til lov om kommunale borgerservicecentre".

Hovedstadens Udviklingsråd har ingen bemærkninger til lovforslaget.

Venlig hilsen

Johannes Sloth
administrerende direktør

Im. 2 KKT. j.nr. 2004-2200-21

23 DEC. 2004

Akt.nr. 5/ ~~Antal bilag~~

Fra Anja, ZK

Anja Bergman Thuesen

Fra: Jakob Øster [jds@inm.dk]

Sendt: 7. januar 2005 13:22

Til: Anja Bergman Thuesen

Cc: Jakob Øster; Karen Johansen; Frederik Gammeltoft

Emne: Integrationsministeriets hørings svar vedr. forslag til lov om kommunale servicecentre

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har ved e-post af 1. december 2004 anmodet Integrationsministeriet om eventuelle bemærkninger til forslag til lov om kommunale servicecentre - udmøntning af kommunalreformen på Indenrigs- og Sundhedsministeriets område.

I den anledning skal Integrationsministeriet herved meddele, at ministeriet ikke har bemærkninger til det fremsendte.

Med venlig hilsen

Jakob Øster
Sekretariatskontoret
Integrationsministeriet
Holbergsgade 6
1057 København K.
Tlf. (+45) 33 92 33 80, Direkte (+45) 33 95 15 87
E-post: jds@inm.dk

Fra TK

Julie Iben Rothe

Fra: Thomas Frederiksen
Sendt: 7. januar 2005 14:09
Til: 1. kommunekontor
Emne: VS: Vedr. forslag til lov om revision af den kommunale inddeling

Lægges desuden i postmappen

Vh. thomas

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: Jean Dalberg (DEP) [mailto:jda@fvm.dk]
Sendt: 7. januar 2005 13:56
Sendt til: Kontorpostkasse 1. Kommunekontor
Samtale: Vedr. forslag til lov om revision af den kommunale inddeling
Emne: Vedr. forslag til lov om revision af den kommunale inddeling

Til Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Fødevareministeriet har ingen bemærkninger til lovforslaget vedr. revision af den kommunale inddeling.

Med venlig hilsen

Jean Dalberg
Ministeriet for Fødevarer Landbrug og Fiskeri
Departementet
4. kontor
Holbergsgade 2
1057 København K
Tlf.: 33 92 93 69
@-mail: jda@fvm.dk

ERHVERVS- OG SELSKABSSTYRELSEN

8. december 2004

**ERHVERVS- OG
SELSKABSSTYRELSEN**

Kampmannsgade 1
1780 København V

Høringssvar vedrørende lov om kommunale servicecentre

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har modtaget ovennævnte i høring.

Formålet med lovforslaget er at fremme kommunalbestyrelsens oprettelse af borgerservicecentre, der kan fungere som borgernes indgang til den offentlige sektor. Loven får dermed ingen konsekvenser for erhvervslivet.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) har således ingen bemærkninger til lovforslaget.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har ikke yderligere bemærkninger

Med venlig hilsen

Casper Leiholt
Fuldmægtig
Erhvervs- og Selskabsstyrelsen
Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering
Kampmannsgade 1
DK-1780 København V

Tlf.: +45 33 30 77 00

Dir. tlf.: +45 33 30 76 30

Fax: +45 33 30 77 99

E-mail: cli@eogs.dk

E&S benytter digital signatur på alle e-mails. Vil du vide mere om digital signatur - [læs her](#). Hvis du har problemer med en e-mail fra E&S - returnér venligst e-mail inkl. fejlbesked - [læs om de mest almindelige fejl](#). Undlad venligst at kryptere e-mails direkte til E&S medarbejdere, benyt i stedet eogs@eogs.dk - [læs mere](#).

ERHVERVS- OG SELSKABSSTYRELSEN

8. december 2004

Høringsvar vedrørende lov om forpligtende kommunale samarbejder

**ERHVERVS- OG
SELSKABSSTYRELSEN**

Kampmannsgade 1
1780 København V

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har modtaget ovennævnte i høring.

Formålet med lovforslaget er, at mindre kommuner, der ikke ønsker at indgå i kommunalsammenlægning, får mulighed for at indgå forpligtende kommunale samarbejder på en række områder. Loven har dermed udelukkende effekter for nogle enkelte kommuners fælles opgaveløsning, hvorfor erhvervslivet ikke vil opleve ændrede administrative konsekvenser.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) har således ingen bemærkninger til lovforslaget.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har ikke yderligere bemærkninger.

Med venlig hilsen

Casper Leiholt
Fuldmægtig
Erhvervs- og Selskabsstyrelsen
Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering
Kampmannsgade 1
DK-1780 København V

Tlf.: +45 33 30 77 00
Dir. tlf.: +45 33 30 76 30
Fax: +45 33 30 77 99

E-mail: cli@eogs.dk

E&S benytter digital signatur på alle e-mails. Vil du vide mere om digital signatur - [læs her](#). Hvis du har problemer med en e-mail fra E&S - returnér venligst e-mail inkl. fejlbesked - [læs om de mest almindelige fejl](#). Undlad venligst at kryptere e-mails direkte til E&S medarbejdere, benyt i stedet eogs@eogs.dk - [Læs mere](#).

ERHVERVS- OG SELSKABSSTYRELSEN

10. december 2004

**ERHVERVS- OG
SELSKABSSTYRELSEN**

Kampmannsgade 1
1780 København V

Høringssvar vedrørende lov om revision af den kommunale inddeling

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har modtaget ovennævnte i høring.

Loven bemyndiger indenrigs- og sundhedsministeren til at ændre den kommunale struktur via sammenlægning af kommuner. Dermed vil loven få administrative konsekvenser for de virksomheder, der hører hjemme i kommuner, der lægges sammen. Med loven er der dog alene tale om strukturelle ændringer på kommunalt plan, hvorfor loven ikke medfører nye administrative konsekvenser for de berørte virksomheder.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) har således ingen bemærkninger.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har ikke yderligere bemærkninger.

Med venlig hilsen

Casper Leiholt
Fuldmægtig
Erhvervs- og Selskabsstyrelsen
Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering
Kampmannsgade 1
DK-1780 København V

Tlf.: +45 33 30 77 00
Dir. tlf.: +45 33 30 76 30
Fax: +45 33 30 77 99

E-mail: cli@eogs.dk

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) vurderer de erhvervsøkonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af nye love og bekendtgørelser. CKR kan teste forslag med væsentlige administrative konsekvenser for erhvervslivet i et af Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspaneler.

E&S benytter digital signatur på alle e-mails. Vil du vide mere om digital signatur - [læs her](#). Hvis du har problemer med en e-mail fra E&S - returnér venligst e-mail inkl. fejlbesked - [læs om de mest almindelige fejl](#). Undlad venligst at kryptere e-mails direkte til E&S medarbejdere, benyt i stedet eogs@eogs.dk - [Læs mere](#).

ERHVERVS- OG SELSKABSSTYRELSEN

13. december 2004

**ERHVERVS- OG
SELSKABSSTYRELSEN**

Kampmannsgade 1
1780 København V

Høringsvar vedrørende lov om regionernes finansiering

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har modtaget ovennævnte i høring.

Loven fastsætter reglerne for regionernes økonomi og finansiering. Den specificerer reglerne for tilskud fra stat og kommuner. Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) vurderer således, at loven ikke er erhvervsrelevant.

CKR har i den anledning ingen bemærkninger.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har ikke yderligere bemærkninger.

Med venlig hilsen

Casper Leiholt
Fuldmægtig
Erhvervs- og Selskabsstyrelsen
Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering
Kampmannsgade 1
DK-1780 København V

Tlf.: +45 33 30 77 00
Dir. tlf.: +45 33 30 76 30
Fax: +45 33 30 77 99

E-mail: cli@eogs.dk

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) vurderer de erhvervsøkonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af nye love og bekendtgørelser. CKR kan teste forslag med væsentlige administrative konsekvenser for erhvervslivet i et af Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspaneler.

E&S benytter digital signatur på alle e-mails. Vil du vide mere om digital signatur - [læs her](#). Hvis du har problemer med en e-mail fra E&S - returnér venligst e-mail inkl. fejlbesked - [læs om de mest almindelige fejl](#). Undlad venligst at kryptere e-mails direkte til E&S medarbejdere, benyt i stedet eogs@eogs.dk - [Læs mere](#).

Kopi

10. december 2004

**ERHVERVS- OG
SELSKABSSTYRELSEN**
Kampmannsgade 1
1780 København V

Høringsvar vedrørende lov om procedurespørgsmål i forbindelse med kommunalreformen

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har modtaget ovennævnte i høring.

Loven indeholder regler for overførslen af aktiver, passiver, pligter, ansatte m.m. i forbindelse med kommunalreformen. Den finder således alene anvendelse i forbindelse med nedlæggelse af amterne, kommunesammenlægninger samt oprettelsen af regionsråd. Ingen private virksomheder bliver berørt, og loven har dermed ingen administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) har således ingen bemærkninger.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har ikke yderligere bemærkninger.

Med venlig hilsen

Casper Leiholt
Fuldmægtig
Erhvervs- og Selskabsstyrelsen
Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering
Kampmannsgade 1
DK-1780 København V

Tlf.: +45 33 30 77 00
Dir. tlf.: +45 33 30 76 30
Fax: +45 33 30 77 99

E-mail: cli@eogs.dk

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) vurderer de erhvervsøkonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af nye love og bekendtgørelser. CKR kan teste forslag med væsentlige administrative konsekvenser for erhvervslivet i et af Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspaneler.

E&S benytter digital signatur på alle e-mails. Vil du vide mere om digital signatur - [læs her](#). Hvis du har problemer med en e-mail fra E&S - returnér venligst e-mail inkl. fejlbesked - [læs om de mest almindelige fejl](#). Undlad venligst at kryptere e-mails direkte til E&S medarbejdere, benyt i stedet eogs@eogs.dk - [Læs mere](#).

fra TK

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

11741/11742
LIBA/haha

6.1.2005

Forslag til lov om revision af den kommunale inddeling og forslag til lov om forpligtende kommunale samarbejder

FTF har modtaget forslag til lov om revision af den kommunale inddeling og forslag til lov om forpligtende kommunale samarbejder til høring.

Generelt er FTF positiv indstillet overfor, at der sker en reform af den offentlige sektors struktur, idet det er FTF's opfattelse, at der ikke er tvivl om, at både de aktuelle og fremtidige krav og forventninger til kvalitetsbaseret fagligt bæredygtige og velfungerende offentlige opgaver tilsiger, at der må gennemføres en strukturreform.

FTF var oprindeligt enig med Strukturkommissionen i, at overførslen af nye opgaver til kommunerne forudsatte en kommunestørrelse på minimum ca. 30.000 indbyggere. For FTF er kommunernes evne til at leve op til borgernes forventninger om en effektiv god velfærdsservice afgørende og det er derfor bekymrende, når der satses på, at også mindre kommuner med kun 20.000 indbyggere samt egentlige små kommuner kan bevare selvstændigheden ved at indgå i forpligtende kommunalt samarbejde.

Efter FTF's opfattelse er der behov for en meget grundig behandling og vurdering af konkrete forslag og konsekvenser i forhold til såvel helhed som detalje i forbindelse med kommunalreformen. Hvis der sker lovsjusk og træffes forhastede beslutninger, vil det ikke bidrage til langtidsholdbarheden og fagligheden i de konkrete løsninger, som både borgere og offentligt ansatte skal leve med de kommende år.

FTF ser det derfor som en risiko, at den meget korte implementeringsperiode, der er afsat til hele reformarbejdet, skal forplumre kvaliteten af den og give grobund for en række problemer, både på kort og langt sigt. FTF finder også, at dette har afspejlet sig i, hvordan de konkrete lovforslag i høj grad må basere reguleringen på ministerbemyndigelser, der er med til at gøre lovgivningen og gennemsigtheden af, hvor kompetencerne egentlig findes i forhold til strukturreformen, meget vanskelig.

Den manglende gennemsigthed kan eksempelvis ses i lov om forpligtende kommunale samarbejder, hvor der i § 7 gives bemyndigelse til udveksling af oplysninger. Bemyndigelsen fraviger bestemmelserne i persondatalovens § 8, stk. 3, men det fremgår dog ikke, hvem der er dataansvarlig i persondatalovens forstand. Generelt er der tale om en svækkelse af reglerne i persondataloven, som medfører en svækkelse af den enkelte borgers retssikkerhed.

JJ

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
(12-18-86-68)
Slotholmsgade 10-12
1216 København K

Sendt til: im@im.dk

INDGÅET I
10 JAN. 2005

J 2004-2400-17 ✓
vedlagt
de 21/01 04
Jfa
Kopi fra 20

1.0

17. december 2004

Vedrørende høring over forslag til lov om ændring af lov om begunstigelser for en kreditforening af kommuner i Danmark

Datatilsynet
Borgergade 28, 5.
1300 København K

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har ved e-post af 1. december 2004 anmodet om Datatilsynets bemærkninger til forslag til lov om ændring af lov om begunstigelser for en kreditforening af kommuner i Danmark.

CVR-nr. 11-88-37-29

Datatilsynet har ingen bemærkninger til lovforslaget.

Telefon 3319 3200
Fax 3319 3218

Med venlig hilsen

E-post
dt@datatilsynet.dk
www.datatilsynet.dk

Anne Broberg Rasmussen

J.nr. 2004-112-0208
Sagsbehandler
Anne Broberg Rasmussen
Direkte 3319 3223

IM 2. ø.kt J.nr.

~~2004-2400-17~~

~~7.1.2004~~

AY

IM 1. ø.kt J.nr.

2005-2413-485

10 JAN. 2005

Antal bilag 0 Aktnr. 224

INDGÅET I
10 JAN. 2005

1.0

13. december 2004

**ERHVERVS- OG
SELSKABSSTYRELSEN**
Kampmannsgade 1
1780 København V

Høringssvar vedrørende lov om Kreditforening af kommuner i Danmark

Fra 20

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har modtaget ovennævnte i høring.

Loven giver Kreditforeningen af kommuner i Danmark mulighed for at yde lån til regionerne på samme vilkår som kommunerne. Loven berører dermed ikke nogen private virksomheder, hvorfor der ikke er nogen administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) har således ingen bemærkninger.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har ikke yderligere bemærkninger.

Med venlig hilsen

Casper Leiholt
Fuldmægtig
Erhvervs- og Selskabsstyrelsen
Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering
Kampmannsgade 1
DK-1780 København V

2004-2400-17
Jedeagt
28/12/05
Jfa

Tlf.: +45 33 30 77 00
Dir. tlf.: +45 33 30 76 30
Fax: +45 33 30 77 99

E-mail: cli@eogs.dk

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) vurderer de erhvervsøkonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af nye love og bekendtgørelser. CKR kan teste forslag med væsentlige administrative konsekvenser for erhvervslivet i et af Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspaneler.

E&S benytter digital signatur på alle e-mails. Vil du vide mere om digital signatur - [læs her](#). Hvis du har problemer med en e-mail fra E&S - returnér venligst e-mail inkl. fejlbesked - [læs om de mest almindelige fejl](#). Undlad venligst at kryptere e-mails direkte til E&S medarbejdere, benyt i stedet eogs@eogs.dk - [Læs mere](#).

IM 1. Ø.kt. J.nr. 2005-2413465

10 JAN. 2005

Antal bilag 0 Aktnr. 223
Slotsholmsgade 10-12 Telefon: +45 3392 3360 www.im.dk
DK-1216 København K Telefax: +45 3393 1563 im@im.dk

Amtsråds-
foreningen

fra 20

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

INDGÅET I
10 JAN. 2005
1.Ø

2004-2400-17
Jens Jørgen
10/05
JJA

Forslag til lov om ændring af Lov om Begunstigelser for en Kreditforening af Kommuner i Danmark

07-01-2005
Anders Andersen
E-mail: aa@arf.dk

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har den 1. december 2004 sendt Forslag til lov om ændring af Lov om Begunstigelser for en Kreditforening af Kommuner i Danmark i høring.

Lovforslaget indebærer konsekvensrettelser af den gældende lov, således at regioner vil kunne være medlem af Kreditforeningen af kommuner i Danmark, og således at foreningen vil kunne yde lån til regionerne på samme vilkår som til kommunerne.

Amtsrådsforeningen har ikke bemærkninger til lovforslaget.

Med venlig hilsen

Kristian Ebbensgaard

Dorte Hansen Thrige

Dampfærgevej 22
Postboks 2593
2100 København Ø

IM 1. Ø.kt

J.nr.

2004-2413-465

E-post: arf@arf.dk
Tlf. 3529 8100
Fax 3529 8300

10 JAN. 2005

Advokatrådet

ADVOKAT

SAMFUNDET

Kopi til NPA

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

INDGÅET I

10 JAN. 2005

T.Ø

KRONPRINSESSEGADE 28
1306 KØBENHAVN K
TLF. 33 96 97 98
FAX 33 36 97 50

DATO: 07-01-2005
J.NR.: 04-012902-04-2646
REF.: rgr

Høring over forslag til Lov om regional statsforvaltning

Ved e-mail af 1. december 2004 har Indenrigs- og Sundhedsministeriet anmodet om Advokatrådets bemærkninger til ovennævnte udkast.

Forslaget har været forelagt Advokatrådets Udvalg for offentlig ret, hvorefter Advokatrådet ikke finder anledning til at fremkomme med bemærkninger.

Med venlig hilsen

Henrik Rothe

E-mail: samfund@advocom.dk
Homepage: www.advocom.dk

IM 1. Ø.kt. J.nr. 2005-2413-465

10 JAN. 2005

N Aktør 720

Landsorganisationen i Danmark
Danish Confederation of Trade Unions

Islands Brygge 32D
Postboks 340
2300 København S

Telefon 3524 6000
Fax 3524 6300
E-mail lo@lo.dk

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Sagsnr. 03.04-03-445
Vores ref. HJE/lph
Deres ref.

Den 6. januar 2005

Høring vedr. Forslag til Lov om regioner og nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab

Med skrivelse af 1. december 2004 – 1.k.kt. j.nr. 2004-2000-5 – har Indenrigs- og Sundhedsministeriet anmodet Landsorganisationen i Danmark om bemærkninger til Forslag til lov om regioner og nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab.

I henhold til lovforslaget nedlægges amtskommunerne den 1. januar 2007, og landet indeles pr. samme dato i fem regioner.

Regionerne skal varetage 3 hovedopgaver nemlig sygehusvæsenet, regionale udviklingsopgaver samt visse driftsopgaver.

Regionerne styres af et regionsråd, og rådet etablerer et kontaktudvalg, bestående af borgmestre i regionen, der drøfter og udvikler samarbejdet mellem regionen og kommunerne.

Valg til regionsrådene finder sted første gang den 15. november 2005, og de nyvalgte regionsråd fungerer i 2006 som forberedelsesudvalg, der har til opgave at gennemføre nedlæggelsen af amterne og dannelsen af regionerne.

Indledningsvis skal LO beklage den korte høringsfrist.

LO finder, at et så omfattende reformværk stiller krav om – og har fortjent – at de berørte parter gives god tid til at drøfte og behandle virkningerne af reformen, herunder fremkomme med forslag til forbedringer og påpege urimelige – herunder uhensigtsmæssige – konsekvenser.

Det er helt overordnet LO's opfattelse, at regeringen burde have sikret et bredt forlig "hen over midten" i Folketinget i et så vidtrækkende spørgsmål som den fremtidige indretning af det danske samfund.

Dette burde have været muligt, når man tager i betragtning, at der som udgangspunkt for reformdrøftelser var en bred tilslutning til sigtet med en kommunalreform.

Fra Anja, 2k

Således tilsluttede også LO sig oprettelsen af et antal færre regioner som erstatning for de nuværende amter, og at man arbejdede henimod større kommunale enheder. Dette ud fra et ønske om at øge den faglige såvel som økonomiske bæredygtighed i opgaveløsningen og dermed give grundlag for en bedre offentlig sektor.

Med reformudspillet afløses de nuværende amter i 2007 af 5 regioner, og frivillige kommunesammenlægninger gennemført med henvisning til kommunalreformen, vil resultere i færre og mere velfunderede kommuner.

Samtidig må LO imidlertid konstatere, at udmøntningen af aftalen mellem Regeringen og Dansk Folkeparti af juni 2004, som nu foreligger i form af 48 fremsatte lovforslag, indeholder sådanne tilsigtede men formentlig også utilsigtede konsekvenser særligt for så vidt angår økonomi, personaleforhold, kompetence og placering af opgaver, at resultatet grundlæggende er fundamental usikkerhed med hensyn til den fremtidige udvikling af den offentlige sektor og sektorens mulighed for at give den bedst mulige service til borgerne.

På den baggrund skal LO derfor opfordre regeringen til genoverveje, hvorledes det helt overordnede mål med reformen udmøntes.

Som nævnt har regeringen i alt fremlagt 48 lovforslag vedrørende kommunalreformen. LO og flere af LO's medlemsforbund afgiver særlige høringssvar til flere af disse lovforslag, og LO skal henvise til disse.

I dette høringssvar vil LO primært holde sig til de overordnede økonomiske, personale- og kompetencemæssige konsekvenser af overgangen fra amter til regioner.

Det er LO's opfattelse, at de økonomiske konsekvenser af den omfattende reform af strukturen i den offentlige sektor ikke er tilstrækkeligt belyste. Det gælder på de enkelte områder, der berøres, og for reformen samlet.

Der ligger ikke økonomiske konsekvensberegninger til de enkelte lovforslag, og set i lyset af den stramme udgiftsstyring er det stærkt bekymrende.

Forligspartierne har tilkendegivet, at reformen skal gennemføres indenfor de nuværende økonomiske rammer.

Det betyder f.eks. at omstillingsudgifterne ikke er finansierede. Eftersom opgave- og personaleflytninger nødvendigvis må indebære investeringer til uddannelse, omskoling, personaleudvikling og eventuelt nye bygninger og udstyr, vil den manglende finansiering indebære risiko for, at der vil ske forringelser i den offentlige service som følge af strukturreformen, fordi udgifterne skal dækkes indenfor den i forvejen snævre ramme for offentlig service.

Som et eksempel på omstillingsudgifternes størrelse kan man tage afsæt i skatteområdet, der overgår fra kommunerne til staten pr. 1. juli 2005, hvor der regnes med udgifter på 270 mio. kr.

På langt de fleste områder sker myndighedsskiftet først januar 2007, og her foreligger ikke skøn over udgifternes størrelse, men da områderne til sammen er langt større end

skatteområdet, må der forventes omstillingsudgifter på flere milliarder kroner i løbet af de kommende år.

Regionernes økonomi er uklar men bliver reelt fastlagt af staten. Således er de nuværende amtskommuners ret til at udskrive skat og optage lån til finansiering af deres opgaver frataget regionerne.

Regionerne kan ikke prioritere mellem de hovedopgaver, som regionerne skal løse, idet der er "vandtætte skodder" mellem de 3 områder, som regionerne har ansvaret for.

Der kan ikke overføres midler fra det ene område til det andet, og selv inden for de enkelte områder er der adskillige øremærkede og aktivitetsbestemte statstilskud.

Selv administrationen, som vel ofte med stordriftsfordel ville kunne løses fælles for hele regionen, skal opsplittes på de 3 områder.

Regionernes autonomi reduceres også af, at regionerne ikke, som det er tilfældet for de nuværende amtskommuner, kan anvende kommunalfuldmagten.

LO finder, at regionerne uden at kunne anvende reglerne i en kommunalfuldmagt vil få store problemer i forhold til at skulle varetage deres opgaver eller bidrage til den offentlige opgavevaretagelse.

LO frygter dels at regionerne ikke får mulighed for at udvikle de opgaver, som regionerne skal løse dels at opgaverne vil blive fragmenteret mellem stat, kommuner og regioner uden, at der kan etableres en sammenhæng mellem regionernes opgaveløsning og eventuelle tilstødende opgaver, da regionerne ikke må påtage sig disse.

Regionerne vil samtidig være underlagt kommunal styring i det nedsatte Kontaktudvalg, hvor borgmestre kan veto regionsrådenes indstillinger med hensyn til den regionale økonomi.

Man kan frygte, at kontaktudvalget udvikler sig til et uformelt forum, hvor de reelle beslutninger vedrørende regionens virksomhed bliver taget.

LO finder, at der bør sikres åbenhed om kontaktudvalgets arbejde, så man undgår at undergrave de formelle beslutningsfora.

Det er givet, at borgernes interesse og engagement i regionerne og regionsrådene vil blive påvirket af disse fundamentale ændringer i forhold til den amtskommunale virksomhed. Man kan således frygte, at regionerne af brede grupper i samfundet vil blive set som administrative vedhæng til staten eller kommunerne, og den folkelige opbakning målt ved deltagelsen i valg til regionsrådene vil være for nedadgående.

Regionerne vil altså ende med at blive ledet af "politikere" uden demokratisk legitimitet.

LO har nærmere beskrevet denne udvikling i høringssvar til forslaget om regionernes finansiering.

Der er LO's opfattelse, at denne negative udvikling kun kan undgås, såfremt de nye regioner får adgang til at fastlægge deres økonomi gennem udskrivelse af skatter og optagelse af lån.

Også indirekte vil kommunerne kunne styre regionerne, idet kommunerne gennem beslutninger om selv at optræde som leverandører indenfor social- og undervisningsområdet kan fjerne regionernes økonomiske fundament.

Dette forhold ville også ændres, hvis regionerne fik egne indtægter.

I samme forbindelse skal nævnes, at regionsrådene i henhold til lovudkastet skal give private adgang til at udfordre regionerne med hensyn til løsning af serviceopgaver.

Det er LO's opfattelse, at man burde afvente en evaluering af udfordringsretten i kommunerne, inden man indfører denne ret for private og pligt for regionerne.

For LO er det naturligvis af særlig betydning, at en konsekvens af kommunalreformen er, at store grupper af ansatte skal skifte arbejdsgiver, arbejdsområde og ofte også arbejdssted.

Ifølge en opgørelse fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil i alt 145.800 personer kunne indtræde i ny overenskomster som følge af strukturreformen. Hertil skal lægges ansatte i Hovedstadens Sygehusfællesskab (HS). Desuden vil skønsmæssigt 100.000 ansatte, der berøres af primærkommunale sammenlægninger skulle skifte arbejdsgiver,

Derfor er det naturligt, at reformens indflydelse på de nuværende ansattes fremtidige beskæftigelses- og ansættelsesvilkår bliver af væsentlig betydning for lønmodtagerorganisationernes vurdering af reformen, herunder processen ved reformens gennemførelse.

Særligt i respekt for personalet kunne gennemførelsestempoet godt have været præget af mere tålmodighed og beslutningerne af større gennemsigthed.

Politiske, mundtlige udsagn om jobgarantier, der ikke har hold i personalejuraen eller er skriftligt nedfældet i lovforslagene om kommunalreformen, kan ikke kompensere for den usikkerhed, der er opstået.

LO finder, at det som et minimum i de relevante lovbemærkninger anføres, at eventuelle personalereduktioner skal ske ved naturlig afgang. Kravet er at betragte netop som et minimum, da naturlig afgang ikke kun indebærer fratreden til pension, men også omfatter personer, der – bl.a. som konsekvens af strukturreformen – finder et nyt arbejde. En række nylige undersøgelser peger på, at omkring 10 % af de offentligt ansatte hvert år skifter arbejdsgiver.

Det er for øvrigt uafklaret, i hvilket omfang reformen giver anledning til nye kollektive aftaler.

Efter LO's opfattelse bør det præciseres, hvilke ansættelsesvilkår man vil tilbyde de virksomhedsoverdragne medarbejdere, når deres tidligere overenskomstfastsatte rettigheder udløber i henhold til kollektiv overenskomst.

Disse spørgsmål er ikke afklaret i *udkast til lovforslag om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen*. I lovudkastet nævnes alene, at de ansatte senest august 2006 skal have meddelelse om, hvilken myndighed de skal overføres til, og specifikt at forvaltningsloven ikke vil blive anvendt.

Efter LO's vurdering er dette ikke tilfredsstillende.

Personaleorganisationer og forhandlingssammenslutninger har afgivet høringssvar, ligesom LO særskilt har behandlet de ansættelsesmæssige forhold i et notat om personaleforhold ved den forestående kommunalreform, som vedlægges

LO skal henholde sig til disse.

Det er imidlertid vigtigt for LO at advare om, at en ringe håndtering af personalets vilkår og usikkerhed om fremtidige arbejdsvilkår kan føre til voksende søgning væk fra den offentlige sektor.

Dette skal sammenholdes med, at regionerne med den rolle og kompetence, de i øvrigt er tillagt, meget vel ender med ikke at være særlig attraktive arbejdspladser.

Derved risikerer man at forøge det udbredte rekrutteringsproblem, som allerede i dag kendetegner store dele af amter og kommuner.

Det vil heller ikke kunne udelukkes, at de mest kompetente medarbejdere, der må formodes at have bedst mulighed for at opnå anden beskæftigelse, vil forlade sektoren i forholdsvis stor grad.

Med hensyn til den fremtidige opgaveplacering er det LO's principielle opfattelse, at forligspartierne ikke har valgt de mest optimale løsninger set i forhold til service og kvalitet men ladet hensynet til særinteresser - herunder kommunale ønsker - spille en afgørende rolle.

Det for LO mest oplagte eksempel er beskæftigelsesområdet, og LO skal henvise til det allerede afgivne høringssvar.

Et andet område er miljø og planlægning, hvor også opgaver, der går over kommunegrænserne, er blevet overdraget til kommunerne, der herefter skal forhandle sig frem til løsninger. Et eksempel er indsatsen for et bedre vandmiljø.

De foreslåede servicecentre jfr. *udkast til lovforslag om kommunale borgerservicecentre*, har fået tillagt en række opgaver, der rejser flere problemer med hensyn til borgernes retstilstand.

I henhold til lovforslaget giver servicecentrene bl.a. vejledning og information inden for hele skatteområdet, herunder også told, moms og afgifter.

Det fremgår, at denne service alene er af administrativ karakter, men hvorledes skelner borgeren mellem administrativ sagsbehandling, egentlig sagsbehandling og reel myndighedsudøvelse.

Som eksempel kan nævnes en borger, der henvender sig til kommunens servicecenter for at få en forhåndstilkendegivelse om, hvorvidt en udgift til særlig pensionsindbetaling eller køb af anparter kan give anledning til et skattefradrag af en bestemt størrelse.

Hvorledes er borgeren stillet, hvis den "afgørelse", som er truffet af servicecentret senere bliver "omstødt" af fagforvaltningen under den statslige myndighed.

Det fremgår ikke af lovforslaget eller bemærkninger hertil, hvorledes man vil forebygge, at disse situationer opstår, herunder hvilke tiltag med hensyn til opkvalificering af personalet, man har overvejet.

LO er ligeledes skeptisk over for, at kommunerne står til at overtage eneansvaret for erhvervsservice. Det forekommer usandsynligt, at der vil kunne eksistere en tilstrækkelig faglig bæredygtig organisation i hver kommune, og det giver samtidig problemer i forhold til at koordinere med og implementere den indsats, som efter lovudkastet skal tilrettelægges i de regionale vækstfora.

Endelig skal LO pege på, at udmøntningen af kommunalreformen i høj grad sker gennem udvidede bemyndigelser og kompetencer til ministre.

Derfor består på en række områder uklarhed med hensyn til, hvorledes reformen i sidste ende vil blive udmøntet. Denne usikkerhed om slutresultatet har naturligvis også haft indvirkning på fagbevægelsens vurdering af reformen.

Her skal fremdrages det sociale område, hvor en række besværlige problemstillinger i forbindelse med den ændrede opgavevaretagelse er foreslået udskudt ved at give bemyndigelse til socialministeren.

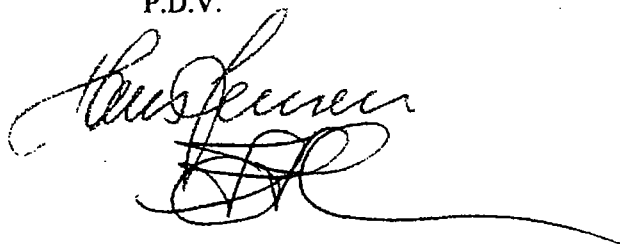
Særligt på det regionale område bidrager udvidelsen af bemyndigelser og kompetence til det centrale niveau sammen med de økonomiske bindinger til den hovedkonklusion, at lovforslaget vil resultere i centralt dirigerede regioner, som samtidig er frataget muligheden for en folkelig forankring.

Sammenfattende finder LO, at Indenrigs- og Sundhedsministeren bør give plads for en nødvendig bred dialog med henblik på at sikre en kommunalreform, der dels lever op til det oprindelige mål med strukturreformen nemlig at skabe et bedre fremtidssikret grundlag for den offentlige sektor, og dels gennemføres på en økonomisk og personale-mæssig forsvarlig måde.

LO deltager gerne i denne dialog.

- ./ Der henvises til vedlagte notat om personaleforhold ved den forestående kommunalreform.

P.D.V.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'P.D.V.', with a long horizontal flourish extending to the right.

Bemærkninger til kommunalreformens lovudkast

Regeringen har fremlagt udkast til 46 lovforslag om ny offentlig struktur foruden de to lovforslag, som allerede er fremsat i Folketinget på Skatteministeriets område. Altså fremsættes i alt 48 lovforslag.

LO har foruden høringssvar på de enkelte områder lavet et generelt notat om personaleforhold samt udarbejdet dette notat, hvis formål er at foretage en overordnet vurdering af kommunalreformen. Det er hertil valgt at se nærmere på 5 hovedtemaer:

1. Hvilken økonomi stilles der til rådighed, og er der klarhed over de økonomiske konsekvenser?
2. Er der taget tilfredsstillende højde for omstillingsprocessen for personalet?
3. Forbedres borgerservice og kvalitet i opgaveløsningen?
4. Er der lagt op til øget bureaukratisering (mindre demokrati) og flere ministerbeføjelser?
5. Er der for mange gråzoner og risiko for lovsjusk?

Det er LO's opfattelse, at den samlede politiske bedømmelse af kommunalreformen og gennemførelsesprocessen afgøres af, hvordan der kan svares på ovennævnte spørgsmål.

Under en høringsrunde er det naturligt at gøre opmærksom på de mangler, der findes i lovgivers udkast/forslag. Derfor vil en væsentlig del af gennemgangen nedenfor være kritisk.

Udgangspunktet for LO er imidlertid fortsat de tilkendegivelser, som blev udtrykt med Fællesudvalgets (LO, FTF og AC) rapport fra december 2003. Heri tilslutter LO sig oprettelsen af færre regioner med en justeret opgaveportefølje som erstatning for amterne, og at der arbejdes henimod større kommunale enheder. Det kan øge såvel den faglige som den økonomiske bæredygtighed i opgaveløsningen. Og dermed give grundlag for en endnu bedre offentlig sektor.

Dette hovedsigte er indfriet med reformudspillet, som det ser ud nu, men der er elementer i den ny opgaveplacering – særlig om kommunernes øgede ansvar over for beskæftigelsesindsatsen, natur og miljø – LO ikke kan tilslutte sig. Derudover er der efter LO's vurdering sket en for vidtgående opgaveglidning fra regioner/amter til kommuner vedr. børn med særlige behov, og så vil LO udtrykke bekymring for, om kommunerne kan håndtere ansvaret for erhvervsservice.

Endelig er der, som det fremgår nedenfor, betydelig bekymring for, om gennemførelsen af reformen kommer til at foregå tilfredsstillende, og om personalets vilkår og inddragelse har tilstrækkelig opmærksomhed.

1. De økonomiske forhold

Den nuværende regering har indført et skattestop, som reelt indebærer faldende skattetryk og det betyder, at de offentlige udgifter holdes i et meget stramt greb. LO har tidligere vist,

at der er blevet færre offentligt ansatte under den nuværende regering, når der ses på det samlede timetal, der præsteres. Det er hovedsagelig i staten, at der er set nedskæringer.

De seneste nationalregnskabstal viser endda et fald i det offentlige forbrug, som er en indikator for den offentlige service. I de tre første kvartaler af 2004 faldt det offentlige forbrug med 0,1 pct. sammenlignet med den tilsvarende periode i 2003.

De økonomiske konsekvenser af den meget omfattende reform til ny offentlig struktur bør naturligvis være velbelyste. Både på de enkelte områder, der berøres, og samlet. Udgangspunktet er imidlertid, at det ikke er tilfældet. Der ligger ikke økonomiske konsekvensberegninger til de enkelte lovforslag, og set i lyset af den stramme udgiftsstyring er det stærkt bekymrende.

Det betyder f.eks., at omstillingsudgifterne ikke er finansierede. Eftersom opgave- og personaleflytninger nødvendigvis må indebære investeringer til uddannelse, omskoling, personaleudvikling og evt. nye bygninger og udstyr, vil den manglende finansiering indebære risiko for afskedigelser og nednormeringer samt udhuling af råderummet til løndannelse som følge af strukturreformen, fordi udgifterne så skal findes inden for den i forvejen snævre ramme for offentlig service.

Det betyder på sin side risiko for, at der vil ske forringelser i den offentlige service.

Som et eksempel på omstillingsudgifternes størrelse kan nævnes, at der på skatteområdet - der overgår fra kommunerne til staten pr. 1. juli 2005 - regnes med et beløb på 270 mill.kr. På langt de fleste områder sker myndighedsskiftet først i 2007, og her er der altså ikke skønt over udgifternes størrelse, men da områderne til sammen er langt større end skatteområdet, må der forventes omstillingsudgifter på flere milliarder kr. i løbet af de kommende år.

Lovudkastene løser ikke problemet med manglende afklaring af de fremtidige forhold for kommunernes økonomi.

Der er ikke taget stilling til, i hvilken udstrækning kommunernes udgifter til ledige, syge og sociale brugere skal refunderes af staten, ligesom der ikke foreligger en beskrivelse af den fremtidige mellemkommunale udligning.

I dag er der 35-100 pct. statslig refusion af kommunernes udgifter på de forskellige områder. Helt overordnet er problemstillingen, om kommunerne kan påvirke udgifterne eller ej. De offentlige udgifter skal overordnet garanteres af staten gennem finanslov og økonomiaftaler, men i den udstrækning, den enkelte kommune kan gøre en indsats for at nedbringe udgifterne, bør refusionen til den enkelte kommune være mindre end 100 pct. (selv om de er fuldt dækket som gennemsnit over bloktilskud mv.).

Det er imidlertid vanskeligt at finde de rigtige niveauer for refusion, f.eks. i forhold til det kommunale systems indsats over for personer uden arbejde, fordi kommunerne kun delvist kan påvirke udgifterne. På sundhedsområdet kan en forebyggende kommunal indsats og genoptræning/efterbehandling i et vist omfang medvirke til at nedbringe udgifter i andre dele af sundhedssektoren og den specialiserede sociale sektor, som typisk vil være et anliggende for regionerne og omvendt vil en manglende indsats kunne foranledige øgede udgifter i regionerne.

Både i det ene og det andet tilfælde er der risiko for kassetænkning, men det er altså uvist, hvordan regeringen vil imødegå risikoen.

En anden og nok så væsentlig risiko er, at kommuner afstår fra at gøre den nødvendige indsats over for borgerne, hvis det f.eks. bliver for dyrt at aktivere dem, behandle dem eller indlægge dem på sygehus.

Den manglende finansierings- og udligningsreform gør det helt uoverskueligt at foretage en vurdering af omfanget af disse risici. Men foreløbige modeller for en ny udligningsordning har indeholdt en overgang fra udligning baseret på skattegrundlag til udligning baseret på indbyggertal. Beregninger viser, at det især vil skade kommunerne på den københavnske vestegn, mens provinskommuner vil have størst gavn af en sådan omlægning. I forhold til integration og anden social indsats vil det være nødvendigt med supplerende udligningskriterier, hvis man skal undgå nye problemer.

Det forstørrelser uklarhederne, at *udkastet til lovforslag om kommunal inddeling* åbner op for, at kommunerne - som følge af en ministerbemyndigelse - internt kører med forskellige skatte- og serviceniveauer i en overgangsperiode med en opdeling, der svarer til de gamle kommuner.

Regionernes økonomi er uklar, men den bliver fastlagt af staten. Regionerne udstyres ikke med en fuldmagt til selv at prioritere inden for egne budgetter. I princippet skal budgettet være opdelt i tre vandtætte dele: 1) Sundhedsområdet, 2) Det specialiserede sociale område og 3) Øvrige (udviklingsområder), hvor der ikke kan overføres midler fra en del af budgettet til en anden. Og inden for de enkelte områder vil der være flere øremærkede og aktivitetsbestemte statstilskud, f.eks. den såkaldte "Løkkepose" på sundhedsområdet.

Desuden sker der en beskæring af regionernes muligheder for at optage lån, og staten får mulighed for at reducere bloktilskuddene. Det mest problematiske kan vise sig at være bestemmelsen om, at der ikke automatisk bliver efterreguleret for fejlagtige løn- og prisskøn. Med den nuværende praksis har der været en klar tendens til for lave skøn.

På *sundhedsområdet* vil 80 pct. af udgifterne blive dækket af staten, og yderligere 10 pct. i form af kommunale grundbidrag, der besluttet af staten. Fordelingsprincipperne i forslaget til regioner kan medføre en omfordeling fra Hovedstadsområdet til provinsen.

Der vil med stor sandsynlighed ske en stigning i budgetusikkerheden og dermed svækkes planlægnings- og udviklingsmulighederne på sundhedsområdet.

På *socialområdet* vil udgifterne blive finansieret af kommunernes *anvendelse* af regionernes tilbud. Derved vil regionerne med sikkerhed have meget stor budgetusikkerhed på dette område.

Det skal også nævnes, at der - selvom der er opstillet et regelsæt i *udkast til forslag om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen* - er stor usikkerhed om fordelingen af de nuværende amters aktiver og passiver samt likvide beholdning på de kommende regioner, og hvorledes disse i den enkelte region fordeles på de 3 økonomisk og administrativt, selvstændige områder - sundhed, drift af sociale institutioner og øvrige "udviklingsopgaver" - som regionernes virksomhed opdeles i.

Det forventes, at regeringen indleder DUT-forhandlinger med amter og kommuner om økonomien i den ny opgavefordeling. På skatteområdet har der vist sig at være meget stor

afstand mellem regeringens opfattelse af, hvor stor en administrativ belastning, man fratager kommunerne, og KL's opgørelse over de nedsatte administrative udgifter. Forskellen beløber sig ifølge de første tilkendegivelser til 1 mia.kr.

Økonomidrøftelserne i det nye år vil give nye muligheder for at skære i udgifterne til den kommunale service.

2. Personalepolitikken

Kommunalreformen er netop kendetegnet ved, at store grupper af ansatte skal skifte arbejdsgiver, og for nogles vedkommende også fysisk vil opleve ændrede vilkår.

Ifølge en opgørelse fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil i alt 145.800 personer kunne indtræde i ny overenskomster som følge af strukturreformen. Hertil skal lægges ansatte i Hovedstadens Sygehusfællesskab (HS). Desuden vil skønsmæssigt 100.000 ansatte, der berøres af primærkommunale sammenlægninger skulle skifte arbejdsgiver, (jf. tabel 1).

Tabel 1. Personale, der skal skifte arbejdsgiver efter strukturreformen

	1.000 personer
Fra amter til regioner	108,2
Fra amter til stat	16,9
Fra amter til kommuner	14,5
Fra kommuner til stat	6,2
Fra HS til regioner	18,1
Kommunesammenlægninger	100,0
I alt	263,9

Derfor er det naturligt, at reformens indflydelse på de nuværende ansattes fremtidige beskæftigelses- og ansættelsesvilkår bliver af afgørende betydning for vurderingen af reformen, herunder processen ved reformens gennemførelse.

Usikkerheden for de berørte ansatte skyldes en mulig udvidelse af deres ansættelsesområde, nye arbejdssteder og nye arbejdsopgaver. Det stiller krav om, at man går tålmodigt til værks og beslutningerne er gennemsigtige.

Politiske udsagn om jobgarantier, der ikke har hold i personalejuraen, kan ikke kompensere for usikkerheden. Det bør derfor som minimum i lovbemærkningerne anføres, at evt. personalereduktion skal ske ved naturlig afgang. Kravet er at betragte netop som et minimum, da naturlig afgang ikke kun indebærer fratræden til pension, men også omfatter personer der - evt. som konsekvens af strukturreformen - finder et nyt arbejde. En række nylige undersøgelser peger på, at ca. 10 pct. af de offentligt ansatte skifter arbejdsgiver hvert år.

En henvisning til, at Lov om virksomhedsoverdragelse er gældende i forbindelse med gennemførelsen af reformen, må ikke forveksles med en beskæftigelsesgaranti. Loven fastlægger som bekendt alene vilkårene for ansættelsen efter overdragelsen, men forpligter ikke til at beskæftige de berørte lønmodtagere.

Der er ikke garanteret tilpasningsforhandlinger for de ansatte, som overgår til nye vilkår. Det har f.eks. konsekvenser, når man overgår fra kommunale til statslige overenskomster. På skatteområdet er der taget stilling til pensionsbidragene, som loves fastholdt på det (højere) kommunale niveau, men der er ikke taget stilling til f.eks. omsorgsdage.

Samlet set er der ingen effektiv løngaranti. Der vil være adgang til modregning i overgangstillæg mv. i forbindelse med lokale reguleringer fremover, og denne risiko forstærkes, når man forsømmer at sikre tilpasningsforhandlinger med de ansattes organisationer.

Det er for øvrigt uafklaret i hvilket omfang reformen giver anledning til nye kollektive overenskomster. Særligt på det nuværende amtslige område, hvor størsteparten af de berørte grupper er ansat, jf. tabellen ovenfor, er det usikkert om virksomhedsoverdragelsesloven betyder, at de nuværende amtslige overenskomster i medfør af § 4a skal fortsætte, idet der er tale om en sådan identitet mellem regioner og amter, at regionerne fortsat vil være forpligtet som overenskomstpart.

Efter LO's opfattelse bør man også præcisere, hvilke ansættelsesvilkår man vil tilbyde de virksomhedsoverdragne medarbejdere, når deres tidligere overenskomstfastsatte rettigheder udløber i henhold til den kollektive overenskomst.

Der er ikke i udkast til lovforslag om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen givet løfter om tryghed fremover og altså heller ikke, om der vil ske tilpasningsforhandlinger mellem de kollektive parter om overenskomstspørgsmål.

I lovudkastet nævnes, at de ansatte senest i august 2006 skal have meddelelse om, hvilken myndighed de skal overføres til, men forvaltningsloven vil ikke blive anvendt, hvilket bl.a. betyder, at de ansatte ikke bliver partshørt, og at de almindelige regler om aktindsigt med videre ikke er gældende.

De umiddelbare personalerelaterede spørgsmål knytter sig til lovudkastene på skatteområdet særligt forslag til *lov om skatte- og ejendomsvurderingsforvaltning og lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer*, idet disse forslag gennemføres allerede 1. juli 2005, og derfor kan betragtes som en lakmusprøve på, hvordan personaleforholdene reguleres.

LO's vurdering er, at det ikke er tilfredsstillende.

I forbindelse med etableringen af det *enstrengede inddrivelsessystem* er budgetteret med en besparelse på 125 mill. kr. i 2005 og yderligere besparelser de efterfølgende år. På sigt regnes med en reduktion af mandskabet på 1.200 årsværk, hvilket er godt en halvering i forhold til den nuværende bemanning på ca. 2.300 årsværk. Alligevel forventes en mere effektiv indsats, men embedsmændene indrømmer dog i bemærkningerne, at inddrivelsesindsatsen kan blive reduceret i en overgangsperiode, hvor systemerne skal lægges sammen.

Disse besparelser vil ifølge regeringen kunne opnås ved ændret organisering af arbejdet og "naturlig afgang", men der er ikke udtrykt nogen formel ansættelsesgaranti. Hverken for de kommunalt ansatte, som skal overføres, eller over for de allerede ansatte i staten. Dertil kommer, at der ikke er afsat midler til tilpasning af aftaler, om f.eks. pensionsrettigheder, som led i overflytningen.

Samtidig indebærer omlægningen, at de berørte ansatte vil få udvidet deres ansættelsesområde, arbejdsopgaver og arbejdssted.

Der er heller ikke angivet, hvorledes man vil tilrettelægge processen, herunder hvornår det berørte personale kan forvente en afklaring af den fremtidige placering, samt over hvor stor geografisk afstand medarbejderne kan forvente at blive flyttet.

Der er ikke givet bindende tilsagn om at inddrage personaleorganisationerne.

Særligt for tjenestemænd fastslås det i lovforslaget, at tjenestemænd bevarer deres ansættelsesvilkår, herunder deres tjenestemandspension, idet forslaget samtidig indeholder en udvidelse af de kommunale tjenestemænds ansættelsesområde, og at tjenestemændene fremover vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for den nye organisation, men uden for deres gamle ansættelsesområde.

I udkastet til *lov om erhvervsfremme og ophævelse af lov om kommuners og amtskommuners deltagelse i erhvervsudviklingsaktiviteter* vedrører opgaveflytningen fortrinsvis ansatte i de selvejende erhvervsservicecentre, som i dag finansieres med 50 pct. af staten og 50 pct. fra amter og kommuner. De ansatte får ifølge udkastet ikke garanti for at flytte med opgaverne eller blive omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven.

Det er vigtigt at være opmærksom på, at en ringe håndtering af personalets vilkår og inddragelse ved omstillingsprocesserne kan give risiko for voksende søgning væk fra den offentlige sektor. Derved forøges det i forvejen udbredte rekrutteringsproblem, som kendetegner store dele af amter og kommuner allerede i dag. Det vil oven i købet ikke kunne udelukkes, at de mest kompetente medarbejdere, der må formodes at have bedst mulighed for at opnå anden beskæftigelse, vil forlade sektoren i forholdsvis stor grad.

3. Borgernes service og kvaliteten i opgaveløsningen

De større kommuner og den glidende centralisering er med til at fjerne borgernes kontakt til den politiske ledelse af det kommunale/offentlige system. Dette indebærer ikke, at den offentlige service behøver at blive forringet, men risikoen er til stede.

Årsagen er, at kvaliteten i opgaveløsningen hænger sammen med den service, som det offentlige kan yde den enkelte borger, og her er nærhed et af kriterierne. Kriteriet er ikke snævert knyttet til nærhed af politikere, men i højere grad til nærhed af ansatte, der kan yde den nødvendige service. Det er snarere i forbindelse med klager o. lign., at geografisk nærhed til politikere kan blive vigtig.

LO's udgangspunkt er dog, som nævnt indledningsvist, at det er positivt med større regionale og kommunale enheder i den offentlige sektor.

Det er imidlertid tre andre årsager til, at LO kan have tvivl om, hvorvidt reformen tilgodeser det overordnede formål med bedre service. De to første er allerede påpeget.

For det første er der grund til at frygte manglende økonomiske ressourcer til reformens gennemførelse.

For det andet er der risiko for afvandring af personale inden for områder, hvor omstillingsprocessen håndteres utilfredsstillende.

For det tredje viser flere af de løsningsforslag, der er foreslået i kommunalreformen, at man ikke altid har valgt opgaveplacering ud fra den optimale løsning i forhold til borgerservice og kvalitet. Hensynet til de kommunale interesser og den politisk taktiske manøvreedygtighed i Folketinget har spillet en større rolle på nogle områder.

Det er mest oplagt på *beskæftigelsesområdet*, hvor man lægger mere fokus på den kommunale del af indsatsen, selv om alle analyser, netop viser, at det er her, resultaterne er ringest. Det skyldes bl.a. ringere evne til jobformidling over større geografiske arbejdsmarkeder og en væsentlig billigere aktivering end i AF-systemet.

Et andet område vedrører *miljø- og planlægning*. Her har man lagt for mange opgaver over til kommunerne. Fremover skal en række kommuner forhandle sig frem til indsatsen for et bedre vandmiljø i de store å-systemer, f.eks. Gudenåen. Hver enkelt kommune kan have særlige interesser vedr. placering af landbrug og udledningstilladelser til spildevand. En kommune "oppe i å-systemet" kan have tilskyndelse til at være særlig lempelig med tilladelser for at tiltrække erhverv og skatteindtægter, men miljøomkostningen vil i høj grad blive båret af kommunerne længere "nede i å-systemet".

Derudover er det et problem, at netop godkendelser af virksomheder mv. ofte kræver særlig faglig og teknisk ekspertise, som ikke man kan forventes at have i selv ganske store kommuner.

De foreslåede servicecentre, *jf. udkast til lovforslag om kommunale servicecentre*, rejser flere problemer, der alle berører borgernes retstilstand.

I henhold til lovforslaget giver servicecentrene bl.a. vejledning og information inden for hele skatteområdet, herunder også told, moms og afgifter.

Det fremgår, at denne service alene er af administrativ karakter, men hvorledes skelner borgeren mellem administrativ sagsbehandling, egentlig sagsbehandling og reel myndighedsudøvelse.

Som eksempel kan nævnes en borger, der henvender sig til kommunens servicecenter for at få en forhåndstilkendegivelse om, en udgift til særlig pensionsindbetaling eller køb af anparter kan give anledning til et skattefradrag af en bestemt størrelse.

Hvorledes er borgeren stillet, hvis den "afgørelse", som er truffet af servicecentret senere bliver "omstødt" af fagforvaltningen under den statslige myndighed.

Det fremgår ikke af lovforslaget eller bemærkninger hertil, hvordan man vil forebygge, at disse situationer opstår, herunder hvilke tiltag med hensyn til opkvalificering af personalet, man har overvejet.

LO er ligeledes skeptisk over for, at kommunerne står til at overtage eneansvaret for *erhvervsservice*. Det forekommer usandsynligt, at der vil kunne eksistere en tilstrækkelig faglig bæredygtig organisation i hver kommune, og det giver samtidig problemer i forhold til at koordinere med og implementere den indsats, som efter lovudkastet skal tilrettelægges i de regionale vækstfora.

4. Udvidet bemyndigelse og kompetence til ministre

I forbindelse med høringer er det alene muligt at tage stilling til selve lovteksten. Såfremt lovforslaget indeholder bemyndigelser til ministeren, opstår der uklarhed med hensyn til, hvorledes reformen/loven i sidste ende vil blive udmøntet.

Antallet af bemyndigelser til ministre er i de udsendte udkast til lovforslag meget vidtgående. Ifølge professor Jacob Torfing fra Roskilde UniversitetsCenter er der kommet over 200 nye ministerbemyndigelser i den samlede lovpakke. Dette bidrager til indtrykket af, at mange forhold er uafklarede og begrænser bl.a. fagbevægelsens adgang til at gennemskue konsekvenserne af reformen.

Udkast til lovforslag om regionernes finansiering indeholder på væsentlige områder for regionerne bemyndigelser og kompetence til henholdsvis finansministeren og indenrigs- og sundhedsministeren.

Således fastsættes det generelle statstilskud til regionerne af finansministeren, ligesom indenrigs- og sundhedsministeren bestemmer reglerne for beregning af regionernes udgiftsbehov og tidspunktet for afregning.

Endvidere bemyndiges ministeren til i ganske særlige tilfælde at ændre tilskud eller bidrag, hvis der efterfølgende konstateres fejl i beregningsgrundlaget.

Også på det sociale område er eksempler på udvidede bemyndigelser, *jf. udkast til forslag til lov om social service og Ændring af lov om retssikkerhed og administration og andre love.*

En række besværlige problemer i forbindelse med kommunalreformen på det sociale område er midlertidigt udskudt ved at foreslå en bemyndigelse til socialministeren.

Det gælder for eksempel 1) Den årlige rammeaftale mellem kommunerne om indhold og omfang af de regionale tilbud, hvor socialministeren kan fastsætte nærmere retningslinjer, 2) udformningen af den fremtidige rådgivningsorganisation VISO, 3) kommunernes overtagelse af regionale institutioner, 4) det centrale informations- og analysesystem samt 5) rammerne for drøftelserne af opgavefordelingen i 2006.

Udkastet til lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, der består af 13 paragraffer, indeholder 8 bemyndigelser til henholdsvis skatte- og finansministeren.

Også vedrørende *beskæftigelsesindsatsen* og i *lovudkast om ungdomsuddannelser mv.* er der tilføjet en række nye bemyndigelsesbestemmelser.

Sundhedsområdet, som er et omdrejningspunkt for hele strukturreformen, får med *lovudkast om ny sundhedslov og lovudkast om regionernes finansiering* en voldsom centralisering af både den indholdsmæssige og økonomiske styring. Ministeren skal gennem Sundhedsstyrelsen godkende sundhedsaftaler mellem region og kommuner, ministeren fastsætter på samme måde regler for de aktivitetsbestemte tilskud og griber detaljeret ind i regionernes planlægning af sygehusenes specialopgaver.

Det forekommer umiddelbart paradoksalt, eftersom hovedformålet med de større regioner netop var at gøre dem bedre i stand til at udvikle sundhedsvæsenet inden for overordnede rammer.

Bemyndigelserne giver foruden uklarhed om reformens konsekvenser også risiko for mindre demokrati i styringen af den offentlige sektor. I praksis sker mange ministerbemyndigelser på foranledning af embedsmændene, hvilket ikke behøver skade kvaliteten, men der er stor risiko for, at det fører til mindre gennemsikuelighed og dermed ringere demokratisk opsyn med selve lovprocessen.

5. Lovsjusk og gråzoner

Den hastighed, reformen gennemføres med, betyder, at det demokratiske - og fejlkorrigende - element som høring af relevante organisationer m.fl., ikke virker. Høringsfristerne er urimeligt korte, og processerne bliver mere staffage end reelle.

Dette indebærer en åbenbar risiko for, at lovgivningsapparatet overanstreges med lovsjusk til følge. Der har allerede, også fra juridisk ekspertise, være advaret herom.

På *beskæftigelsesområdet* og *erhvervsfremmeområdet* har LO taget konsekvensen og sigter mod at aflevere hørings svar inden jul. Altså et godt stykke tid inden udløbet af høringsfristen.

Et markant eksempel på risikoen for lovsjusk vedrører forslaget til *lov om skatte- og ejendomsvurderingsforvaltning*. Her fremlægges forslag, før man ifølge bemærkningerne gennemfører en analyse af forslagens konsekvenser.

Udkastet til *forslag om kommunernes fremtidige varetagelse af visse opgaver på kørekort- og pasområdet som led i kommunalreformen* kan blive et eksempel på, at der opstår grænseproblemer med hensyn til opgavevaretagelsen mellem forskellige offentlige myndigheder.

Borgerne skal i henhold til forslaget ansøge om pas og kørekort ved henvendelse til kommunen. Det vil imidlertid fortsat være politiet som prøver, tilkender og evt. fratager et kørekort, hvorfor administrationen vil være delt mellem kommunen og politiet.

Da de kommunale myndigheder ikke har adgang til kriminalregistret vil alle sager med anmærkninger i pas- og kørekortregistret skulle sagbehandles hos politiet, hvorfor kommunerne i hvert enkelt tilfælde skal sikre disse oplysninger indhentet hos politiet.

Problemerne karakter har en stor grad af lighed med den manglende afklaring af *servicecentrenes* kompetencer.

I begge tilfælde risikerer man forringet kvalitet i den offentlige opgaveløsning.

I forhold til *beskæftigelsesindsatsen* har LO peget på en lang række af uklarheder i forhold til arbejds- og kompetencefordelingen mellem forskellige myndigheder. Her skal fremhæves, at der ikke er placeret et entydigt ansvar for metode- og redskabsudviklingen, der i dag udføres af AF. Den risikerer derfor at "falde ned mellem to stole". Man har heller ikke defineret vilkårene for beskæftigelsesindsatsen, hvis to kommuner indgår samarbejdsaftale.

På det *særlige sociale område* sker der en opsplitning, når det gælder børn og unge med særlige behov. Institutioner til handicappede børn skal som udgangspunkt drives af regionerne, mens institutioner og tilbud til børn/unge, som på grund af sociale eller adfærdsmæssige problemer har behov for at blive anbragt uden for hjemmet, skal varetages af beliggenhedskommunen. Udkastet til lovforslag anfører blot, at man er i gang med en

"kortlægning", så man senere kan tage stilling til, hvilke institutioner der hører til det ene og det andet sted.

I udkast til forslag til *lov om forpligtende kommunale samarbejder* bemyndiges Indenrigs- og sundhedsministeren til at udpege (under hensyn til kommunernes ønsker), hvilken kommunalbestyrelse, der skal varetage ansvaret for de enkelte opgavers udførelse, idet der lægges op til, at kun én af kommunerne kan varetage opgaverne. De øvrige kommuner delegerer dette ansvar. Lovudkastet indeholder ikke mulighed for, at samarbejdet kan opløses, men en sådan mulighed vil måske blive indarbejdet i den efterfølgende ny inddelelseslov, som ministeren ifølge dette forslag vil bekendtgøre inden 1. juli 2005.

Delegationen indebærer også risiko for, at personalets loyalitet og tilhørsforhold havner i en gråzone. En ansat, der i dag arbejder i en kommune, der uddelegerer en opgave til en nabokommune og derfor virksomhedsoverdrages, vil kunne få problemer, fordi den politiske beslutning om serviceniveauet, fortsat er et anliggende for den enkelte kommune, mens selve udførelsen af opgaven lægger hos delegationskommunen.

Man kunne nedbringe risikoen for lovsjusk ved at give bedre tid til høringsprocessen. Derudover kunne man i højere grad have benyttet sig af forsøgsprojekter. LO har tidligere foreslået, at beskæftigelsesindsatsen ikke ændredes, før man havde overblik over de igangværende forsøg med større samspil mellem kommuner og AF. Derudover forekommer det oplagt, at de mange uklarheder omkring servicecentrenes kompetencer burde søges løst gennem forsøg, før man hengav sig til lovgivning.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Wonderful
Copenhagen®

Kopi til May, 20
Nils, 20

INDGÅET I
10 JAN. 2005

København, 6. januar 2005

1.0

Høringssvar vedr. forslag til lov om regionernes finansiering

Wonderful Copenhagen og Copenhagen Capacity har haft lejlighed til at læse regeringens forslag til lov om regionernes finansiering. Vi konstaterer, at regeringen i lovforslagets §5 vil introducere en model til at beregne de nye regioners udgiftsbehov til varetagelse af de regionale udviklingsopgaver, herunder erhvervsudvikling, investeringsfremme og turisme. Modellen vil danne grundlag for størrelsen af de statslige tilskud til regionernes udviklingsopgaver.

Store konsekvenser af den foreslåede model til finansiering af regionernes udviklingsopgaver

Det står klart af lovforslaget, at modellen vil få negative konsekvenser for finansieringen af meget centrale udviklingsopgaver i Hovedstaden i fremtiden.

Dermed risikerer reformen at sætte de seneste års positive udvikling i Hovedstaden over styr. Gennem investeringer i bl.a. markedsføring, investeringsfremme og turismeudvikling er det lykkedes at gøre Hovedstaden til indfaldsport for internationale investeringer og turisme og skabe en stærk erhvervsudvikling i øvrigt til betydelig gavn for Danmark som helhed. Hovedstaden er blevet et erhvervsmæssigt lokomotiv for hele landet. Det er dokumenteret i nye analyser, at der er betydelige afledte gevinster for hele landet forbundet med fremgang i Hovedstaden. Og de positive eksternaliteter er langt større fra øst mod vest end vice versa. Samtidig er Hovedstaden den eneste region i Danmark, der kan konkurrere med andre metropoler i Europa.

I forhold til situationen i dag vil modellen betyde, at der vil ske en vedvarende regional omfordeling væk fra Hovedstaden. For Hovedstaden vil det betyde en svækkelse i den internationale konkurrence med de øvrige metropoler i Europa, og det må frygtes at ved alene at tilgodese omfordelingshensynet, risikerer man at kompromittere den samlede vækst i Danmark.

Konkret vil Hovedstadens finansieringsgrundlag til udviklingsopgaver blive reduceret med 29 mio. kr. i forhold til det nuværende niveau, jf. beregningen, der fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Underskuddet på de 29 mio. kr. fremkommer ved, at de fremtidige indtægter på 744 mio. kr. (det beregnede statslige tilskud og det kommunale udviklingsbidrag) ikke vil kunne dække de beregnede udgifter på 773 mio. kr. Underskuddet vil ikke umiddelbart kunne finansieres fra anden side.

Vi er opmærksomme på, at underskuddet vedrører udviklingsopgaver generelt, inkl. opgaver inden for kollektiv trafik, miljø og planlægning og kulturområdet samt erhvervsområdet. Vi har imidlertid en begrundet frygt for, at midler til de centrale udviklingsopgaver inden for erhverv, investeringsfremme og turisme, som i dag løftes af Copenhagen Capacity og Wonderful Copenhagen, kan komme under et meget betydeligt pres, når de 29 mio. kr. skal findes. Bekymringen skal også ses i lyset af, at der i dag anvendes ca. 50 mio. kr. af de regionale midler til at finansiere Copenhagen Capacitys og Wonderful Copenhagen's aktiviteter. Hertil kommer et statsligt tilskud på 17 mio. kr. til Wonderful Copenhagen, som ikke er medtaget i beregningen, og som der derfor tilsyneladende også er usikkerhed om.

IMI 1. Ø.kt. J.nr. 2005-2413-465

Gammel Kongevej 1 · DK-1610 København V

10 JAN. 2005

Antal bilag 0 Akt nr. 229

Anbefaling: finansieringsmodellen bør revideres og andre kriterier anvendes

Det er vores anbefaling, at regeringen bør genoverveje de kriterier, der lægges til grund for beregning af regionernes finansieringsbehov. De valgte kriterier i modellen vil begunstige udkantsområder og mere tilbagestående områder på bekostning af Hovedstaden. Således vil kriterierne, der sigter på at tage højde for regionernes geografiske struktur og erhvervsstrukturen, begunstige de øvrige regioner i udregningen af finansieringsbehovet.

Frem for at valget af kriterier tilsyneladende tager afsæt i et ønske om en økonomisk omfordeling mellem regionerne, bør modellen tage bedre højde for den konkurrencesituation, som bl.a. Region Hovedstaden befinder sig i internationalt og den betydning, som regionen har for Danmark som helhed hvad angår vækst og beskæftigelse.

Reformen skal styrke regionernes konkurrencekraft

Vi har noteret os, at Hovedstaden allerede i kraft af den geografiske udstrækning af den nye region vil blive negativt berørt af strukturreformen. Det foreliggende lovforslag om regionernes finansiering gør det endnu sværere at bevare optimismen omkring Region Hovedstadens muligheder i den nye struktur.

Det er vores opfattelse, at lovforslaget om finansieringen af regionernes udviklingsopgaver vil have negative konsekvenser for Hovedstadens mulighed for at fastholde og styrke sin internationale konkurrencesituation.

Det er betænkeligt, at regeringen indirekte vil gennemføre en finansieringsmodel, som ikke vil være udgiftsneutral set fra Hovedstadens synspunkt, men også gøre det vanskelige at fastholde den positive udvikling, som Hovedstaden er inde i. Vi kan frygte, at eksistensgrundlaget for Copenhagen Capacity og Wonderful Copenhagen vil blive truet. Det er paradoksalt, at regeringen tilsyneladende ønsker at reducere midlerne til indsatsen i en region, som bidrager til at trække mange investeringer og turister til Danmark.

Det er tankevækkende, at økonomisk omfordeling tilsyneladende prioriteres højere end vækst i samfundet. Vores anbefaling er derfor, at regeringen ændrer på beregningsgrundlaget i lovforslaget for derved at sikre, at regionen kan løfte de udviklingsopgaver, som er nødvendige for regionens konkurrencekraft og Danmarks fortsatte vækst og udvikling.

Med venlig hilsen

Kirsten Stallknecht
Bestyrelsesformand
Wonderful Copenhagen

Hans Ejvind Hansen
Bestyrelsesformand
Copenhagen Capacity

Lars Bernhard Jørgensen
Administrerende direktør
Wonderful Copenhagen

O. Rolf Larssen
Direktør
Copenhagen Capacity

Kopi af dette brev er sendt til Økonomi- og Erhvervsministeriet.

Kulturministeriet
Nybrogade 2
Postboks 2140
1015 København K

INDGÅET I
- 9 JAN. 2005
1.Ø

Kopi til Anja, AK

Høring over lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på Kulturministeriets område

Bibliotekslederforeningen takker for muligheden for at kommentere ændringerne i en række love på kulturområdet, som vedrører udmøntningen af kommunalreformen.

Vi finder ændringerne fornuftige og relevante, og vil specielt være opmærksomme på, at nedlæggelsen af amterne vil stille de folkebiblioteker, der hidtil har udført opgaver for amtsinstitutioner som f.eks. gymnasier, i en ny situation i forbindelse med genforhandling af evt. kontrakter.

Da bibliotekslovens § 1 stk. 3 pålægger folkebibliotekerne en særlig informationsforpligtelse i forbindelse med statslig - og kommunal information og information om samfundsforhold i øvrigt, har Bibliotekslederforeningen desuden gennemlæst "Udkast til forslag til lov om borgerservicecentre", som vi finder interessant også i en bibliotekssammenhæng.

Denne forpligtelse har - især i de seneste år, hvor forsøg med digital forvaltning har givet helt nye muligheder for at yde hjælp til borgerne decentralt - medført, at en række folkebiblioteker, i samarbejde med de lokale kommuner, har oprettet særlige borgerbetjeningskranker, hvor der ydes vejledning til det offentlige generelt.

Det har de fleste steder været en succes. Ikke alene har folkebibliotekerne i kraft af deres almene informations- og it kompetencer på forhånd et godt overblik over det offentlige område på tværs af sektorerne. Folkebibliotekerne har desuden indhøstet en stor erfaring med brugerundervisning, ikke mindst i kraft af en omfattende kursusvirksomhed i forbindelse med de seneste års udvikling af digitale services og elektronisk selvbetjening. Endelig er folkebibliotekerne steder, hvor mange borgere kommer i forvejen, og de har derfor en åbningstid, der modsvarer behovene hos befolkningen.

Folkebibliotekerne er derfor også inddraget i diskussionerne om borgerservice generelt i flere sammenhænge.

Bibliotekslederforeningen savner en omtale af dette i lovforslaget og vil foreslå, at det indføres i bemærkningerne til lovforslaget stk 3: Anvendelsen i praksis af borgerservicecentre.

Skanderborg d. 06.01.05

Jørgen Bartholdy
Formand

IM 1 Ø.kt

J.nr 2005-2413-465

10 JAN. 2005

Antal bilag 0

Aktnr. 228

fra RD

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotholmsgade 10-12
1216 København K.

INDGÅET I
10 JAN. 2005

KULTORVET 16
POSTBOKS 1120
1009 KØBENHAVN K
TELEFON 33 11 15 12
TELEFAX 33 91 15 21
WWW.KOMMUNEKREDIT.DK
E-MAIL:KK@KOMMUNEKREDIT.DK

1.Ø

Dato 9. december 2004

J.nr. D-5128/hj

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har ved skrivelse af 1. december 2004 fremsendt udkast til forslag til ændring af Lov om Begunstigelser for en Kreditforening af Kommuner i Danmark til høring.

Det fremgår af lovforslaget, at KommuneKredit efter gennemførelsen af kommunalreformen kan yde lån til regionerne, hvilket KommuneKredit er meget tilfreds med, idet muligheden for at optage lån i KommuneKredit vil reducere regionernes finansieringsomkostninger.

KommuneKredit går ud fra, at der ikke herudover er påtænkt ændringer i KommuneKredits udlånsvirksomhed, herunder at KommuneKredit ifølge de af Indenrigs- og Sundhedsministeriet godkendte vedtægters § 2 kan yde lån til selskaber/institutioner med kommunal hæftelse eller 100 pct. kommunegaranti. Bestemmelsen om, at KommuneKredit kan yde lån med garanti har været inkluderet i vedtægterne siden KommuneKredits stiftelse i 1899.

Det fremgår endvidere af lovforslagets § 3, at loven ikke gælder for Grønland og Færøerne.

KommuneKredit yder ikke lån til grønlandske - eller færøske kommuner og har ingen ønsker om at udstrække sine aktiviteter hertil. Dog bemærkes, at KommuneKredit i en længere årrække ydede lån til færøske kommuner mod statsgaranti, indtil denne mulighed ophørte i 1990. Der udestår lån ydet med statsgaranti med en samlet restgæld på 50,9 mio. kr. fordelt på 13 kommuner, hvoraf det sidste lån udløber i 2016. Lånene er uopsigelige fra KommuneKredits side. KommuneKredit går ud fra, at lovforslaget ikke tilsigter at påvirke gyldigheden eller statsgarantien for disse lån, men finder det ønskeligt, om der i lovforslagets bemærkninger optages en bekræftelse heraf.

Herudover har KommuneKredit ikke bemærkninger til lovforslaget.

Med venlig hilsen

Søren Høgenhaven

Johnny Munk

IM 1. Ø.kt

J.nr.

2005-2413465

10 JAN. 2005

Antal bilag 0 Aktnr. 221

INDGÅET I

10 JAN. 2005

NOTAT

1.0

vedrørende

Indenrigs- og Sundhedsministeriets forslag til forpligtende kommunale samarbejder

1. Baggrund

Ved skrivelse af 1. december 2004 fremsendte Indenrigs- og Sundhedsministeriet udkast til forslag til lov om forpligtende kommunale samarbejder med anmodning om Institut for Menneskerettigheds eventuelle bemærkninger hertil.

Formålet med lovforslaget er at skabe rammerne for de forpligtende kommunale samarbejder, herunder at kommunalbestyrelserne i de udpegede grupper af kommuner samarbejder med virkning fra den 1. januar 2007, jf. lovforslagets s. 1.

Instituttet finder anledning til at fremkomme med kommentarer til lovforslagets § 7, stk. 1 og stk. 3 samt til § 7, stk. 5. I det følgende beskrives den gældende menneskeret på området, relevant dansk ret, hvorefter instituttet fremkommer med sin vurdering af foreneligheden mellem de nævnte bestemmelser i lovforslaget og menneskeretten.

2. Menneskeretten

Udveksling af personoplysninger mellem offentlige myndigheder er omfattet menneskerettens beskyttelse af privatlivet.

Det følger af art. 17 i FN Konvention om civile og politiske rettigheder og art. 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), at enhver har ret til respekt for sit privatliv.

Art. 8 har følgende ordlyd:

IM 1. Ø.kt. J.nr. 2005-2413-465

10 JAN. 2005

Antal bilag 0 Aktnr. 227

Stk. 1. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

Stk. 2. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder

En supplerende beskyttelse af private personoplysninger findes i Europarådets Persondatabeskyttelseskonvention i art. 6.

Det er fastslået i praksis fra den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at *videregivelse* af personoplysninger fra en offentlig myndighed til en anden uden *samtykke* fra den berørte person kan være et indgreb i retten til respekt for privatlivet, uanset at oplysningerne er afgivet frivilligt, se f.eks. M.S. v. Sweden, 27/8/1997, pr. 35. For at et sådant indgreb er legitimt, skal udvekslingen af oplysningerne være foreskrevet ved lov, være objektivt begrundet i et sagligt formål og være nødvendig og proportional, jf. EMRK artikel 8, stk. 2.

Retten til respekt for sit privatliv efter EMRK artikel 8, stk. 1, indebærer efter omstændighederne ret til *aktindsigt* i det offentlige registeroplysninger vedrørende den person, som oplysningerne omhandler, hvis den pågældende har en legitim interesse heri, se blandt andet Gaskin v. Great Britain, 7/7/1989, pr. 49 og M.G. v. Great Britain, 24/9/2002. Det må antages på grundlag af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at statens oplysningspligt tillige kan omfatte oplysninger, som stammer fra interne arbejdsdokumenter, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med kommentarer, Per Lorenzen m.fl., 2. udgave, 2003, s. 389f. Vurderinger om aktindsigt i interne dokumenter efter forvaltningsloven, offentlighedsloven m.v., må derfor foretages med respekt for EMRK artikel 8.

3. Dansk ret

Videregivelse og samtykke

Det følger af forvaltningslovens § 28, stk. 1, at oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, herunder oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, foreningsmæssige, seksuelle og strafbare forhold samt oplysninger om helbredsforhold, væsentlige sociale problemer og misbrug af nydelsesmidler og lignende ikke må videregives til en anden forvaltningsmyndighed. Videregivelse kan dog ske, hvis den, oplysningen angår, giver samtykke hertil, hvis andet følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, hvis videregivelsen sker til varetagelse af private eller

offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår, eller videregivelse er et nødvendigt led i sagens behandling eller er nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre tilsyns- eller kontrolopgaver, jf. § 28, stk. 2. Efter § 28, stk. 3, må andre fortrolige oplysninger ud over de i stk. 2 nævnte tilfælde kun videregives til en anden forvaltningsmyndighed, når det må antages, at oplysningerne vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe.

Efter persondatalovens § 8, stk. 2, må oplysninger om strafbare forhold, væsentlige sociale problemer og andre rent private forhold end de i persondatalovens § 7, stk. 1, nævnte, ikke videregives, med mindre blandt andet at den registrerede giver samtykke hertil, eller videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelsen m.v. § 8, stk. 3, omhandler alle følsomme oplysninger, som videregives af forvaltningsmyndigheder, der udfører inden for det sociale område. Bestemmelsen svarer i hovedtræk til forvaltningslovens § 28, stk. 2.

Sager rejst ved ansøgning

Det følger af forvaltningslovens § 29, stk. 1, at i sager, der rejses ved ansøgning, må oplysninger om ansøgerens rent private forhold ikke indhentes fra andre dele af forvaltningen eller fra en anden forvaltningsmyndighed. Oplysningerne kan dog udveksles, hvis ansøgeren giver samtykke hertil, hvis andet følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, eller hvis særlige hensyn til ansøgeren eller tredjemand klart overstiger ansøgerens interesse i, at oplysningerne ikke indhentes, jf. § 29, stk. 2. Forbudet mod videregivelse af oplysninger i medfører af forvaltningslovens 29, stk. 1, gælder således, i modsætning til forbudet i forvaltningslovens § 28, også for intern udveksling mellem en forvaltningsmyndigheds afdelinger, f.eks. internt i en kommune. Formålet hermed er, at ansøgeren skal have mulighed for selv at afgøre, om det er værd at ansøge om den pågældende ydelse eller lignende, når det samtidig medfører, at oplysningerne bliver tilgængelige for andre dele af samme forvaltningsmyndighed.

Aktindsigt

Udgangspunktet i forvaltningsloven er, at der er adgang til aktindsigt i en afgørelsessags dokumenter, hvis man er part i sagen, jf. forvaltningslovens § 9, stk. 1. Myndigheders interne dokumenter er dog som udgangspunkt undtaget herfra, jf. § 12, stk. 1.

I henhold til persondatalovens § 31, stk. 1, skal den dataansvarlige på begæring give en person oplysninger om, hvorvidt der behandles oplysninger om vedkommende. Ifølge persondatalovens § 32, stk. 2, kan oplysninger, der behandles for den offentlige forvaltning som led i administrativ

sagsbehandling, undtages fra indsigtsretten i samme omfang som efter reglerne i offentlighedslovens §§ 2, 7-11 og 14. Det følger af offentlighedslovens § 7, at retten til aktindsigt som udgangspunkt ikke omfatter interne dokumenter.

4. Instituttets vurdering

4.1. Udveksling af oplysninger med andre myndigheder

Ifølge lovforslagets § 7, stk. 1 og 2 kan den bemyndigede kommunalbestyrelse og den delegerede kommunalbestyrelse uden den berørte borgers samtykke udveksle oplysninger, hvis de er fornødne for opgaveudøvelsen. De oplysninger, der kan udveksles, omfatter såvel ikke-fortrolige oplysninger, almindelige fortrolige oplysninger som følsomme oplysninger, jfr. lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 3.4.

Videregivelse af følsomme og andre fortrolige personoplysninger vil således kunne ske uden iagttagelse af det krav om overstigende offentlig interesse, kravet om nødvendighed eller væsentlighed, som er indeholdt i forvaltningslovens § 28, stk. 2 og 3. Ligeledes fraviges ved lovforslagets bestemmelse, de tilsvarende krav i persondatalovens § 8, stk. 2 og 3.

Om ansøgningssager fremgår det af lovforslagets 7, stk. 3, jf. stk. 1 og 2, at det skal det være muligt i sådanne sager for en bemyndiget og en delegerende kommunalbestyrelse at udveksle oplysninger om ansøgerens private forhold uden ansøgerens samtykke.

Konsekvensen af denne bestemmelse er, at såvel forbuddet som undtagelseskravene i forvaltningslovens § 29, stk. 1 og 2 tilsidesættes. Dette er tilstræbt, jfr. lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 3.4.

Lovforslaget udvider på denne måde området for forvaltningens adgang til at indhente og videregive personoplysninger uden samtykke i situationer, hvor der som led i opgavefordelingen sker en delegation af opgaveløsningen fra en kommunalbestyrelse til en anden.

Formålet med denne udvidelse er at medvirke til opfyldelse af det overordnede formål med forpligtende kommunale samarbejder, nemlig at opfylde forventningerne om kvalitet og effektivitet samt bæredygtighed i varetagelsen af de kommunale opgaver, jfr. lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 2.

Kernen i den menneskeretlige beskyttelse af privatlivet, der er indeholdt i EMRK art. 8, herunder af personoplysninger, udgøres dels af respekt for den menneskelige integritet, dels af respekt for den enkeltes ret til selvbestemmelse. Dertil kommer et generelt krav om gennemsigtighed i

regelgrundlag, samt om forudsigelighed med hensyn til konsekvenserne af regelanvendelsen. Bestemmelsen er dermed en grundlæggende forudsætning for en effektiv beskyttelse af en række andre rettigheder i et demokratisk samfund og bidrager således til sikring af borgernes retssikkerhed.

På et generelt og principielt plan fører lovforslagets adgang for forvaltningen til at fravige dansk rets samtykkekrav, kravet om overstigende interesse, nødvendighedskrav og væsentlighedskrav til, at der sker en reduktion af borgernes beskyttelsesniveau. Dette sker til fordel for en bæredygtig og effektiv opgaveløsning, herunder en effektiv udveksling af personoplysninger.

Set fra et borgersynspunkt, markerer dette en begrænsning af den beskyttelse af personoplysninger, som er fæstet i dansk ret, og af den grundlæggende selvbestemmelsesret og integritetsbeskyttelse, som er sikret i menneskeretten. Det betegner således - efter instituttets opfattelse - en udvikling mod begrænset frem for øget og effektiv beskyttelse af den enkelte borger.

Hvorvidt der i en konkret sag vil kunne statuere en krænkelse af EMRK art. 8, afhænger af, hvordan det i lovforslagets § 7, stk. 1 og 2 opstillede krav om *fornødenhed* vil blive anvendt og udviklet i praksis. Det vil her være afgørende, at den retlige standard udvikles i overensstemmelse med bemærkningerne, således at der i fornødenhedskravet indlæses et krav om et i opgaveudførelsen sagligt begrundet behov, et nødvendighedskrav samt et krav om iagttagelse af persondatalovens finalité-princip, jfr. herved bemærkningerne til § 7, stk. 1-3.

En sådan udfyldning af fornødenhedskravet vil efter instituttets vurdering opfylde de indgrebsbetingelser, som er opstillet i EMRK, art. 8, stk. 2. Dog under forudsætning af, at det i en konkret sag kan påvises, at udvekslingen af personoplysninger er nødvendig på grund af et påtrængende samfundsmæssigt behov (a pressing social need, jfr. Handyside 7/12 1976) og at udvekslingen i den konkrete sammenhæng er proportional.

4.2. Regler om aktindsigt / indsigtsret

Det følger af lovforslagets § 7, stk. 5, at interne arbejdsdokumenter, der videregives efter lovens regler, ikke mister deres interne karakter.

Udveksles der oplysninger i form af dokumenter m.v. mellem to myndigheder, for eksempel fra en statslig myndighed til en kommune eller mellem to kommuner, er udgangspunktet efter gældende ret, at dokumenterne mister deres status som interne dokumenter. Lovforslagets artikel 7, stk. 5, vil føre til, at en række dokumenter, der udveksles efter lovens regler, ikke længere mister deres interne karakter. Lovforslaget vil således føre til, at der sker en begrænsning i adgangen til egne

personoplysninger efter forvaltningslovens § 9, stk. 1, og persondatalovens § 31, stk. 1, i disse situationer.

Med lovforslaget åbnes således efter instituttets opfattelse for en begrænsning i borgernes adgang til egne personoplysninger – og dermed for de principielle problemstillinger i relation til borgerens rettigheder og retssikkerhed i et demokratisk samfund, som er angivet ovenfor under 4.1.

Om den generelle begrænsning i borgerens adgang til egne personoplysninger i konkrete sager vil føre til krænkelse af art. 8, vil afhænge af den konkrete vurdering, der foretages i forbindelse med en aktindsigtsanmodning. Efter menneskeretlig praksis kan interne dokumenter ikke *per se* unddrages aktindsigt, men må udleveres til ansøgeren, hvis han eller hun har en legitim interesse deri.

Det vil derfor efter instituttets vurdering være afgørende, at forvaltningen i vurderingen af konkrete anmodninger om indsigt lægger vægt på karakteren af borgerens interesse og omfanget af forvaltningens positive forpligtelse til at imødekomme borgerens behov. Dertil kommer en nøje vurdering af, om et afslag på aktindsigt i interne dokumenter er proportionalt.

I tilknytning hertil, er det instituttets vurdering, at det nugældende krav om, at parten skal have adgang til dokumenter vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er af væsentlig betydning for sagens afgørelse, ikke i alle situationer vil være foreneligt med menneskeretlig praksis. Et absolut væsentlighedskrav kan således ikke fastholdes, men må antages at skulle vige, hvis borgerens legitime interesser ud fra forpligtelses- og proportionalitetssynspunkter må anses at veje tungere.

5. Konklusion

Det er instituttets opfattelse, at det fremlagte forslag til Lov om forpligtende kommunale samarbejder med hensyn til § 7, stk. 1, 2 og 3 om udveksling af personoplysninger om rent private forhold samt § 7, stk. 5 om aktindsigt i interne arbejdsdokumenter, markerer en begrænsning af den beskyttelse af personoplysninger, som er fæstet i dansk ret, og af den grundlæggende selvbestemmelsesret og integritetsbeskyttelse, som er sikret i menneskeretten, tillige med menneskerettens kvalitetskrav til hjemmelsgrundlaget. Lovforslaget er således udtryk for en udvikling mod begrænset frem for øget beskyttelse af den enkelte borger.

For at opnå en effektiv beskyttelse af borgerens personoplysninger og adgang til disse, er det efter instituttets vurdering afgørende, at fornødenhedskravet i § 7, stk. 1 og 2 udfyldes og anvendes i

overensstemmelse med lovforslagets bemærkninger og under iagttagelse af menneskerettens særlige nødvendigheds- og proportionalitetskrav.

For så vidt angår aktindsigt i interne dokumenter, er det instituttets vurdering, at undtagelse af interne dokumenter fra aktindsigt og en absolut anvendelse af det nugældende væsentlighedskrav i forhold til faktiske oplysninger, vil kunne være uforeneligt med EMRK art. 8 i konkrete sager. Der må i tilknytning til sådanne aktindsigtsanmodninger foretages en vurdering af ansøgerens interesse i aktindsigt, der omfatter såvel karakteren af interessen, forvaltningens positive forpligtelse til at imødekomme denne samt en proportionalitetsvurdering.

Institut for Menneskerettigheder/Birgitte Kofod Olsen og Rikke Frank Jørgensen, 7. Januar 2005.

INDGÅET I

9 JAN. 2005

NOTAT

1.Ø

vedrørende

Indenrigs- og Sundhedsministeriets forslag til lov om kommunale borgerservicecentre

1. Baggrund

Ved skrivelse af 1. december 2004 fremsendte Indenrigs- og Sundhedsministeriet udkast til forslag til lov om kommunale borgerservicecentre med anmodning om Institut for Menneskerettigheders eventuelle bemærkninger hertil.

Formålet med lovforslaget er at fjerne uhensigtsmæssige juridiske barrierer, der efter lovgivningen er for borgerservicecentrenes varetagelse af administrative borgerbetjeningsopgaver for kommunen selv, for andre kommuner, for regionerne og for staten, jf. lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 1.

Instituttet finder anledning til at fremkomme med kommentarer til lovforslagets § 3, stk. 1, 2, 3 og 6, samt til § 3, stk. 5. I det følgende beskrives den gældende menneskeret på området, relevant dansk ret, hvorefter instituttet fremkommer med sin vurdering af foreneligheden mellem de nævnte bestemmelser i lovforslaget og menneskeretten.

2. Menneskeretten

Udveksling af personoplysninger mellem offentlige myndigheder er omfattet menneskerettens beskyttelse af privatlivet.

Det følger af art. 17 i FN Konvention om civile og politiske rettigheder og art. 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), at enhver har ret til respekt for sit privatliv.

Art. 8 har følgende ordlyd:

Stk. 1. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

Stk. 2. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder

En supplerende beskyttelse af private personoplysninger findes i Europarådets Persondatabeskyttelseskonvention i art. 6.

Det er fastslået i praksis fra den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at *videregivelse* af personoplysninger fra en offentlige myndighed til en anden uden *samtykke* fra den berørte person kan være et indgreb i retten til respekt for privatlivet, uanset at oplysningerne er afgivet frivilligt, se f.eks. M.S. v. Sweden, 27/8/1997, pr. 35. For at et sådant indgreb er legitimt, skal udvekslingen af oplysningerne være foreskrevet ved lov, være objektivt begrundet i et sagligt formål og være nødvendig og proportional, jf. EMRK artikel 8, stk. 2.

Retten til respekt for sit privatliv efter EMRK artikel 8, stk. 1, indebærer efter omstændighederne ret til *aktindsigt* i det offentliges registeroplysninger vedrørende den person, som oplysningerne omhandler, hvis den pågældende har en legitim interesse heri, se blandt andet Gaskin v. Great Britain, 7/7/1989, pr. 49 og M.G. v. Great Britain, 24/9/2002. Det må antages på grundlag af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at statens oplysningspligt tillige kan omfatte oplysninger, som stammer fra interne arbejdsdokumenter, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med kommentarer, Per Lorenzen m.fl., 2. udgave, 2003, s. 391. Vurderinger om aktindsigt i interne dokumenter efter forvaltningsloven, offentlighedsloven m.v., må derfor foretages med respekt for EMRK artikel 8.

3. Dansk ret

Videregivelse af oplysninger

Det følger af forvaltningslovens § 28, stk. 1, at oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, herunder oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, foreningsmæssige, seksuelle og strafbare forhold samt oplysninger om helbredsforhold, væsentlige sociale problemer og misbrug af nydelsesmidler og lignende ikke må videregives til en anden forvaltningsmyndighed. Videregivelse kan dog ske, hvis den, oplysningen angår, giver samtykke hertil, hvis andet følger af lov eller

bestemmelser fastsat i henhold til lov, hvis videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrundet hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår, eller videregivelse er et nødvendigt led i sagens behandling eller er nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre tilsyns- eller kontrolopgaver, jf. § 28, stk. 2. Efter § 28, stk. 3, må andre fortrolige oplysninger ud over de i stk. 2 nævnte tilfælde kun videregives til en anden forvaltningsmyndighed, når det må antages, at oplysningerne vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe.

Efter persondatalovens § 8, stk. 2, må oplysninger om strafbare forhold, væsentlige sociale problemer og andre rent private forhold end de i persondatalovens § 7, stk. 1, nævnte, ikke videregives, med mindre blandt andet at den registrerede giver samtykke hertil, eller videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrundet hemmeligholdelsen m.v. § 8, stk. 3, omhandler alle følsomme oplysninger, som videregives af forvaltningsmyndigheder, der udfører inden for det sociale område. Bestemmelsen svarer i hovedtræk til forvaltningslovens § 28, stk. 2.

Sager rejst ved ansøgning

Det følger af forvaltningslovens § 29, stk. 1, at i sager, der rejses ved ansøgning, må oplysninger om ansøgerens rent private forhold ikke indhentes fra andre dele af forvaltningen eller fra en anden forvaltningsmyndighed. Oplysningerne kan dog udveksles, hvis ansøgeren giver samtykke hertil, hvis andet følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, eller hvis særlige hensyn til ansøgeren eller tredjemand klart overstiger ansøgerens interesse i, at oplysningerne ikke indhentes, jf. § 29, stk. 2. Forbudet mod videregivelse af oplysninger i medfører af forvaltningslovens 29, stk. 1, gælder således, i modsætning til forbudet i forvaltningslovens § 28, også for intern udveksling mellem en forvaltningsmyndigheds afdelinger, f.eks. internt i en kommune. Formålet hermed er, at ansøgeren skal have mulighed for selv at afgøre, om det er værd at ansøge om den pågældende ydelse eller lignende, når det samtidig medfører, at oplysningerne bliver tilgængelige for andre dele af samme forvaltningsmyndighed.

Aktindsigt

Udgangspunktet i forvaltningsloven er, at der er adgang til aktindsigt i en afgørelsessags dokumenter, hvis man er part i sagen, jf. forvaltningslovens § 9, stk. 1. Myndigheders interne dokumenter er dog som udgangspunkt undtaget herfra, jf. § 12, stk. 1.

I henhold til persondatalovens § 31, stk. 1, skal den dataansvarlige på begæring give en person oplysninger om, hvorvidt der behandles oplysninger om vedkommende. Ifølge persondatalovens §

32, stk. 2, kan oplysninger, der behandles for den offentlige forvaltning som led i administrativ sagsbehandling, undtages fra indsigtsretten i samme omfang som efter reglerne i offentlighedslovens §§ 2, 7-11 og 14. Det følger af offentlighedslovens § 7, at retten til aktindsigt som udgangspunkt ikke omfatter interne dokumenter.

Udveksles der oplysninger i form af dokumenter m.v. mellem to myndigheder, for eksempel fra en statslig myndighed til en kommune eller mellem to kommuner, er udgangspunktet efter gældende ret, at dokumenterne mister deres status som interne dokumenter.

4. Instituttets vurdering

4.1. Udveksling af oplysninger med myndighederne

I følge lovforslagets § 3, stk. 1, og stk. 2, kan et borgerservicecenter og en ansvarlig myndighed udveksle oplysninger indbyrdes, hvis det er fornødent for varetagelsen af opgaven. Det følger endvidere af § 3, stk. 6, smh med stk. 1 og 2, at et borgerservicecenter, som varetager kommunale opgaver, kan udveksle oplysninger med en anden myndighed, når denne myndighed varetager opgaver, der sammen med de kommunale opgaver udgør et integreret sagsbehandlingsforløb.

De oplysninger, der kan udveksles, omfatter såvel ikke-fortrolige oplysninger, almindelige fortrolige oplysninger som følsomme oplysninger, jfr. lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 4.6.2.2.

Videregivelse af følsomme og andre fortrolige personoplysninger vil således kunne ske uden iagttagelse af det krav om overstigende offentlig interesse, kravet om nødvendighed eller væsentlighed, som er indeholdt i forvaltningslovens § 28, stk. 2 og 3. Ligeledes fraviges ved lovforslagets bestemmelse, de tilsvarende krav i persondatalovens § 8, stk. 2 og 3.

I ansøgningssager skal det efter lovforslagets § 3, stk. 3 være muligt for et borgerservicecenter at udveksle oplysninger om ansøgerens private forhold med en fagforvaltning i kommunen uden ansøgerens samtykke.

Konsekvensen af denne bestemmelse er, at såvel forbuddet som undtagelseskravene i forvaltningslovens § 29, stk. 1 og 2 tilsidesættes.

Lovforslaget udvider forvaltningens mulighed for at indhente og videregive personoplysninger uden samtykke i konkrete situationer. Det er anført i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, pkt. 4.6.2.1., at der altid bør kunne ske videregivelse i de pågældende situationer, og at det hverken

synes nødvendigt eller hensigtsmæssigt at indhente et samtykke, ligesom der ikke synes at være et behov for at foretage en konkret afvejning af modstående interesser.

I tilknytning til denne udvidelse finder instituttet anledning til at fremkomme med følgende menneskeretlige problemstillinger.

Kernen i den menneskeretlige beskyttelse af privatlivet, der er indeholdt i EMRK art. 8, herunder af personoplysninger, udgøres dels af respekt for den menneskelige integritet, dels af respekt for den enkeltes ret til selvbestemmelse. Dertil kommer et generelt krav om gennemsigtighed i regelgrundlag, samt om forudsigelighed med hensyn til konsekvenserne af regelanvendelsen. Bestemmelsen er dermed en grundlæggende forudsætning for en effektiv beskyttelse af en række andre rettigheder i et demokratisk samfund og bidrager således til sikring af borgernes retssikkerhed.

På et generelt og principielt plan fører lovforslagets adgang for forvaltningen til at fravige såvel dansk rets samtykkekrav, kravet om overstigende interesse, nødvendighedskrav som væsentlighedskrav til, at der sker en reduktion af borgernes beskyttelsesniveau. Dette sker for at fjerne u hensigtsmæssige juridiske barrierer for varetagelsen af administrative borgerbetjeningsopgaver.

Set fra et borgersynspunkt, markerer dette en begrænsning af den beskyttelse af personoplysninger, som er fæstet i dansk ret, og af den grundlæggende selvbestemmelsesret og integritetsbeskyttelse, som er sikret i menneskeretten. Det betegner således – efter instituttets opfattelse - en udvikling mod begrænset frem for øget og effektiv beskyttelse af den enkelte borger.

Hvorvidt der i en konkret sag vil kunne statuere en krænkelse af EMRK art. 8, afhænger af, hvordan det i lovforslagets § 3, stk. 1, 2 og 3 opstillede krav om *fornødenhed* vil blive anvendt og udviklet i praksis. Det vil her være afgørende, at den retlige standard udvikles således, at den omfatter et krav om et i opgaveudførelsen sagligt begrundet behov, et nødvendighedskrav samt et krav om iagttagelse af persondatalovens finalité-princip, jfr. persondatalovens § 5. En sådan udfyldning følger af udkast til lovforslag om forpligtende kommunale samarbejder, jfr. lovforslagets bemærkninger til § 7, stk. 1-3.

Den nævnte udfyldning af *fornødenhedskravet* vil efter instituttets vurdering opfylde de indgrebsbetingelser, som er opstillet i EMRK, art. 8, stk. 2. Dog under forudsætning af, at det i en konkret sag kan påvises, at udvekslingen af personoplysninger er nødvendig på grund af et

påtrængende samfundsmæssigt behov (a pressing social need, jfr. Handyside 7/12 1976) og at udvekslingen i den konkrete sammenhæng er proportional.

4.2. Regler om aktindsigt / indsigtret

Det følger af lovforslagets § 3, stk. 5, at interne arbejdsdokumenter, der udveksles mellem et borgerservicecenter og en anden myndighed efter lovens regler, ikke mister deres interne karakter.

Lovforslagets § 3, stk. 5, vil føre til, at en række dokumenter, der udveksles mellem et borgerservicecenter og en anden myndighed efter lovens regler, ikke længere mister deres interne karakter. Lovforslaget vil således føre til, at der sker en begrænsning i adgangen til egne personoplysninger efter forvaltningslovens § 9, stk. 1, og persondatalovens § 31, stk. 1, i disse situationer.

En part har dog fortsat ret til at blive gjort bekendt med oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, der er af væsentlig betydning for sagens afgørelse, og som alene indeholdes i interne arbejdsdokumenter efter forvaltningslovens § 12, stk. 2, se forslaget almindelige bemærkninger, pkt. 4.7.2.

Med lovforslaget åbnes således efter instituttets opfattelse for en begrænsning i borgernes adgang til egne personoplysninger – og dermed for de principielle problemstillinger i relation til borgerens rettigheder og retssikkerhed i et demokratisk samfund, som er angivet ovenfor under 4.1.

Om den generelle begrænsning i borgerens adgang til egne personoplysninger i konkrete sager vil føre til krænkelse af art. 8, vil afhænge af den konkrete vurdering, der foretages i forbindelse med en aktindsigtsanmodning. Efter menneskeretlig praksis kan interne dokumenter ikke *per se* unddrages aktindsigt, men må udleveres til ansøgeren, hvis han eller hun har en legitim interesse deri.

Det vil derfor efter instituttets vurdering være afgørende, at borgerservicecentre og de kommunale myndigheder i vurderingen af konkrete anmodninger om indsigt lægger vægt på karakteren af borgerens interesse og omfanget af forvaltningens positive forpligtelse til at imødekomme borgerens behov. Dertil kommer en nøje vurdering af, om et afslag på aktindsigt i interne dokumenter er proportionalt.

I tilknytning hertil, er det instituttets vurdering, at det nugældende krav om, at parten skal have adgang til dokumenter vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er af væsentlig betydning for sagens afgørelse, ikke i alle situationer vil være foreneligt med menneskeretlig praksis. Et

absolut væsentlighedskrav kan således ikke fastholdes, men må antages at skulle vige, hvis borgerens legitime interesser ud fra forpligtelses- og proportionalitetssynspunkter må anses at veje tungere.

5. Konklusion

Det er instituttets opfattelse, at det fremlagte forslag til Lov om kommunale borgerservicecentre med hensyn til § 3, stk. 1, 2 og 3 samt i stk. 6 om udveksling af personoplysninger om rent private forhold samt § 3, stk. 5 om aktindsigt i interne arbejdsdokumenter, markerer en begrænsning af den beskyttelse af personoplysninger, som er fæstet i dansk ret, og af den grundlæggende selvbestemmelsesret og integritetsbeskyttelse, som er sikret i menneskeretten, tillige med menneskerettens kvalitetskrav til hjemmelsgrundlaget. Lovforslaget er således udtryk for en udvikling mod begrænset frem for øget beskyttelse af den enkelte borgers rettigheder og retssikkerhed.

For at opnå en effektiv beskyttelse af borgerens personoplysninger og adgang til disse, er det efter instituttets vurdering afgørende, at fornødenhedskravet i § 3, stk. 1, 2 og 3 udfyldes med et saglighedskrav, et nødvendighedskrav samt et krav om iagttagelse af persondatalovens finalitéprincip. I praksis vil det derudover være nødvendigt at påse, at nødvendighedsvurderingen skal indeholde en vurdering af det samfundsmæssige behov i at udveksle oplysninger og af, om udvekslingen af personoplysninger i den konkrete sammenhæng er proportional.

For så vidt angår aktindsigt i interne dokumenter, er det instituttets vurdering, at undtagelse af interne dokumenter fra aktindsigt og en absolut anvendelse af det nugældende væsentlighedskrav i forhold til faktiske oplysninger, vil kunne være uforeneligt med EMRK art. 8 i konkrete sager. Der må i tilknytning til sådanne aktindsigtsanmodninger foretages en vurdering af ansøgerens interesse i aktindsigt i interne dokumenter, der omfatter såvel karakteren af borgerens interesse, forvaltningens positive forpligtelse til at imødekomme denne samt en proportionalitetsvurdering.

BKO/RFJ

København, den 6. Januar 2005

Kopi til Lisa, 2.5.
Lise, STAB

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1016 København K

INDGÅET I
10 JAN. 2005
1.Ø

AFLEVERET

Hermed overbringes Dansk Psykolog Forenings høringsvar vedrørende udkast til lovkompleks i forbindelse med Strukturreformen.

Med venlig hilsen

Roal Ulrichsen
formand

IM 1. Ø.kt. J.nr. 2005-2413-465

10 JAN. 2005

Antal bilag 0 Aktnr. 226

Høringssvar til Indenrigs- og Sundhedsministeriet.

Høringssvar til Indenrigs- og Sundhedsministeriet vedrørende udkast til lovkompleks i forbindelse med Strukturreformen.

Foreningens udgangspunkt er, at de foreslåede kommunestørrelser er for små til at kunne sikre en tilstrækkelig faglig specialiseringsgrad på de psykologfaglige områder, samt at der lovgivningsmæssigt er ingen eller i bedste fald meget vage bestemmelser vedrørende psykologfaglig betjening af borgere med psykiske problemer, herunder i særlig grad børn og deres familier.

Dansk Psykolog Forening har derfor nogle bemærkninger af generel karakter, idet de vedrører lov om social service, folkeskoleloven og dele af sundhedslovgivningen.

Kommunernes størrelse

Regeringen og forligspartierne omkring den foreslåede kommunalreform har ønsket at ændre rammerne for varetagelsen af de offentlige opgaver og den offentlige service i Danmark. De overordnede formål har været at skabe større og mere bæredygtige kommuner. Det er ønsket at skabe regelforenkling og større klarhed i ansvaret for varetagelsen af de offentlige opgaver samt gøre det lettere og mere overskueligt for borgerne at henvende sig til den offentlige forvaltning.

Regeringen angiver, at den løbende udlægning af opgaver til kommunerne siden kommunalreformen i 1970 og borgernes stigende forventninger til kvalitet og effektivitet i den offentlige service har skabt behov for større kommuner. Der er også angivet, at nye større kommuner vil mindske behovet for kommunale samarbejder, og at der derved vil blive skabt grundlag for en mere klar ansvarsfordeling og dermed en mere overskuelig forvaltningsstruktur for borgerne. Desuden vil vilkårene for den demokratiske kontrol og den tværgående prioritering af opgaverne blive forbedret.

Disse synspunkter og intentioner er Dansk Psykolog Forening enig i. Men med de kommunestørrelser, regeringen lægger op til, finder foreningen ikke, at skridtet bliver taget fuldt ud til, at intentionerne kan indfries.

Der lægges op til, at kommuner helt ned til størrelser med 20.000 indbyggere kan fungere som selvstændige kommuner. Kommuner med under 20.000 indbyggere forpligtes til at indgå i kommunale samarbejder i opgavevaretagelsen på visse områder.

Befolkningsgrundlaget er afgørende for kommunens mulighed for at kunne etablere den nødvendige psykologfaglige specialiseringsgrad. Opgaverne går fra de enkle til de specialiserede, fra generelle opgaver til sager af stor indgribende betydning for den enkelte borger. Selv med den eksisterende fordeling er det vanskeligt for kommuner på 20.000 indbyggere at løfte opgaverne. Med den foreslåede udlægning af yderligere og ofte mere specialiserede opgaver skærpes kravene til kommunens vilje til at sikre den fornødne specialiseringsgrad og evne til at kunne opretholde de nødvendige faglige miljøer for en optimal opgavevaretagelse.

Dansk Psykolog Forening har gennem årene haft meget tæt kontakt til sine medlemmer og de kommunale arbejdsgivere. Det er foreningens opfattelse og erfaring, at det kræver kommuner med

ca. 50.000 indbyggere for at have ressourcerne til at etablere og fastholde psykologfaglige miljøer, som kan stille den nødvendige faglige ekspertise til rådighed.

Psykologerne ude i kommunerne og amterne beskæftiger sig med meget indgribende forhold hos det enkelte menneske. Det er derfor af afgørende betydning, at psykologerne arbejder i et fagligt miljø, der kan etablere tilstrækkelige muligheder for kompetenceudvikling, supervision og metodeudvikling. Sådanne faglige miljøer vil kun store kommuner kunne præstere.

Lov om forpligtende kommunale samarbejder

Regeringen foreslår, at kommuner under 20.000 indbyggere, der ikke ønsker sammenlægning med andre kommuner, skal indgå i forpligtende kommunale samarbejder for at kunne opretholde fagligheden inden for alle områder.

Fælleskommunale samarbejder, som der i dag findes mange af inden for de Pædagogisk Psykologiske Rådgivninger (PPR), kan give unødigt bureaukrati i opgavevaretagelsen og uklar ansvarsfordeling. Disse problemer burde veje tungt, når der nu skal gennemføres en kommunalreform. Der er tale om forvaltninger, som har opgaver, der er af direkte indgribende betydning for de enkelte menneske. Der tages stilling til udredning af enkeltpersoners problemstillinger, visitering, behandling og henvisning til forskellige foranstaltninger og tilbud. Der bør derfor være en entydig ansvarsplacering for de beslutninger, der træffes af forvaltningen, og dette bør være den direkte valgte kommunalbestyrelse.

Udkast til forslag til sundhedsloven

Med forslag til sundhedsloven har regeringen ønsket at forenkle sundhedslovgivningen ved sammenskrivning af en lang række love. Det finder Dansk Psykolog Forening positivt, og dette vil givet vis skabe større overskuelighed.

Der er foretaget nogle indholdsmæssige ændringer på enkelte områder, men regeringen har valgt at videreføre bestemmelsen i § 210, hvoraf det fremgår, at Sundhedsstyrelsen fører tilsyn med den sundhedsfaglige virksomhed, der udføres af personer inden for sundhedsvæsenet, dog med en enkelt undtagelse, nemlig de autoriserede psykologer.

I dag fører Psykolognævnet tilsyn med de autoriserede psykologer, herunder autoriserede psykologer ansat i sundhedsvæsenet. Imidlertid er Psykolognævnet også klageinstans i forhold til autoriserede psykologers virksomhed, dog med undtagelse af autoriserede psykologer, ansat i sundhedsvæsenet. Klager over autoriserede psykologer ansat i sundhedsvæsenet behandles af Sundhedsvæsenets Patientklagenævn.

For at skabe klarhed, overskuelighed og administrativ lettelse ville det være hensigtsmæssigt, at Sundhedsstyrelsen fører tilsyn med samtlige personers sundhedsfaglige virksomhed inden for sundhedsvæsenet. Herved vil der kun være én tilsynsmyndighed i sundhedsvæsenet, på samme måde som der i dag kun er én klageinstans Patientklagenævnet.

Dansk Psykolog Forening finder undtagelsen i sundhedslovens § 210 ulogisk, og det skal foreslås, at undtagelsen slettes, så Sundhedsstyrelsen også fører tilsyn med autoriserede psykologer ansat i sundhedsvæsenet.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Att.: Louise Filt Beyer og
Lina Berthelsen

Fra HK
INDGÅET I
9 JAN 2005
T.Ø

Hørings svar - nedlæggelse af amter

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har sendt Forslag til Lov om regioner og om nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udvalgsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab i ekstern høring.

Skatteministeriet har afgivet faglige bemærkninger, men har oplyst, at lovforslaget skønnes at medføre administrative konsekvenser for ToldSkat.

Styrelsen kan meddele, at der er en række forhold i lovforslaget, der ikke er tilstrækkelig belyst til afgivelse af et skøn over de administrative konsekvenser. Styrelsen har i dag rettet telefonisk henvendelse for en nærmere afklaring af disse forhold, som er følgende:

- Hvordan skal den amtskommunale skat vedr. år før 2007 fordeles efter 2007, når amterne er nedlagt?

Ved årlig afregning mellem staten og amtskommunerne op til at disse nedlægges, vil der være følgende hovedforløb efter nugældende regler:

Opgørelse pr. maj 2005 for 2003	+ ældre år 1992 til 2002	Afregning jan. kv. 2006.
Opgørelse pr. maj 2006 for 2004	+ ældre år 1993 til 2003	Afregning jan. kv. 2007. Til?
Opgørelse pr. maj 2007 for 2005	+ ældre år 1994 til 2004	Afregning jan. kv. 2008. Til?
Opgørelse pr. maj 2008 for 2006	+ ældre år 1995 til 2005	Afregning jan. kv. 2009. Til?
	+ senere, til årene "slipper op".	

Der skal ligeledes tages stilling til kildeskattelovens § 64A (vedr. en gammel henstand med afregning af beløb vedr. en årlig afregning).

- Eventuel sygehuskat til finansiering af de statslige tilskud til de nye regioner er ikke indtænkt. Dette vil ske, hvis et lovforslag omhandlende sygehuskat modtages i høring.

IM 1. Ø.kt. J.nr. 2005-2413-465 Side 1 / 1
T Ø JAN. 2005

Antal bilag 0 Aktnr. 725

- Nedlæggelsen af amtskommuner sker pr. 1. januar 2007. I den forbindelse skal der forholdes til virkningerne for kommuneafregningen, når amtskommunerne ikke længere eksisterer (fordelingssystemerne og CKR-K).
- Årsregulering af ejendoms- og grundværdier
Nedlæggelsen af amterne kræver en ændring af vurderingslovens § 3A, efter hvilken satserne for regulering af ejendoms- og grundværdier skal ske efter den konstaterede prisudvikling i det enkelte amt.
Det skal overvejes, om der fortsat skal ske årsregulering som beskrevet i § 3A og i givet fald hvilken geografisk områdeinddeling reguleringen skal ske på.

Det er ikke muligt at skønnes over størrelsen af udgifterne uden, at ToldSkats edb-leverandører har haft mulighed for at analysere forholdene nærmere. Det kan først ske, når alle ovennævnte forhold er belyst.

Det er endnu uafklaret, hvorvidt skøn kan afgives inden lovforslagets fremsættelse.

Da det er Indenrigs- og Sundhedsministeriets lovforslag, forudsætter styrelsen, at Indenrigs- og Sundhedsministeriet sikrer Told- og Skattestyrelsen dækning for de udgifter, som vil være forbundet med lovforslaget.

Med venlig hilsen
Retsafdelingen

Karen Madsen
Direkte telefon 72 37 38 83
karen.madsen@toldskat.dk

Skatteministeriet Told- og Skattestyrelsen Østbanegade 123 2100 København Ø
Telefon 7237 9000 Fax 72 37 90 38 www.toldskat.dk toldskat@toldskat.dk

Ekspeditionstid: Mandag-torsdag 8.30-16.00 Fredag 8.30-15.30

Side 2 / 2

Fra - TK

Louise Filt Beyer

Fra: Christian Schønau
Sendt: 7. januar 2005 16:15
Til: Louise Filt Beyer; Lina Bertelsen
Emne: VS: Trafikministeriets bemærkninger til LF om visse proceduremæssige spm i forb m kommunalreformen og LF om regioner og nedlæggelse af amtskommunerne, HUR og HS

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: Bianca Lund Sørensen
Sendt: 7. januar 2005 15:58
Til: Christian Schønau; Helle Borg Larsen
Emne: VS: Trafikministeriets bemærkninger til LF om visse proceduremæssige spm i forb m kommunalreformen og LF om regioner og nedlæggelse af amtskommunerne, HUR og HS

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Sendt: 7. januar 2005 13:53
Til: Kontorpostkasse 1 økonomiske kontor; Charlotte Bidsted
Emne: VS: Trafikministeriets bemærkninger til LF om visse proceduremæssige spm i forb m kommunalreformen og LF om regioner og nedlæggelse af amtskommunerne, HUR og HS

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: TRM Annette Thorup [mailto:AT@TRM.dk]
Sendt: 7. januar 2005 13:36
Til: Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Cc: TRM Bettina Elisa Rolskov-Eriksen; TRM Henrik Hansen; TRM Flemming Schiller; TRM Christian Østrup; TRM Lisbeth Sørensen
Emne: Trafikministeriets bemærkninger til LF om visse proceduremæssige spm i forb m kommunalreformen og LF om regioner og nedlæggelse af amtskommunerne, HUR og HS

Under henvisning til Indenrigs- og Sundhedsministeriets mails af 1. december 2004 (j.nr. 2004-2039-19 og 2004-2000-5) følger hermed Trafikministeriets bemærkninger:

Lovforslaget om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen:

Til § 1, stk. 3:

Trafikministeriet finder det vigtigt, at skæringsdatoen den 1. januar 2007 ikke i sig selv hindrer en hensigtsmæssig overførsel af opgaver og ressourcer på vejområdet fra amtskommunerne til staten (Vejdirektoratet). Det er således afgørende, at bemyndigelsesbestemmelsen i § 1, stk. 3, vil kunne udnyttes i denne situation. På vejområdet vil det på visse områder - for eksempel med hensyn til vintervedligeholdelse, der i dag udføres af amterne på både det amtslige og det statslige vejnet i vinterperioden 1/10-1/4 - være nødvendigt at få gennemført en ressourceoverførsel mv. inden den 1. januar 2007, hvilket vi går ud fra, vil kunne ske ved udstedelse af regler efter § 1, stk. 3.

Til § 8, stk. 1, § 10, stk 1 og 2, § 13, stk. 1 og 5, § 14 og § 19: Forpligtelsen til at udarbejde aftaleudkastet påhviler ifølge forslaget den enkelte amtskommune ("den myndighed, hvorfra der overføres opgaver"). Bestemmelsen eller lovforslaget i øvrigt sætter ikke denne forpligtelse ind i en overordnet sammenhæng - f.eks. i relation til den samlede udgiftsfordeling eller en samlet hensigtsmæssig fordeling af aktiver og passiver. Der er således risiko for, at den enkelte amtskommune udarbejder et udkast til fordeling,

som måske kan være hensigtsmæssigt i mere snæver forstand, men som ikke er det ud fra en overordnet betragtning, eller i de tilfælde hvor en kommunes fremtidige interesser går "på tværs" af eksisterende amtsgrænser.

På statsvejsområdet - der bygger på et netværkskoncept - er det ikke umiddelbart formålstjenligt at få foretaget en lineær fordeling ud fra en fastsat fordelingsnøgle for hver enkelt amtskommune. Det afgørende er derimod, at sker en overordnet koordinering, således at sektorhensynet varetages så hensigtsmæssigt som muligt. Ifølge lovforslaget om udmøntning af kommunalreformen på vejområdet skal amternes veje og de hertil knyttede opgaver fordeles med ca. 2000 km veje til staten og ca. 8000 km til kommunerne. En fordelingsaftale vedrørende vejene i et amt vil således skulle indgås mellem på den ene side vedkommende amt og på den anden side staten og samtlige de kommuner i amtet, der skal modtage veje fra amtet.

Det fremgår af § 19, at delingsrådet bliver asymmetrisk sammensat. Ved behandling af sager om overførsel af opgaver til kommunerne er der to kommunale repræsentanter (samt formanden) til at træffe endelig beslutning, medens der ved behandling af sager om overførsel af opgaver til staten er to kommunale repræsentanter og en statslig repræsentant (samt formanden) til at træffe endelig beslutning i sagen. Ved afgørelse i sager, der er "forbundne" - dvs. hvor en afgørelse på det ene område påvirker beslutningsgrundlaget på det andet område, som f.eks. vejområdet - indebærer denne asymmetriske sammensætning en risiko for, at der træffes en endelig afgørelse, hvor det statslige sektorhensyn ikke bliver tilstrækkeligt varetaget.

Det forudsættes, at det sidste punktum i § 19, skal forstås således, at ved alle forhandlingerne på vejområdet, dvs. såvel ved overførsler til kommunerne som til staten, deltager en repræsentant udpeget af Indenrigs- og sundhedsministeren efter indstilling af finansministeren. Ved en symmetrisk sammensætning vurderes hensynet til den overordnede opgavevaretagelse bedre at kunne varetages.

Endvidere ville det være hensigtsmæssigt, hvis det kunne sikres, at delingsrådenes afgørelser bliver tilstrækkeligt overordnet koordineret. Lovforslaget om regioner og om nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab: Til §§ 52, 54 og 56: Der er risiko for u hensigtsmæssig økonomisk adfærd i perioden frem til opgaveoverførslen i relation til de opgaver, som Vejdirektoratet og kommunerne skal overtage fra amterne. Der ses ikke i lovpakken til udmøntning af kommunalreformen at være forslag til bestemmelser, der har til hensigt i perioden frem til opgaveoverførslen at styre amternes økonomiske og personalemæssige dispositioner i relation til de statslige styrelser og kommuner, hvis fremtidige opgavevaretagelse berøres direkte af amternes nedlæggelse. Det ville derfor være hensigtsmæssigt, hvis der kunne udarbejdes en fremgangsmåde for opgavevaretagelsen, der tog højde herfor, i perioden indtil opgaverne overgår til staten og kommunerne, således at statens og kommunernes økonomiske og personalemæssige interesser også kunne indgå i perioden frem til tidspunktet for opgaveoverførslen. Med venlig hilsen

Annette Thorup, Juridisk konsulent

Trafikministeriet, Lovsekretariatet,
Ministry of Transport
Frederiksholms Kanal 27F
DK-1220 København K

Vores j.nr.031-10
Deres j.nr.

Tlf.: +45 33923444
Fax: +45 33381420
e-mail: at@trm.dk
www.trm.dk

This footnote confirms that this email message has been swept by MIMESweeper for the presence of computer viruses.

www.mimesweeper.com

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Att.: Julie Rothe

Hørings svar - revision af den kommunale inddeling

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har sendt Forslag til Lov om revision af den kommunale inddeling i ekstern høring.

Skatteministeriet har afgivet faglige bemærkninger, men har oplyst, at lovforslaget skønnes at medføre administrative konsekvenser for ToldSkat.

En gennemførelse af lovforslaget medfører ændringer i mange edb-systemer hos ToldSkat og visse dele er meget komplekst, f.eks. den differentierede kommuneskatteprocent. Det er derfor ikke på nuværende tidspunkt muligt at afgive et samlet skøn over de administrative konsekvenser, men der bliver tale om betydelige udgifter til systemtilretninger m.v..

Omkostningerne ved tilretning af de systemer, som det p.t. har været muligt at skønne over er på ca. 15 mio. kr.. Dette omkostningskøn må påregnes at blive øget væsentligt, når det samlede behov for systemtilretninger er blevet vurderet.

Et samlet skøn forventes at kunne afgives den 7. februar 2005.

Told- og Skattestyrelsen har endvidere følgende bemærkninger til en differentieret kommuneskatteprocent:

- Det vil være muligt at implementere differentierede kommuneskatteprocenter i systemet både ved en kommunesammenlægning hvor hele kommuner lægges sammen og også hvis der i forbindelse med kommunesammenlægningen sker opsplitning af kommuner. For at kunne implementere differentieret kommuneskatteprocent er der dog visse tidsfrister, der skal overholdes, jf. nedenfor.
- Det er vigtigt, at en kommuneskatteprocent kommer til at gælde for et helt indkomstår ad gangen. (Det vil være yderst kompliceret, omkostningskrævende og give store problemer (måske kan det slet ikke lade sig gøre), hvis en person skal have beregnet kommuneskat med kommune a's skatteprocent f.eks. de første 7 måneder og derefter have beregnet med kommune b's skatteprocent de sidste 5 måneder af indkomståret.)

Tidsfrister:

- Hele kommuner bliver slået sammen. Der anvendes nye kommunenumre
Analysearbejdet skal påbegyndes 1. juli 2005 og alle krav skal være kendt 1. oktober 2005.
- Hele kommuner bliver slået sammen. Der genbruges kommunenumre
Analysearbejdet skal påbegyndes 1. april 2005, og alle krav skal være kendt 1. juli 2005.
- Der sker opsplitning af kommuner. Der anvendes nye kommunenumre
Analysearbejdet skal påbegyndes 1. april 2005, og alle krav skal være kendt 1. juli 2005.
- Der sker opsplitning af kommuner. Der genbruges kommunenumre
Analysearbejdet skal påbegyndes 1. april 2005, og alle krav skal være kendt 1. juli 2005.

Som det fremgår, skal analysearbejdet i 3 af scenarierne påbegyndes 1. april 2005, dvs. inden loven forventes vedtaget. Styrelsen forudsætter, at Indenrigs- og Sundhedsministeriet sikrer i givet fald ToldSkat dækning for udgifterne, således at arbejdet kan påbegyndes.

Der udover skal det bemærkes, at for at kunne implementere en kommunesammenlægning hvor der sker opsplitning af kommuner, er det en forudsætning, at de registre, der angiver opsplitningen af kommunerne, skal foreligge i produktion senest 1. april 2006. Dette krav skal CPR kunne opfylde for at såvel skattegrundlagslisterne som skatteprocenterne for FORSKUD 2007 kan blive korrekte.

Skøn over forventede udgifter kan først afgives 7. februar 2005.

Da det er Indenrigs- og Sundhedsministeriets lovforslag, forudsætter styrelsen, at Indenrigs- og Sundhedsministeriet sikrer Told- og Skattestyrelsen dækning for de udgifter, som vil være forbundet med lovforslaget.

Med venlig hilsen
Retsafdelingen

Karen Madsen
Direkte telefon 72 37 38 83
karen.madsen@toldskat.dk

Skatteministeriet Told- og Skattestyrelsen Østbanegade 123 2100 København Ø
Telefon 7237 9000 Fax 72 37 90 38 www.toldskat.dk toldskat@toldskat.dk

Ekspeditionstid: Mandag-torsdag 8.30-16.00 Fredag 8.30-15.30

Landsklubben af socialrådgivere ansat i Statsamtterne

v/ Irene Jørgensen
c/o Statsamtet Fyn, Slottet, Indg. A
Nørregade, 5000 Odense C

Høringssvar vedr. udkastet til lov om regional statsforvaltning.

Lovforslaget indebærer, at der skal oprettes 5 regionale statsforvaltninger, der, i hvert fald for de tre af forvaltningernes vedkommende, geografisk bliver placeret i absolutte yderområder: Aabenrå, Ringkøbing og Nykøbing F.

Det medfører flere problemer:

For det første vil det formål, som hele strukturreformen har lagt op til, nemlig at sikre borgerne en bedre service, ikke kunne opfyldes med en placering som den foreslåede.

For det andet vil det medføre, at det bliver umuligt at rekruttere og fastholde kvalificeret arbejdskraft, idet mange af de nuværende ansatte vil vælge at søge væk (hvilket allerede sker nu), idet det ikke er realistisk at flytte med arbejdet. De fleste har ægtefæller/samlevende, som har arbejde, hvor man er bosat nu, og som ikke vil kunne få arbejde i de nævnte yderområder. Det er heller ikke muligt at få et arbejdsliv, familieliv og fritidsliv til at fungere, hvis man skal bruge mellem 4-6 timer dagligt på transport, hvilket er den konkrete situation for de medarbejdere, som skal arbejde i henholdsvis Aabenrå, Ringkøbing og Nykøbing F.

Der er derfor en stor risiko for, at den faglige ekspertise, der i dag er opbygget i statsamtterne forringes betydeligt, og det vil ikke kunne lade sig gøre at få den etableret igen allerede af den grund, at de nævnte regionale forvaltninger ligger langt fra uddannelsesstederne. Det medfører kvalitetsforringelser, der naturligvis påvirker borgerens retssikkerhed.

Netop hensynet til sikring af viden og kvalificeret arbejdskraft er i andre sammenhænge tillagt afgørende betydning for den geografiske placering af statslige institutioner. Et eksempel er, at Dansk Institut for Internationale Studier og Menneskerettigheder ikke kunne flyttes fra København til Odense på grund af den store pendlerbyrde og risikoen for ikke at kunne få kvalificeret arbejdskraft!

Vi vil derfor lægge til grund, at når det af udmøntningsplanen fra september 2004 og af lovbemærkningerne fremgår, at der i region Sjælland etableres statsforvaltninger i Nykøbing F. og Roskilde med hovedsæde i Nykøbing F., i region Syddanmark etableres statsforvaltninger i Aabenrå, Odense og Ribe med hovedsæde i Aabenrå og i region Midtjylland etableres statsforvaltninger i Ringkøbing og Århus (samt i region Hovedstaden etableres statsforvaltninger i Storkøbenhavn og Bornholm), så er det hensigten, at der skal etableres bæredygtige statsforvaltninger alle de nævnte steder. Det vil sige, at borgerne vil kunne rette henvendelse til den lokale statsforvaltning for at få den service, den pågældende har brug for, uanset hvilken del af statsforvaltningens sagsområde, der er tale om.

Derudover vil vi håbe, at der under behandlingen af lovforslaget vil indgå saglige og faglige overvejelser om en mere central placering i de berørte regioner, sådan at der vitterligt bliver tale om en regional forvaltning og ikke en forvaltning, der kun er tilgængelig for borgere i yderområdet.

Der er i lovforslaget om ændring af retssikkerhedsloven lagt op til, at der etableres flere afdelinger af det sociale nævn (§ 45, stk. 4) og beskæftigelsesankenævnet (Lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats § 57, stk. 4) samt flere jordbrugskommissioner (Lov om landbrugsejendomme § 34, stk. 1). Da det er statsforvaltningerne, der leverer den sekretariatsmæssige bistand må det forudsættes, at der er et sekretariat placeret fysisk der, hvor det enkelte nævn eller kommission har en afdeling.

Det taler yderligere for, at de regionale afdelingskontorer bemannes, sådan at også disse opgaver kan løftes på bedste måde.

Vedrørende det i lovforslaget anførte om, at flytningen af statsamternes sager og ressourcer er udgiftsneutralt bemærkes, at det er fuldstændig urealistisk at forestille sig, at en sådan massiv flytning vil kunne klares indenfor den eksisterende bevilling. Bevillingerne er gennem mange år beskåret i et omfang, der har medført nedlæggelse af et betydeligt antal stillinger. Det vil være den værst tænkelige start for de nye statsforvaltninger, hvis der skal skæres yderligere ned i medarbejderstaben for at få råd til etablering af de nye lokaler, flyttebil m.v. Hertil kommer, at det må forudses, at det bliver nødvendigt at etablere et antal hjemmearbejdspladser, hvis der skal sikres rimelige arbejdsvilkår for de medarbejdere, der vil få urimeligt langt på arbejde.

7. januar 2005

fra Lise, SFB
Lina, TK

Notat

Kommunalreform- bemærkninger til differentieret kommuneskatteprocent

Borgercenteret har følgende bemærkninger til en differentieret kommuneskatteprocent:

- Det vil være muligt at implementere differentierede kommuneskatteprocenter i systemet både ved en kommunesammenlægning hvor hele kommuner lægges sammen og også hvis der i forbindelse med kommunesammenlægningen sker opsplitting af kommuner. For at kunne implementere differentieret kommuneskatteprocent er der dog visse tidsfrister, der skal overholdes, jf. nedenfor.
- Det er vigtigt, at en kommuneskatteprocent kommer til at gælde for et helt indkomstår ad gangen. (Det vil være yderst kompliceret, omkostningskrævende og give store problemer (måske kan det slet ikke lade sig gøre), hvis en person skal have beregnet kommuneskat med kommune a's skatteprocent f.eks. de første 7 måneder og derefter have beregnet med kommune b's skatteprocent de sidste 5 måneder af indkomståret.)

Tidsfrister:

- Hele kommuner bliver slået sammen. Der anvendes nye kommunenumre. Analysearbejdet skal påbegyndes 1. juli 2005 og alle krav skal være kendt 1. oktober 2005.
- Hele kommuner bliver slået sammen. Der genbruges kommunenumre. Analysearbejdet skal påbegyndes 1. april 2005, og alle krav skal være kendt 1. juli 2005.
- Der sker opsplitting af kommuner. Der anvendes nye kommunenumre. Analysearbejdet skal påbegyndes 1. april 2005, og alle krav skal være kendt 1. juli 2005.

- Der sker opsplitning af kommuner. Der genbruges kommunenumre
Analysearbejdet skal påbegyndes 1. april 2005, og alle krav skal være
kendt 1. juli 2005.

Som det fremgår skal analysearbejdet i 3 af scenarierne påbegyndes 1. april 2005, dvs. inden loven forventes vedtaget. Der skal således tages stilling til, hvorledes der er bevillingsmæssig dækning til afholdelse af disse udgifter.

Der udover skal det bemærkes, at for at kunne implementere en kommunesammenlægning hvor der sker opsplitning af kommuner, er det en forudsætning, at de registre, der angiver opsplitningen af kommunerne, skal foreligge i produktion senest 1. april 2006. Dette krav skal CPR kunne opfylde for at såvel skattegrundlagslisterne som skatteprocenterne for FORSKUD 2007 kan blive korrekte.

Vibeke Schou Lund

Bianca Lund Sørensen

Fra: Lina Bertelsen
Sendt: 10. januar 2005 11:28
Til: Julie Iben Rothe; Bianca Lund Sørensen
Emne: VS: Videre.: Differentieret kommuneskatteprocent

Differentieret
kommuneskattepr...

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: Merete Helle Hansen [mailto:mhh@skm.dk]
Sendt: 10. januar 2005 11:21
Til: Lina Bertelsen
Emne: Videre.: Differentieret kommuneskatteprocent

Til Indenrigs- og Sundhedsministeriet
att. Lina Bertelsen

Vedr. forslag til lov om revision af den kommunale inddeling

I fortsættelse af Skatteministeriets høringsvar af 7/1-05 følger videresendes hermed et notat fra Told- og Skattestyrelsen om differentieret kommuneskat.

Det vedhæftede indeholder ikke forslag til ændring af Indenrigs- og Sundhedsministeriets lovtekst eller bemærkninger, men oplysninger af afgørende betydning for implementeringen af lovforslagets § 42 om differentieret kommuneskatteprocent.

Notatet er udarbejdet ud fra en forudsætning om, at differentieret kommuneskat kan komme på tale ikke kun i 2007, men også i efterfølgende indkomstår.

Med venlig hilsen

Merete Helle Hansen
Skatteministeriets Departement
Skatte- og Afgiftsadministrationen
Dir. tlf. 33 92 37 61

Officielle mails bedes sendt til områdets mailadresse "pskadm@skm.dk"

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
1. kommunekontor
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Dansk Arbejdsgiverforening
Vester Voldgade 113
1790 København V

Telefon 33 38 90 00
Telefax 33 12 29 76
Kontortid 8.30-16.30
E-mail: da@da.dk
Giro 5 40 08 99

7. januar 2005

JBP

Svar på høring om forpligtende
kommunale samarbejder.doc

Høring om forslag til lov om forpligtende kommunale samarbejder

DA har den 1. december 2004 modtaget et forslag til lov om forpligtende kommunale samarbejder til høring.

I den anledning har DA følgende bemærkninger for så vidt angår beskæftigelsesområdet:

DA støtter intentionen bag ved lovforslaget, nemlig at sikre et bæredygtigt grundlag for etablering af jobcentre, der bl.a. skal gennemføre den kommunale del af beskæftigelsesindsatsen.

Det er DA's vurdering, at det har været intentionen med den politiske aftale om en strukturreform at skabe én indgang til beskæftigelsessystemet for såvel borgere som for virksomheder. Der er ikke ved udmøntningen sikret én indgang for virksomhederne.

Det fremgår af lovforslag om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats, at virksomhederne skal henvende sig til jobcentret i hver enkelt medarbejders bopælskommune i forbindelse med sygedagpengeindsatsen og ved arbejdsfastholdelse. Udbetaling af sygedagpengerefusion sker fra samme kommune.

Det er DA's generelle opfattelse, at der som led i strukturreformen bør gennemføres en organisering, således at virksomhederne i forbindelse med en sygedagpengeindsats og ved arbejdsfastholdelse kun skal henvende sig til ét jobcenter, nemlig jobcentret i den kommune, hvor virksomheden er placeret. Det bør tillige gælde, at virksomheden i forbindelse med anmeldelse og udbetalingen af sygedagpengerefusion skal henvende sig til samme kommune som den, hvor jobcentret er placeret.

Dette vil gøre det administrativt lettere for virksomheden, sikre en mere effektiv og ensartet sygedagpengeopfølgning og dermed også, at den enkelte borger hurtigere kan vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Med lovforslaget om forpligtende kommunale samarbejder lægges der op til yderligere at komplicere virksomhedernes kontakt til det offentlige i forbindelse med en sygedagpengeindsats og ved arbejdsfastholdelse.

Ved delegation af beskæftigelsesopgaven som led i forpligtende kommunale samarbejder skal virksomheder i forbindelse med sygedagpengeindsatsen og ved arbejdsfastholdelse henvende sig til jobcentret i den bemyndigede kommune, men vil for så vidt angår anmeldelse af og

henvendelser om udbetaling af sygedagpengerefusion skal virksomheden henvende sig til hver af de kommuner, som indgår i det forpligtende samarbejde. Dette indebærer, at virksomheder i områder med forpligtende samarbejder for den enkelte medarbejder kan komme ud for at skulle henvende sig to kommuner.

Der vil ligeledes med forslaget være risiko for, at der kan ske forsinkelser i sygedagpengeopfølgningen, idet en kommune, der har delegeret beskæftigelsesindsatsen, når de modtager en anmodning om sygedagpengerefusion, skal give meddelelse herom til den kommune, der har fået delegeret beskæftigelsesindsatsen, før der kan tages initiativer i forhold til den enkelte syge medarbejder.

I forhold til lovforslaget om forpligtende samarbejder skal DA derfor anbefale, at bestemmelsen i § 1, stk. 2 om, hvad samarbejdet omfatter, bliver suppleret med en bestemmelse om, at opgaven med beregning og udbetaling af sygedagpengerefusion delegeres parallelt med beskæftigelsesindsatsen.

En kopi af dette høringssvar et tillige sendt til Beskæftigelsesministeriet (Arbejdsmarkedsstyrelsen).

Med venlig hilsen
DANSK ARBEJDSGIVERFORENING

Henrik Bach Mortensen

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Kopi til:

Lise, stabs

Anja, 2.k.

Lisa, 2.s

~~UVM, UVM, T7, HBT, ministerier~~

Kopi til:

Soc.min

Beskæfti.min

UVM

Trafik

Dansk Blindesamfund

Landsforening af blinde
og svagsynede i Danmark

København, 06.01.2005

JBR/lo

Direkte tlf. 38 14 88 68

Dansk Blindesamfunds hørings svar til lovpakken udsendt i.f.m. strukturreformen,

Dansk Blindesamfunds hørings svar er udformet som et notat, der omfatter udtalelser til den samlede lovpakke i.f.m. strukturreformen. Grunden hertil skal ses i lyset af at vi i Dansk Blindesamfund finder, at den VISO-enhed – primært tænkt som et nationalt kompetencecenter for blinde og svagsynede – skal have en tværsektorel kompetence og ikke alene etableres som et serviceorgan i relation til Socail- og undervisningsministerierne områder.

Grunden til at vi fremsender det samlede notat til Indenrigsministeriet skal endvidere ses i lyset af ministeriets centrale rolle i hele koordinationen af strukturreformen. Vi skal derfor bede om, at ministeriet ikke alene tager stilling til de sundhedspolitiske betragtninger i notatet, men forholder sig til alle notatets betragtninger.

Med venlig hilsen,

Jens Bromann
landsformand

Thoravej 35 – 2400 København NV. – Telefon 38 14 88 44 – Skrivetelefon 38 19 36 08

Fax 3814 8800 – SE 18 20 39 28 – Giro 300-2217

E-mail info@dkblind.dk – Internet www.dkblind.dk

Protector: Hendes Kongelige Højhed Prinsesse Alexandra

Dansk Blindesamfund
Landsforening af blinde
og svagsynede i Danmark

København, 06.01.2005
JBR/lo
Direkte tlf. 38 14 88 66

NOTAT

Dansk Blindesamfunds høringssvar vedr. lovpakken, udsendt d. 1. december 2004 i konsekvens af strukturreformen.

Dansk Blindesamfund har, lige siden nedsættelsen af en strukturkommission, deltaget positivt i strukturdebatten, idet en ændret opgave- og strukturreform vil indebære omvæltninger, og det er en chance for at få blandet kortene på en anden måde til gavn for blinde og svagsynede borgere i Danmark.

Desværre må vi konstatere, at hele debatten i alt for høj grad fokuserer på hvordan en fremtidig opgave- og strukturreform kan give samfundet økonomiske gevinster, et specialiseret sundhedsvæsen samt borgerne valgfrihed og decentraliserede løsninger. Der er ikke foretaget grundige analyser af handicapområdet, som fokuserer på behov for faglig bæredygtighed i forhold til meget specialiserede handicapgrupper som bl.a. blinde og svagsynede.

Dansk Blindesamfund har igennem de sidste par år indleveret en række materialer - redegørelser til strukturkommissionen, høringssvar til indenrigsministeriet i forbindelse med strukturkommissionens betænkning, notater og udredninger til div. ministerier i forbindelse med udarbejdelse af den nu fremsendte lovpakke, m.v. - men det virker som om, at alt dette materiale er gået lige i brokkassen - uden overhovedet at blive gennemlæst. I Dansk Blindesamfund kan vi - i den nu fremsendte lovpakke - i hvert fald ikke spore mange af de betragtninger, som vi har fremført, og som bygger på blinde og svagsynedes erfaringer - såkaldte brugere af systemet - gennem mange år.

Selve fremsættelse af lovpakken vedrørende forslag til lovændringer i.f.m. strukturreformen understreger hele systemets manglende forståelse for blinde og svagsynedes situation samt ønske om at forholde sig til vore krav og behov. Lovpakken blev nemlig udsendt via hjemmesider m.v. og fremsendt til Dansk Blindesamfund i et for blinde og svagsynede utilgængeligt medie. Materialet blev i den elektroniske form, hvori den blev offentliggjort, præsenteret i en form som ikke opfylder Videnskabsministeriets krav til tilgængelighed for

Thoravej 35 – 2400 København NV. – Telefon 38 14 88 44 – Skrivetelefon 38 19 36 08
Fax 38 14 88 00 – SE 18 20 39 28 – Giro 300-2217
E-mail info@dkblind.dk – Internet www.dkblind.dk
Protector: Hendes Kongelige Højhed Prinsesse Alexandra

handicappede. Det tog flere uger for det centrale embedsmandsværk at få rettet op på denne fadæse.

Tilsidesættelsen af vore synspunkter kunne skyldes, at vi i Dansk Blindesamfund har meget anderledes vurderinger end andre grupper i det danske samfund; men på baggrund af foreningens brede kontakter, såvel til andre handicaporganisationer som mange andre grupperinger, vurderer vi i Dansk Blindesamfund, at dette ikke er tilfældet. Nej, Dansk Blindesamfunds udmeldinger falder i tråd med mange andre organisationers og borgergruppers ønsker. Skulle det imidlertid forholde sig sådan, at Dansk Blindesamfund - blinde og svagsynede i Danmark - skulle have nogle helt særegne ønsker, som udspringer af vort handicap, ja, så er antallet af borgere, som er blinde eller svagsynede ikke stort, men det danske samfund må også måles på, hvordan denne lille borgergruppe behandles.

For borgere, som er blinde og svagsynede, er højt specialiseret, faglig viden af vital betydning for, at vi får de rigtige tilbud, som kan afhjælpe følgerne af synsnedsettelsen. Det er således ikke alene afstanden til rådhuset, som er vigtig for blinde og svagsynede, men derimod den tætte kontakt til det synsfaglige miljø.

Den manglende hensyntagen til handicaporganisationernes udmeldinger i de sidste par års strukturdebat er meget bekymrende. Det virker som om, at det politiske system har fastlagt en strategi, hvor man forsøger - gennem den tunge proces - at udmatte handicapbevægelsen, så at vi til sidst forhandler helt ud fra deres ideologiske præmisser - og ikke ud fra faglighed og erfaring.

For at sikre at Dansk Blindesamfunds principielle holdninger til en strukturomlægning af det danske samfund står helt klart, har vi besluttet at fremsende vore mange høringssvar til div. lovudkast i et samlet dokument, hvilket - efter vor opfattelse - giver et egentligt overblik samt indsigt i vore ønsker til den struktur, som fagligt vil kunne forestå opgavevaretagelsen i forhold til blinde og svagsynede borgere.

I afsnit A. gives en gennemgang af de principielle holdninger, som har været grundlaget for vore mange høringssvar og udmeldinger frem til dato.

I afsnit B. fremsættes de minimumskrav, som skal opfyldes ved udformningen af en ny struktur, hvor myndighedsansvaret for opgaveløsningen på en række - for handicapbevægelsen - vigtige områder udlægges til kommunerne og det regionale system indskrænkes. Her er det vigtigt, at der etableres stærke VISO-enheder - se nedenfor.

I afsnit C. fremsættes kommentarer til de enkelte lovområder.

Afsnit D. omfatter konklusion og afsluttende bemærkninger.

A. Dansk Blindesamfunds principielle holdninger til ny struktur i det danske samfund.

Siden særforborgens udlægning i 1980 har ansvaret for afgørelser og rådgivning om støtte til blinde og svagsynede borgere på forskellig vis været delt mellem stat, amter og kommuner.

Primærkommunerne har i dag myndighedsansvaret i forhold til tildeling af visse hjælpemidler, samt i forhold til personlig støtte (hjemmehjælp, ledsagerordning etc.), på revalideringsområdet samt visse dele af beskæftigelsesområdet.

Amterne har myndighedsansvaret i forhold til tildeling af højteknologiske hjælpemidler og optiske løsninger, voksenspecialundervisning samt en lovfæstet forpligtelse til at stille rådgivning og vejledning til rådighed for kommunerne. Rådgivningsforpligtelsen er forankret på forskellig vis i amterne, f.eks. i synsinstitutter eller kommunikationscentre. Amterne har endvidere ansvaret for driften af de landsdækkende institutioner på synsområdet, nemlig Institutet for Blinde og Svagsynede, Synscenter Refsnæs og Videnscenter for Synshandicap.

Dertil kommer de områder, hvor primærkommuner og amter har delt ansvar som følge af grundtakstmodellens opdeling af myndigheds- og finansieringsansvaret.

Staten har ansvaret for driften af Statens Øjenklinik, som særligt har viden om det socialoftalmologiske område samt for driften af Danmarks Blindebibliotek, som producerer og udlåner lyd- og blindeskriftbøger. Staten har endvidere myndighedsansvaret for så vidt angår tildeling af specialpædagogisk støtte til blinde og svagsynede på erhvervsskoler og videregående uddannelser, samt visse hjælpemidler på beskæftigelsesområdet.

Som følge af det opdeltede myndighedsansvar oplever blinde og svagsynede i dag en meget stor grad af forskelsbehandling. Kommuner, amter og staten tildeler f.eks. hjælpemidler efter meget forskellige praksis, der ikke er lige gennemskuelige, og i visse amter har kommunerne endog overført deres beslutningskompetence på hjælpemiddelområdet til det amtslige rådgivningssystem.

Vi oplever endvidere, at den faglige viden om blinde og svagsynedes særlige behov atomiseres år for år, fordi det finansielle systems opbygning giver amterne incitamenter til at løse opgaverne hver for sig, og fordi sektoransvarsprincippet gør, at de forskellige sektorer finder, at de skal have egen viden om blinde og svagsynede.

Der sker således ikke en central opsamling af viden og erfaringer, man opfinder så at sige den dybe tallerken i hvert enkelt amt og hver enkel sektor, hver gang et særligt problem opstår.

En yderligere decentralisering af rådgivnings- og myndighedsansvaret til primærkommunerne vil bidrage endnu mere til atomiseringen af faglighed på synsområdet, og dermed til større forskelsbehandling og tab af retssikkerhed for borgere, der er blinde og svagsynede.

Dansk Blindesamfund bygger denne opfattelse på nyere analyser i betænkningen, som ligger til grund for serviceloven, samt i Udviklingscenter for Specialrådgivnings rapport om synsområdet fra 2000. Her fremgår det tydeligt, at opretholdelse og udvikling af faglighed på synsområdet kræver et stort befolkningsgrundlag, f.eks. 100.000 indbyggere pr. synskonsulent på voksenområdet.

På baggrund af de dårlige erfaringer siden 1980, de gennemførte analyser om faglighed på synsområdet samt erfaringer fra de andre nordiske lande vil Dansk Blindesamfund derfor kraftigt modsætte sig, at myndighedsansvaret og ansvaret for rådgivning og vejledning af blinde og svagsynede borgere decentraliseres yderligere. Der er tværtimod efter Dansk Blindesamfunds opfattelse behov for en centralisering af myndigheds- og

rådgivningsindsatsen, ellers vil blinde og svagsynede borgeres retssikkerhed for alvor være i fare.

For at sikre faglighed på synsområdet samt retssikkerhed for blinde og svagsynede borgere og en bedre ressourceudnyttelse inden for synsområdet vil Dansk Blindesamfund foreslå, at der – uanset hvorledes den kommunale struktur og opgavefordeling bliver - oprettes et mindre antal regionale kompetencecentre, som placeres geografisk i forhold til befolkningstæthed generelt og i forhold til tætheden af blinde og svagsynede specifikt. De regionale kompetencecentre skal, efter Dansk Blindesamfunds opfattelse, have ansvaret for rådgivning og vejledning af borgere med synshandicap, samt have myndighedsansvaret for så vidt angår alle former for støtte til blinde og svagsynede. Dette gælder også det offentliges forpligtelse til at yde støtte til dækning af børn og unges behov for specialundervisning i det almindelige skolesystem.

De regionale kompetencecentre skal være underlagt et nationalt kompetencecenter, som skal sikre koordination og styring af synsområdet. Det vil således være naturligt, at det nationale kompetencecenter også får en styrende rolle i forhold til de selvejende plejehjem på synsområdet samt i forhold til de statslige institutioner på synsområdet, Statens Øjenklinik og Danmarks Blindebibliotek samt de nuværende landsdækkende institutioner, Institutet for Blinde og Svagsynede, Synscenter Refsnæs og Videnscenter for Synshandicap.

Dansk Blindesamfund finder, at et sådant støttesystem skal forankres uafhængigt af kommunale eller regionale enheder, enten i en selvejende institution eller med en eller anden form for statslig tilknytning.

Det er Dansk Blindesamfunds opfattelse, at en struktur med den nævnte opgavefordeling vil sikre en øget faglig udvikling på synsområdet med deraf følgende øget retssikkerhed for blinde og svagsynede borgere samt en betydelig bedre ressourceudnyttelse end tilfældet er i dag.

Den foreslåede struktur vil endvidere give mulighed for en bedre kontakt til myndigheder på tværs af sektorer, så sektoransvaret vil kunne indføres på alle områder med en synsfaglig forsvarlig baggrund. Sektoransvar betyder efter Dansk Blindesamfunds opfattelse ikke, at alle sektorer skal opbygge viden om samt erfaringer med støtte til blinde og svagsynede, men alle sektorer skal vide, hvor viden og erfaringer findes og kan udnyttes.

Det er derfor også vigtigt at fastslå, at det foreslåede system uanset forankring, skal være statsligt eller objektivt finansieret. Antallet af blinde og svagsynede er så lille, at takstfinansiering ikke er muligt, det vil medføre udradering af faglighed, jf. bemærkningerne om det nuværende støttesystem ovenfor.

Dansk Blindesamfund finder, at brugerinddragelsen i det nuværende system har været helt utilstrækkeligt. Dansk Blindesamfund forlanger og forventer derfor, at en kommende struktur- og opgavereform vil indeholde en markant styrkelse af Dansk Blindesamfunds og dermed af brugernes indflydelse på det system, som skal hjælpe os. Indflydelsen må derfor ske gennem organer med reel indflydelse på udformningen og kvaliteten af disse tilbud.

For så vidt angår ankesystemet i en ny struktur finder Dansk Blindesamfund, at anke over afgørelser truffet på de regionale kompetencecentre som foreslået ovenfor først skal indbringes for det nationale kompetencecenter. Dette må ske for at sikre opsamling af erfaringer om regional forskellighed og for løbende at udvikle fagligheden. Efter remonstration i det nationale kompetencecenter skal afgørelsen naturligvis kunne ankes videre i et uafhængigt, toleddet ankesystem.

Dansk Blindesamfund finder, at en struktur- og opgavereform er en historisk chance for at blinde og svagsynede igen skal få et fagligt velfungerende støttesystem, hvor den enkelte borger er i centrum. Dansk Blindesamfund er klar over, at den øgede centralisering, som foreslås i dette punkt, ikke er i overensstemmelse med tidens trend, men decentralisering må tage højde for faglig bæredygtighed, og Dansk Blindesamfunds erfaringer med decentralisering gennem snart 25 år er, at den faglige bæredygtighed er blevet strakt for langt.

Såfremt alle disse betragtninger - anført i dette punkt - ikke kan imødekommes politisk, må de i hvert fald indgå med stor vægt i de videre forhandlinger.

B. Dansk Blindesamfunds høringssvar til udkast til forslag til Lov om social service - særligt om VISO.

B.1.

Indledning vedrørende VISO

I Dansk Blindesamfund hæfter vi os især ved § 13, der omhandler den nationale videns- og specialrådgivningsinstitution, VISO. Der er i lovudkastet en eklatant mangel på klarhed over hvad VISO egentlig er; men da vi i Dansk Blindesamfund føler at et kommende VISO – kompetencecentre for de enkelte handicapområder – er krumtappen på det handicappolitiske område i en ny forvaltningsstruktur, hvor det amtslige niveau er bortfaldet, er det af allerstørste vigtighed at der skabes klarhed for VISOs kompetenceområder og snitflader til såvel det statslige som det kommunale niveau.

Dansk Blindesamfund vil derfor i dette notat særligt koncentrere sig om strukturen og kompetencetildelingen for et kommende VISO.

B.2

National kompetencecenter for blinde og svagsynede (VISO for blinde og svagsynede)

Der skal under ingen omstændigheder herske tvivl om, at Dansk Blindesamfund finder, at ét VISO, der skal kunne rumme hele handicapområdet, misbrugsområdet, området for udstødte grupper, m.v. er en utopisk tanke. Vi kan ikke forestille os, at en sådan konstruktion kan virke som en handlekraftig videns- og udredningsinstitution med indsigt i alle de detaljerede faglige aspekter, der er tiltænkt indlagt i enheden.

På grund af blinde og svagsynsområdets kompleksitet, omfang og forskelligartede målgruppe ønsker vi i Dansk Blindesamfund, at der som en selvejende institution etableres ét nationalt

kompetencecenter for blinde og svagsynede med mulighed for etablering af regionale enheder under den centrale struktur. Områdets kompleksitets omfang og forskelligartede sammensatte målgruppe fremgår af det beskrevne nedenfor, hvor vi fremsætter minimumskrav til de faktorer som der skal indgå ved etableringen af ét samlet VISO; men Dansk Blindesamfunds hovedkrav er at der skal være ét VISO for blinde og svagsynede.

Dansk Blindesamfund har igangsat et udredningsarbejde, som skal munde ud i en beskrivelse af et sådant nationalt kompetencecenter. Dette udredningsarbejde forventes afsluttet primo februar måned, men vi skal bede om, at der i den lovgivning, som udsendes til høring ultimo januar måned tages højde for, at der på enkeltområder kan etableres nationale kompetencecentre for de handicapgrupper som – efter aftale mellem Social- og Undervisningsministerier og brugerorganisationerne – har et sådant omfang og kompleksitet, at det findes mest hensigtsmæssigt at etablere et sådant.

I Dansk Blindesamfund er vi bekendt med at flere af DSIs medlemsorganisationer har tilsvarende ønsker, hvilket formentlig vil fremgå af DSIs endelige høringsvar til lovpakken, der er udsendt i.f.m. strukturreformen.

B.3.

Kommentarer til etablering af ét VISO for handicapområdet, m.fl. Viden- og specialrådgivningsorganisation - indhold og struktur.

Som nævnt ovenfor skal vi fra Dansk Blindesamfunds side bemærke, at det fremsendte notat om VISO udarbejdet af socialministeriet virker temmelig diffust. Vi håber, at det er udtryk for, at der stadig kan manøvreres i forhold til at få opgaver lagt ind under VISO, det er der behov for.

Vedr. VISO's struktur og organisation

Hvis man vil etablere VISO som en enhed, der skal varetage alle de beskrevne opgaver, både på handicapområdet og på området for udsatte grupper, finder Dansk Blindesamfund, at enheden skal have en overordnet bestyrelse, som alene forestår overordnet planlægning, administration, overvågning o.lign. Al faglighed bør ligge i enheder for de enkelte handicapgrupper samt øvrige grupperinger, og disse enheder skal tillægges en høj grad af selvstyre.

DSI skal naturligvis have en massiv repræsentation i den overordnede bestyrelse, mens de selvstyrende underliggende enheder skal have en massiv repræsentation fra de brugerorganisationer, som er relateret til den enkelte enhed.

Der skal skabes sammenhæng mellem VISO og de regionale "driftsselskaber", f.eks. på synsområdet. VISO skal være samstyrende for disse regionale enheder. De regionale enheder skal også sikres en økonomi - helst via staten men muligvis gennem en påtvungen objektiv finansiering fra kommunerne, f.eks. ved et socialt udviklingsbidrag øremærket specialrådgivning og særlige udredninger i lov om regionernes finansiering.

De regionale enheder skal have afdelinger relateret til de faglige enheder i VISO. Der bør f.eks. på synsområdet være en central enhed, ligesom der i de regionale systemer skal være afdelinger særlig rettet mod støtte til borgere, der er blinde og svagsynede.

Takstfinansiering skal minimeres mest muligt. Man kan efter Dansk Blindesamfunds opfattelse ikke takstfinansiere specialrådgivning, da specialrådgivningen derved risikerer at blive decentraliseret så meget, at den ikke længere bliver speciel. Der findes allerede i dag eksempler på, at takstfinansieringen af Institutet for Blinde og Svagsynedes specialrådgivning, f.eks. i forhold til belysning for svagsynede, har medført, at der ikke længere findes nogen særlig viden om dette område i det synsfaglige system. Denne udvikling vil forstærkes med øget takstfinansiering på det regionale niveau.

Endelig mener Dansk Blindesamfund, at VISO skal have en øget tværsektoriel funktion. Som oplægget ser ud lige nu, er det kun social- og undervisningsområderne, der er omfattet, men for blinde og svagsynede er det mindst lige så vigtigt, at beskæftigelsesområdet og sundhedsområdet også bliver en del af VISO.

I forhold til beskæftigelsesområdet er der meget stort behov for, at der er særlig specialrådgivning og udredning, der kan støtte blinde og svagsynede på arbejdsmarkedet. Der er behov for særlige it-hjælpe midler og andre støtteforanstaltninger, der er særlige i hver enkelt sag, ligesom der er behov for arbejdspladsindretning ved stort set hver eneste jobplacering. Denne støtte må ikke takstfinansieres, da arbejdsgivere hermed kan få et incitament til at fravælge blinde og svagsynede, og den særlige specialrådgivnings ekspertise må ikke spredes ud, da viden på disse områder er meget svær at opsamle og beholde. Den øgede digitalisering af den offentlige forvaltning er et godt eksempel på nødvendigheden af særlig viden og specialrådgivning. Her har en enkelt sag f.eks. medført et forbrug af it-konsulenter i 100 timer årligt, blot til særlig tilpasning af den offentlige virksomheds it-løsning.

På sundhedsområdet er det væsentligt, at der tænkes tværsektorielt, når en person får diagnosticeret et synshandicap. Er den nyblinde i erhverv må der etableres en kontakt til beskæftigelsessektoren, er vedkommende under uddannelse må der ske kontakt til uddannelsessektoren etc. Under alle omstændigheder må der etableres specialundervisning for den enkelte i mobility og det bare at kunne klare sig selv i dagligdagen. Kommunerne kan ikke selv klare denne opgave men må have støtte til den specialiserede rådgivning fra VISO's enhed for blinde og svagsynede.

VISO's funktioner

Foruden viden- og specialrådgivningsfunktionerne samt udredningsfunktionen mener Dansk Blindesamfund, at VISO skal tillægges funktionen at fastsætte kvalitetsnormer - såvel for de regionale tilbud samt for kommunernes ydelser. Det må efter Dansk Blindesamfunds opfattelse sikres at kvalitetsnormer bliver indført, og at kommunerne i deres afgørelser skal dokumentere ydelsens art og begrundelse i forhold til fastsatte kvalitetsnormer.

VISO-enhedens kvalitetsnormer skal også kunne omfatte de institutioner, som forbliver i regionalt regi. Vi tænker naturligvis på de specialplejehjem for blinde og svagsynede samt visse af de dagcentre for blinde og svagsynede, som i dag er amtskommunale. De dagcentre

for blinde og svagsynede - dagcentre for særlige grupper, jf. serviceloven - som i dag er primærkommunale skal også undergives VISO's kvalitetsnormer.

VISO skal også have ret til at fastsætte kvalitetsnormer for personer med handicap, som er visiteret til plejehjem eller andre boformer i det kommunale system.

Særlig specialrådgivning

Det er så godt som umuligt at gennemskue, hvad man mener med mest specialiseret rådgivning. Mener man handicapgrupper, der numerisk er få på landsplan, mener man dele af en større handicapgruppe eller mener man overhovedet noget?

Under alle omstændigheder er det Dansk Blindesamfunds opfattelse, at blinde og svagsynede er en særlig speciel gruppe, fordi et synshandicap har så mange forskellige implikationer, der er afhængige af den enkeltes alder, synets status og udvikling, familieforhold, livssituation etc. Gruppen af blinde og svagsynede er langt fra homogen.

På blinde- og svagsynsområdet fortøner alt sig ikke desto mindre i tykke tåger. Som udgangspunkt finder Dansk Blindesamfund, at hele Synscenter Refsnæs, Blindeinstituttet i Hellerup, Videnscentret for Synshandicappede og Statens Øjenklinik skal indgå i VISO; men der er flere områder, som skal integreres og tages stilling til - nemlig:

- Småbørnsrådgivningerne, som blev udlagt til amtskommunerne d. 1. januar 2003, skal ikke hjemtages direkte til VISO. Konsulenterne skal arbejde regionalt og skal knyttes til Synscenter Refsnæs, hvorved netværksdannelsen og erfaringsudvekslingen sikres.
- Synskonsulentordningen for børn og unge i grundskolen og i ungdomsuddannelserne. Denne opgave er i dag tillagt amterne, og synskonsulentstøtten retter sig mod det enkelte barn, familien, kammeraterne og skolen. Der er ca. 250 børn og unge i målgruppen, hvoraf ca. 40 er helt blinde, altså en meget differentieret gruppe, der har behov for meget forskellig specialrådgivning. Der er ingen tvivl om, at kommunernes PPR-enheder vil få stort behov for støtte - en støtte som skal leveres af de regionale enheder.
- Relationen til ungdomsuddannelserne, som er så vigtig på blinde- og svagsynsområdet både hvad angår specialrådgivningen og materialeproduktionen skal overvejes. Det vil være helt naturligt at dette vurderes i relation til, at ungdomsuddannelserne jo bliver statsfinansieret i den nye struktur.
- Forholdet omkring konsulentordningen for blinde og svagsynede, som i dag administreres af Dansk Blindesamfund, finansieret via satspuljemidler. Dansk Blindesamfund er næsten lovet, at denne ordning kan videreføres i den nye struktur; men skal det ske via VISO eller hvad? Dækker punktet "blindekonsulenter" i notatet over denne nye ordning?
- Forholdet omkring voksenspecialundervisningen må afklares. Voksenspecialundervisning er for blinde og svagsynede utrolig vigtig, da det er på denne måde, blinde og svagsynede lærer punktskrift, lærer at kommunikere med omverdenen via edb og Internet samt båndoptager/Daisy-afspiller, lærer at finde rundt og lærer teknikker til almindelig daglig livsførelse. Kommunerne skal overtage ansvaret for voksenspecialundervisningen fra amterne, men

voksenspecialundervisning for blinde og svagsynede er speciel, da den kræver speciel viden om teknikker samt særlige specialpædagogiske teknikker til formidling og indlæring, som ikke er almindeligt forekommende. VISO må have ansvaret for fastholdelse og udvikling af disse særlige specielle teknikker og den specialrådgivning det er at formidle denne viden til målgruppen.

- Forholdene omkring den særlige svagsynsoptik, som i dag løses i amterne må afklares. Rigtig mange borgere har haft glæde af, at amterne har tilbudt undersøgelser af, hvilken optik der er bedst for den enkelte, og som bagefter har kunnet købe denne optik med tilskud hos private optikere. Der er tale om specialrådgivning, som ikke ydes af private optikere og som heller ikke ydes af Statens Øjenklinik, men som ikke desto mindre har afhjulpet mange svagsynedes problemer.
- Forholdet til beskæftigelses- og sundhedssektorerne, se ovenfor.
- Hele materialeproduktionsområdet med dets sammenkobling til specielle indlæringsteknikker og specielle hjælpemidler må også overvejes i forhold til produktionen af materialer til studerende og erhvervsaktive samt anden produktion af lyd- og punktmaterialer. I dag sker produktionen af disse materialer på Danmarks Blindebibliotek, Blindeinstituttet i Hellerup, Synscenter Refsnæs og teknisk skole Skive/Silkeborg. VISO kan samle denne produktion i den særlige enhed for blinde og svagsynede og dermed sikre specialviden og -rådgivning om læse- og læringsteknikker, hjælpemidler etc., som er nødvendige for at kunne få udbytte af materialerne, og hvor behovet er meget differentieret i forhold til synsstatus, livssituation, alder etc.
- Forholdet omkring Statens hjælpemiddelcentral for blinde og svagsynede skal afklares. Her ligger et projekt om udbygning af denne funktion, et projekt som delvist er tiltrådt af Amtsrådsforeningen, KL, m.fl. og som antyder central etablering og styring.

Udredningsfunktionen

Det er Dansk Blindesamfunds helt klare opfattelse, at VISO også skal kunne foretage udredninger om blinde og svagsynedes behov for støtte. Som nævnt oven for er gruppen af blinde og svagsynede en meget differentieret gruppe, der har mange forskellige behov som ikke umiddelbart er sammenlignelige. Derfor må blinde og svagsynede kunne få adgang til gratis udredninger, som naturligvis skal omfatte alle de behov, der er nævnt ovenfor, altså også behov på beskæftigelsesområdet og sundhedsområdet.

Særlige udredninger kræver særlig specialrådgivning, så derfor hører udredningerne naturligt hjemme i de særlige VISO-enheder for blinde og svagsynede.

Dansk Blindesamfund er meget bekymret for udsigterne for blinde og svagsynede i det kommende system. Blinde og svagsynede vil som gruppe blive dårligere serviceret af kommunerne fordi de ikke, på trods af sammenlægninger og kommunale samarbejder, får en faglig bæredygtighed, der er stor nok til at klare den enkelte blinde og svagsynedes specifikke problem. Derfor er det så uhyre vigtigt, at VISO får en central rolle over for kommunernes service til blinde og svagsynede. Blinde og svagsynede kan ikke tåle en yderligere nedgang i specialviden og vi tror ikke på at vidensopsamling og -spredning kan hjælpe noget for vores gruppe, det er praktikken, der er vigtig for os.

Som det fremgår af ovenstående vil servicelovens reelle udmøntning være yderst afhængig af, hvorledes man vælger at skrue VISO sammen og dette vil få konsekvenser for en række bestemmelser i denne og anden lovgivning."

Det er Dansk Blindesamfunds grundidé, at der skal oprettes et VISO på alle de områder, hvor der kan etableres et selvstændigt – og fagligt bæredygtigt – miljø. Et eksempel herpå kunne være et nationalt kompetencecenter for blinde og svagsynede ("VISO for blinde og svagsynede"). Vi er dog indstillet på, at man af administrative årsager kan finde det mest hensigtsmæssigt at etablere en overordnet administrativ enhed, der bl.a. skal medvirke til at sikre ensartetheden - se ovenfor.

"VISO – for blinde og svagsynede" skal omfatte al den specialrådgivning, alle de produktionsenheder og alle de særlige øjenlægefaglige kompetencer, der i dag er forankret i landsdels- og landsdækkende institutioner, såsom Institutet for Blinde og Svagsynede, Synscenter Refsnæs, Danmarks Blindbibliotek, Statens Øjenklinik, de nuværende amtslige synscentraler og Skive Handelsskole samt i et vist omfang; Blindes Arbejde, Bredegaard og de amtslige specialplejehjem/boinstitutioner på synsområdet.

Når der ses bort fra specialplejehjemmene og Bredegaard er det Dansk Blindesamfunds vurdering, at de landsdels- og landsdækkende funktioner i dag råder over et personale på ca. 300 årsværk. Denne personalenormering skal overføres til VISO for blinde og svagsynede. Nyere analyser (jf. Rapport om Amternes tilbud på synsområdet med hovedvægt på specialrådgivning - status, problemfelter og løsningsforslag fra 2000) peger dog på, at der er behov for yderligere tilførsel af ressourcer til synsområdet med henblik på at dokumentere, udvikle og kvalitetssikre de faglige spidskompetencer.

Vi forestiller os, at "VISO for blinde og svagsynede" skal operere på såvel et centralt som et regionalt niveau, hvor det regionale niveau er underlagt det centrale. Denne struktur vil fordre en personaleressource, der omfatter minimum 350 årsværk.

Som vi tidligere har givet udtryk for, står det ikke krystalklart, hvad der skal ske med specialrådgivningen på handicapområdet. Vi mener, at servicelovens § 15 (vedrørende den uvildige konsulentordning på handicapområdet) skal bortfalde, idet det nuværende "DUKH" i lighed med den i VISO-notat - udarbejdet af socialministeriet - nævnte blindekonsulenttjeneste skal hjemtages til VISO.

Småbørns konsulenterne skal ligeledes tilknyttes "VISO for blinde og svagsynede" på det regionale niveau. Der mangler endvidere en afklaring af, hvorvidt den uvildige konsulenttjeneste på synsområdet - der i dag administreres af Dansk Blindesamfund - skal fortsætte - se ovenfor.

Dansk Blindesamfund tager klar afstand fra, at regionerne i lovudkastet beskrives som driftsselskaber, ligesom vi heller ikke tror på, at de forpligtende kommunale samarbejder på nogen måde kan være med til at sikre en fagligt bæredygtig struktur. Vi ser etableringen af "VISO for blinde og svagsynede" som en statslig forpligtelse, hvor der eventuelt kan blive tale om en objektiv kommunal medfinansiering.

C. Kommentarer til lovpakkens enkelte lovudkast.

Dansk Blindesamfunds supplerende kommentarer til udkast til servicelov.

Ud over vore kommentarer til etablering af VISO har vi et par yderligere kommentarer til servicelovens bestemmelser. I uprioriteret rækkefølge er det Dansk Blindesamfunds opfattelse, at:

- Helt store kommuner kan under visse omstændigheder selv oprette og drive tilbud, som der lægges op til i loven. De skal blot følge de kvalitetsnormer, som VISO har formuleret (jf. vores hørings svar til retssikkerhedsloven).
- Dagscentre og specialplejehjem kan videreføres, som en regional del af "VISO for blinde og svagsynede", men det vil kræve en kommunal medfinansiering (takstfinansiering).
- Til sikring af kvaliteten af de truffne beslutninger bør det af § 89 (Afgørelse m.v.) fremgå, at der ved den begrundede afgørelse skal vedlægges en ankevejledning. En henvisning til retssikkerhedsloven er ikke tilstrækkelig.
- Vi støtter kraftigt op omkring DSI's bemærkninger vedrørende den manglende klageadgang i § 117 (Støtte til individuel befordring). Vi ønsker endvidere, at formuleringen: "*Kommunalbestyrelsen kan yde tilskud til personer...*" erstattes med "*Kommunalbestyrelsen yder tilskud til personer...*"
- I § 166 (Klage og domstolsprøvelse) skal det af stk. 1 sikres, at afgørelser efter §§ 83 og 84 følger de almindelige regler på området (jf. vores bemærkninger vedr. klagerådene til retssikkerhedsloven).
- Formuleringen i udkast til forslag til Servicelovens § 13,3 er lidt tåget. Det skal klart fremgå af Servicelovens § 13, 3, at det alene er VISO's afgørelse om ikke at foretage udredningsarbejde, der kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Hjælpemiddelområdet kræver en særlig bevågenhed. Kommunerne vil godt kunne forestå de mest almindelige bevillinger udfra de af VISO fastsatte kvalitetsnormer. Men når det omhandler bevilling af individuelt tilvirkede hjælpemidler (f.eks. svagsynsoptik, CCTV og højteknologiske hjælpemidler såsom computere med synskompenserende udstyr), så mener vi afgjort, at i hvert fald udredningskompetencen bør ligge på det regionale/centrale niveau. Det Landsdækkende Synsråd har ved flere lejligheder givet udtryk for, at der specifikt på hjælpemiddelområdet bør ske en centralisering, da det vil skabe bedre vilkår for afprøvning og udvikling på området. I den forbindelse skal den landsdækkende hjælpemiddelcentral - der er etableret på Institut for Blinde og Svagsynede - udbygges og videreudvikles. Såvel Hjælpemiddelcentralen som rådgivningsfunktionen på Blindeinstituttet bør indgå i VISO og endvidere tilføres ekstra ressourcer som muliggør forskning og udvikling i forbindelse med tilpasning af højteknologisk kommunikationsudstyr til blinde og svagsynede under

uddannelse og i erhverv, således at det kan fungere sammen med eksisterende netværk i de pågældende miljøer. En sådan styrkelse er særdeles vigtig, da blinde og svagsynede i Danmark ofte i dag oplever at være, om ikke hægtet af, så langt tilbage i forhold til at kunne anvende de seneste versioner af software via den synskompenserende teknologi. DSI kan endvidere overveje om den gældende praksis, der vedrører bevilling af "det bedst egnede og billigste hjælpemiddel" skal indskrives i loven.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til Lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område

I Dansk Blindesamfund tilslutter vi os langt hen ad vejen DSI's forslag til forbedringer i udkastet til den ny lov. Vi har dog et par supplerende bemærkninger.

Som det fremgår af vores hørings svar vedr. lov om social service anser vi etableringen og den endelige udmøntning af VISO, som servicelovens ubetingede omdrejningspunkt. Det er Dansk Blindesamfunds helt klare opfattelse, at VISO skal have tillagt kompetencen til at fastsætte kvalitetsnormer såvel for de regionale tilbud som for kommunernes ydelser. Kommunerne skal kunne begrunde deres afgørelser i forhold til de fastsatte kvalitetsnormer. Dette skal bl.a. ses i lyset af, at Dansk Blindesamfund ønsker, at den enkelte borger skal kunne anke over kvaliteten af den ydelse, som kommunen stiller til rådighed. Dette skal fremgå klart og tydeligt af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

I forhold til handicaprådene har vi følgende kommentarer:

- Vi mener ikke, at der skal etableres mere en ét handicapråd i hver kommune. Hvis der f.eks. af regionale hensyn - eller i forbindelse med et udredningsarbejde - skulle opstå et behov for at etablere yderligere råd eller undergrupperinger, er det vores opfattelse, at disse skal underlægges det enkelte handicapråds kompetence.
- Det fremgår af bemærkningerne, at kommunalbestyrelsen udpeger handicaprådets formand. Dansk Blindesamfund mener, at handicaprådet selv bør vælge sin formand.
- Med hensyn til størrelsen af de enkelte handicapråd er det vores opfattelse, at det godt kan variere afhængigt af den enkelte kommunes størrelse, dog skal der sikres paritet mellem brugerrepræsentanter og kommunale repræsentanter.

Til retssikkerhedslovens øvrige bestemmelser har vi følgende bemærkninger:

- Vi støtter DSI's kritiske holdning til klagerådene, som vi mener, bør nedlægges. Med indførelse af handicapråd i alle kommuner vil der være mulighed for at drøfte spørgsmål af mere generel karakter i handicapråd og ældreråd, og klagerådene vil derfor være overflødige.
- Vi mener, at kommunernes mulighed for at anke afgørelser – truffet af de sociale nævn eller beskæftigelsesankenævnet – skal fjernes. Kommunerne råder over administrative ressourcer, som den enkelte borger slet ikke vil kunne matche. Vores

holdning skal også ses i lyset af, at vi – som nævnt ovenfor - ønsker at den enkelte borger skal kunne anke over kvaliteten af den ydelse, som kommunen stiller til rådighed. Vi er overbeviste om, at en manglende klageadgang vil stille større krav til den indledende udredning af den enkelte sag og derigennem være med til at sikre kvaliteten i sagsbehandlingen allerede fra start.

- Det bør endvidere klart fremgå af loven, at udpegede DSI-repræsentanter til diverse råd og nævn, skal have stillet handicapkompenserende ydelser - i form af f.eks. sekretærbistand, materialeproduktion eller døvetolkning - til rådighed for den enkelte.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til lov om forpligtende kommunale samarbejder

Dansk Blindesamfund kan tilslutte sig DSI's holdninger vedr. forpligtende kommunale samarbejder, da vi ikke finder sådant et samarbejde vil tilgodese servicen for den meget lille gruppe af blinde og svagsynede, som kræver en individuel og højt specialiseret service for at kunne få tildelt de nødvendige optiske hjælpemidler, højteknologiske kommunikationshjælpemidler, mobility-undervisning, ADL-undervisning, forskelligartet support i forbindelse med uddannelse og tilknytning til arbejdsmarkedet, m.v. Vi er stadig af den helt klare overbevisning, at en meget stor del af ovenstående sagsområder skal løses i regionalt regi af synscentraler som overordnet styres via VISO for at sikre en ensartet sagsbehandling i hele landet. Dansk Blindesamfund mener ikke, at selv meget store kommuner overhovedet vil være i stand til at løse ovenstående opgaver og frygter således meget for, at servicen til blinde og svagsynede i Danmark vil blive stærkt forringet med den kommende kommunalreform, hvis ikke der gribes ind.

Vi må indtrængende bede om, at DSI fortsat tager skarpt afstand fra tanken om, at kommunale fællesskaber skal kunne løse opgaver inden for det handicappolitiske område.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til lov om kommunal borgerservice

Dansk Blindesamfund kan tilslutte sig DSI's udkast til høringssvar på dette område. Vi ønsker dog at fremkomme med nedenstående kommentarer for så vidt angår kommunikation og tilgængelighed - specielt for blinde og svagsynede.

Det er særdeles væsentligt, at der i større kommuner oprettes flere servicecentre, da afstanden til et center ellers kan blive u hensigtsmæssig stor og svært fremkommelig med den kollektive befordring, som blinde og svagsynede er meget afhængige af. Ved planlægning af servicecentrene skal det sikres, at disse placeres hensigtsmæssigt i forhold til kollektive befordringsmidler. Tilgængelighed fra kollektive befordringsmidler frem til servicecentrene bør endvidere medtages i kommunernes byplanlægning således at behovet for ikke visuelle gadesignaler, ledelinjer, opmærksomhedsfelter og lignende vurderes og drøftes i de kommende lovpligtige handicapråd. Når man som synshandicappet når frem til centret er det vigtigt, at der er tale om en logisk indretning, således at man kan finde frem til en skranke og blive betjent personligt. Mange blinde og svagsynede vil ikke være i stand til at anvende de elektroniske køsystemer samt ej heller på forhånd udfylde blanketter og lignende

i forhold til det pågældende sagsområde, hvorfor det må kræves, at man ved henvendelse kan få personlig betjening samt eventuel hjælp til at finde frem til den ansatte man skal kontakte. Vedr. hensigtsmæssig indretning af skranker, belysning, møblering, indendørs ledelinjer, anvendelse af farvekontraster kan der henvises til vores hjemmeside www.dkblind.dk, hvor publikationen "Tilgængelighed i detaljen" forefindes.

Dansk Blindesamfund kan fuldt ud tilslutte sig DSI's anbefaling af at elektronisk information skal være tilgængelig for alle, men skal dog fremhæve, at en meget stor gruppe af vore medlemmer har fået konstateret et væsentligt synshandicap i så høj en alder, at de er helt ude af stand til at anvende de højteknologiske kommunikationshjælpemidler. Det skal derfor være muligt at opnå den nødvendige personlige betjening til udfyldelse af blanketter, skemaer m.v. i forbindelse med en henvendelse til servicecentrene.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til Lov om ansvaret og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats

I Dansk Blindesamfund tilslutter vi os DSI's forslag til forbedringer i udkastet til den ny lov. Vi har dog et par supplerende bemærkninger.

Dansk Blindesamfund er af den opfattelse, at VISO også bør omfatte den aktive beskæftigelsesindsats. Selv om vi fuldt ud støtter sektoransvarsprincippet mener vi, at VISO skal operere på tværs af sektorer og ad den vej være med til at understøtte og styrke dette princip. Vores visioner for udmøntningen af VISO er nærmere beskrevet i vores høringssvar vedr. VISO, lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Vi har derudover følgende kommentarer til DSI's høringssvar:

- DSI's svar bør tage udgangspunkt i, at handicappede i videst muligt omfang ansættes på normale vilkår, og at der bliver foretaget de nødvendige kompenserende foranstaltninger, f.eks. i form af materialeproduktion, tildeling af hjælpemidler/arbejdsredskaber, personlig assistance og arbejdspladsindretning. Kommunerne skal i den forbindelse forpligtes til at trække på VISO's ekspertise på området. Det er i den forbindelse nødvendigt at "ambulancetjenestesystemet" videreføres og udbygges. Formålet med ambulancetjenesten er at yde en hurtig indsats til personer i den erhvervsdygtige alder, som pludselig får et væsentligt synshandicap, således at arbejdsfastholdelse kan forsøges.
- Udredningen af behovet for hjælpemidler skal ske i det regionale system med udgangspunkt i de kvalitetsnormer, der er fastsat af VISO.
- Den enkelte borger skal have 2 indgange til systemet enten via det kommunale jobcenter eller via det regionale/centrale VISO-niveau, hvor den nødvendige faglige ekspertise er til rådighed.

- I bemærkningerne til lovforslaget får ministeren tillagt bemyndigelse til at oprette videnscentre, disse skal efter vores opfattelse underlægges VISO.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til ændring af lov om folkeskolen

Dansk Blindesamfund kan tilslutte sig DSI's forslag til forbedringer i udkastet til den ny lov. Vi har dog yderligere nogle kommentarer til det fremsendte lovforslag.

Det er Dansk Blindesamfunds grundidé, at også undervisnings- og uddannelsesområdet skal tilknyttes VISO i et Center for uddannelse af Synshandicappede i tilknytning til et nationalt kompetencecenter for blinde og svagsynede ("VISO for blinde og svagsynede").

Folkeskolen:

Det er væsentligt at også blinde og stærkt svagsynede skoleelever, på linje med alle øvrige elever, oplever et sammenhængende og kvalitativt højt undervisningsforløb gennem hele folkeskolen. Dette sikres først gennem en tilstrækkelig og fagligt funderet udredning af den enkelte elevs behov, og dernæst gennem en målrettet efteruddannelse af alle de lærere, der underviser den synshandicappede elev. Der må tages højde for, at udredning og efteruddannelse af lærerne sker i både boglige og kreative fag uanset det ugentlige skemalagte timetal, da helheden i skoleforløbet må sikres.

Det er væsentligt at have for øje, at ud over de særlige specialundervisningsmæssige behov i skolefagene, vil den synshandicappede have et løbende behov for anden specialundervisning på områder som mobility, sociale færdigheder, motorik m.m. Dette gør det naturligt og nødvendigt, at det er det samme faglige miljø, der er til rådighed for eleven, forældrene, skolen og kommunerne, for til stadighed at sikre kendskabet til den enkeltes individuelle og konkrete behov. Derfor mener vi i Dansk Blindesamfund, at det er naturligt at VISO får en opgave med at udstikke retningslinjer for kvalitetsnormer, idet det kommunale system naturligvis mangler den tilstrækkelige specialviden på dette helt specielle område. Gennem VISO skal alle aktører på området sikres en ensartet og høj kvalitet, der kan sammenholdes med kvalitetsnormer som udstukket af VISO.

I uprioriteret rækkefølge er det Dansk Blindesamfunds opfattelse, at nedenstående krav er uomgængelige:

- De enkeltintegrerede blinde og stærkt svagsynede elever skal sikres et individuelt tilbud, der lever op til en kvalitetsnorm som udstukket af det synsfaglige miljø. Sikringen af en minimumsstandard og en høj kvalitet for den enkelte elev skal ske ved at forankre det synsfaglige miljø omkring folkeskoleelevens behov i VISO.
- De relevante undervisningsmaterialer og kompenserende hjælpemidler skal være til rådighed i en tilgængelig form på det nødvendige tidspunkt.
- En tilstrækkelig og kvalificeret specialpædagogisk støtte i form af vejledning fra synskonsulenter, skolelærere og pædagoger, der i alle fag formår at give den nødvendige og grundlæggende specialundervisning og faglige støtte i så nødvendige færdigheder som punktskrift, it-hjælpemidler, talesyntese, CCTV, visualiseringsredskaber m.m. Derigennem sikres en undervisning, hvor den enkelte elev ikke er afhængig af sine visuelle færdigheder for at kunne følge med.

- Hvor det er nødvendigt med støttelærere skal disse ligeledes være fagligt og undervisningsmæssigt opdateret i forhold til at undervise synshandicappede elever
- Der hvor brugerne oplever at kommunerne har svært ved at løse opgaven for den enkelte synshandicappede elev, skal VISO have en mulighed for at sige at opgaven SKAL løses.
- Det er væsentligt at de synshandicappede elevers sociale kompetencer styrkes. Heri ligger en opgave i den specialpædagogiske støtte, men der er samtidig behov for at dette område styrkes yderligere gennem forskning og etablering af viden i et centralt netværk – her må vi i Dansk Blindesamfund igen pege på VISO som det naturlige forankringssted.
- Udredningen af den enkelte elevs behov for specialundervisning og specialpædagogisk støtte, samt den målrettede efter- og videreuddannelse af elevens lærere skal styrkes, hvilket kræver en central enhed til koordinering af videre- og efteruddannelse, der styrer udgifter til PPR-området samt et samarbejde mellem PPR og VISO. Det må herigennem sikres, at alle af den synshandicappede elev berørte lærere og pædagoger får den nødvendige efter- og videreuddannelse. Her kan vi i Dansk Blindesamfund pege på Synscenter Refsnæs' billige og kvalitativt gode tilbud, der fortsat bør bevares.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love.

Dansk Blindesamfund kan tilslutte sig DSI's forslag til forbedringer i udkastet til de ny love. Vi har dog yderligere nogle kommentarer til de fremsendte lovforslag.

Det er Dansk Blindesamfunds grundholdning, at også undervisnings- og uddannelsesområdet inden for det statslige regi skal tilknyttes VISO i et Center for uddannelse af Synshandicappede i sammenhæng med et nationalt kompetencecenter for blinde og svagsynede ("VISO for blinde og svagsynede").

Gymnasiale uddannelser / ungdomsuddannelser:

Gennem det videre uddannelsesforløb efter folkeskolen, er det stadig meget væsentligt at blinde og stærkt svagsynede elever oplever et fortsat sammenhængende og kvalitativt højt undervisningsforløb, der bygger videre på de vundne erfaringer fra folkeskoletiden og dermed erfaringerne derfra i det synsfaglige miljø.

Den fortsatte tilstrækkelige og kvalificerede specialundervisning og specialpædagogiske bistand må naturligt og mest hensigtsmæssigt funderes i det faglige system, der hidtil har fulgt eleven og dermed virker til en fortsat og naturlig videreførelse i systemet. For at sikre et fortsat relevant og individuelt tilfredsstillende/behovsstillende tilbud skal også dette statslige område inkorporeres i VISO som det naturlige udgangspunkt.

Fra VISO kan yderligere elementer i det synsfaglige miljø kobles på opgaven med den nødvendige støtte til den synshandicappede elev, i en selvfølgelig overgang til nye behov – fra Synscenter Refsnæs til Institutet for Blinde og Svagsynede – såvel som synscentralerne. Dette vil give adgang til at pålægge den nødvendige støtte gennem hele uddannelsessystemet, og dermed sikre at den enkeltes forskelligartede behov for støtte, rådgivning, vejledning bliver af en høj kvalitet. Hermed vil VISO også blive en væsentlig sparringspartner for SU-styrelsen, således at også de statslige myndigheder har et sted at søge viden og får et krav om at leve op til de af VISO udstukne kvalitetsnormer.

I uprioriteret rækkefølge er det Dansk Blindesamfunds opfattelse, at nedenstående overvejelser er uomgængelige:

- Den synshandicappede elev vil fortsat have behov for specialpædagogisk bistand og specialundervisning ved undervisning i nye fag, samt behov for en fortsat styrkelse af de kompenserende færdigheder, punktskrift, it-materiel m.v.
- Særlig viden udmønter sig i særlige uddannelser – og disse må fastholdes. Institutet for Blinde og Svagsynede har udviklet øvrige ungdomsuddannelser, der er særligt tilrettelagt for synshandicappede – såsom massøruddannelsen, studietekniker o. lign. Den helt særlige viden om synshandicappedes behov gennem uddannelsesforløbet er relateret til beskæftigelsesmulighederne. Det er således væsentligt, at disse uddannelsesmuligheder bevares, og at den bestående viden om disse faktiske uddannelsesforløb forankres i VISO.

Tilgængelighed, specialrådgivning

Til lovforslagets § 7 d under afsnittet om Regionsråd og forpligtende samarbejder har vi i Dansk Blindesamfund følgende kommentar:

- Hvor det gælder de kommende, af Regionsrådene nedsatte, fordelingsudvalgs opgave med at sikre en fordeling af ansøgerne til de enkelte institutioner i forhold til den fastsatte kapacitet på den enkelte uddannelse, må vi i Dansk Blindesamfund påpege den absolutte nødvendighed af, at den synshandicappede elev har et reelt frit valg af uddannelsessted. Den synshandicappede elev må afgjort fritages fra at blive tvunget over på et andet uddannelsessted end ønsket, da valget af uddannelsessted nødvendigvis er sket efter en konkret vurdering ud fra betragtninger om tilgængelighed, ekspertise og transportmæssige forhold. Det vil være nødvendigt for den enkelte at kunne foretage en vurdering af valg af uddannelsessted i et samspil med VISO, hvor viden om de enkelte gymnasiale uddannelser og øvrige ungdomsuddannelsessteder vil kunne opsamles og videregives, når der er behov.

Øvrige bemærkninger på uddannelsesområdet:

Videregående uddannelser

Også det statslige niveau skal sikres mulighed for at søge faglig rådgivning og ekspertise – dermed forpligtelsen til at benytte denne vej. SU-styrelsens arbejde med at sikre hjælpemidler og særlige materialer skal sikres gennem adgang til dialog med og kontakt til VISO – lige såvel som de enkelte videregående uddannelsessteder skal have denne mulighed/forpligtelse.

Folkeoplysning:

Det bør igen sikres at handicappede er repræsenterede i de kommunale folkeoplysningsudvalg gennem DSI.

Studie- og erhvervsvejledning:

Synshandicappedes erhvervs muligheder er begrænset, og derfor må studie- og erhvervsvejledningen særligt for denne gruppe styrkes på alle måder fra folkeskoleniveau, op gennem ungdomsuddannelserne og videre gennem de efterfølgende uddannelser. Institutet for Blinde og Svagsynede i Hellerup har som en landsdækkende institution spillet en stor rolle særligt på ungdomsuddannelsesniveau, og det er derfor helt naturligt at instituttets erhvervsvejledning, med samt de spæde frø, der er sået i synscentralerne, samles og videreføres gennem VISO.

Materialeforsyning:

Hvor det gælder synshandicappedes særlige kommunikationshandicap, er det væsentligt at nævne den specielle materialeproduktion, der nu sker på forskellige områder til blinde og stærkt svagsynede fra førskolealderen og hele vejen gennem et livsforløb til ældregruppen. Denne materialeproduktion drejer sig eksempelvis om særlige pædagogiske støttematerialer, et vist omfang af materialeproduktion af grafiske materialer, landkort, matematikmateriel, fysikredskaber og lignende, der tilvirkes på Refsnæs og på Institutet for Blinde og Svagsynede – det er vigtigt at disse materialelaboratorier og produktionssteder videreføres i VISO med en tilhørende kvalitetsnorm.

Derudover er der den stadige produktion af punktskriftmateriale, lydbøger og e-bøger, der ligeledes fortsat må sikres – og det med en høj kvalitet.

Overordnet må der i materialeforsyningen ske et samarbejde mellem DBB, Synscenter Refsnæs, Institutet for Blinde og Svagsynede, Skive Handelsskole og Silkeborg Handelsskole – i et samspil gennem VISO. Herved bliver det muligt for den enkelte uddannelsesinstitution eller styrelse, der måtte bringe eksempelvis punkt- eller lydproduktion i udbud, at sikre at udbyder lever op til en formuleret kvalitetsstandard – således at vi ikke risikerer at det er den absolut billigste produktion, der bliver gældende, men en standard, der lever op til normer som udstukket af VISO i samarbejde med relevante parter som eksempelvis Det Danske Punktskriftnævn. Samspil mellem initiativtagerne på det statslige niveau og VISO-delen. Udbud af materialeproduktion kræver en vurdering af de indgående tilbud af VISO.

I Dansk Blindesamfund ønsker vi kvalitetsstandarder og minimumskrav for at sikre os mod en udvanding af kvaliteten ved udbud af eksempelvis lyd og punkt. Når det gælder produktion af lydbøger er det væsentligt at disse er opmærkede på en sådan måde, at der er stærk søgefunktion. Hvor det gælder opsætning af punktskrift, skal forkortelsesregler som udstukket af Det danske Punktskriftnævn følges, der skal være bemærkninger af sidetal, der følger den trykte udgave af materialet etc.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til ændring af lov om specialundervisning for voksne samt generelle betragtninger om specialundervisning.

Dansk Blindesamfund kan tilslutte sig DSI's forslag til forbedringer i udkastet til de ny love. Vi har dog yderligere nogle kommentarer til det fremsendte lovforslag.

Det er Dansk Blindesamfunds grundidé, at det samlede undervisnings- og uddannelsesområde skal tilknyttes VISO - med klare kommunikationslinier til det nationale kompetencecenter for blinde og svagsynede ("VISO for blinde og svagsynede").

Specialundervisning for voksne:

Specialundervisning for blinde og stærkt svagsynede er et stærkt specialiseret område og kræver en ofte kompleks udredning, og må derfor løses i et samspil med det regionale system og VISO. I Dansk Blindesamfund har vi erfaring for, at selv med et stort befolkningsgrundlag, kan det være et problem at sikre den relevante specialundervisning. Vi mener derfor bestemt ikke, at specialundervisning for voksne vil kunne løses i kommuner med et befolkningsgrundlag på 20 – 30.000 indbyggere – et kommunalt tilbud kræver langt flere end 100.000 indbyggere, og selv kommunerne i den størrelsesorden vil have vanskeligheder med at løfte opgaven. Den viden der findes på alle disse områder kan ikke løftes af kommuner, heller ikke i et kommunalt samarbejde. Der må sikres en drift af specialundervisningsaktiviteter i regionalt/centralt regi, kvalitetsstyret af VISO.

I uprioriteret rækkefølge er det Dansk Blindesamfunds opfattelse, at nedenstående overvejelser er nødvendige:

- Det er væsentligt at den synshandicappede borger har to indgange til udredning af de for blinde og stærkt svagsynede særlige behov. Det er naturligt for den synshandicappede at kunne gå direkte til det faglige miljø, hvorved der i et samarbejde kan gives et kvalificeret og nødvendigvis et individuelt tilbud. En national enhed sikrer kvalitet og samtidig et beredskab, der kan træde til ved behov – og Dansk Blindesamfund mener, at det alene er en national overordnet enhed, der kan skabe et sådant tilbud.
- Blinde og svagsynede har løbende behov for kompenserende specialundervisning. Dette gælder uanset om den synshandicappede er i uddannelse, erhverv eller på pension. Komplexiteten i udredningen af den enkeltes individuelle behov bliver kun større af at gruppen af blinde og stærkt svagsynede er meget bred, fra det blindfødte eller stærkt svagsynede barn, over den erhvervsaktive, der bliver blind til gruppen af ældre borgere, der mister synet i den tredje alder. Dansk Blindesamfunds område er meget lille og meget specielt, behovene varierer stærkt når målgruppen er så forskellig, og dermed skal tilbudene dække yderst forskellige problemstillinger - hvert enkelt forløb er specialiseret og krævende på grund af denne store variation i målgruppen. Niveauet i målgruppen er forskelligt, og der er derfor behov for en individuel og konkret vurdering i hver enkelt sag fra en faglig ekspertise på så forskellige områder som: Belysning, punktskrift for nylinde, ADL for nyblinde, førerhundekurser, it-kurser, zoom-tekst, jaws. Der må fortsat være et nationalt kompetencecenter på synsområdet. Hvis dette skrider, vil kvalitet og viden på specialundervisningsområdet forsvinde, og dette kan vi ikke leve med.
- Der må i lovgivningen og udmøntningen af lovgivningen i specialundervisningen for voksne og i den kompenserende specialundervisning for voksne tages højde for et bredt spektrum af behov, fra funktionsnedsættelse, materialebehov, mobility, ADL over

tildeling og brug af hjælpemidler som førerhund, kommunikationshjælpemidler m.m. – idet specialundervisningsområdet skal afhjælpe problemstillinger af vidt forskellig karakter fra kommunikations- og færdenhandicap til en manglende evne til at løse dagligdags problemer som f.eks. indkøb.

- Blinde og stærkt svagsynedes særlige beskæftigelsessituation giver ligeledes et løbende behov for en bred vifte af specialundervisning. På nuværende tidspunkt skal støtten ske i et samspil mellem kommunerne, AF, landsdækkende og amtslige institutioner, hvilket er kompliceret og uoverskueligt. Denne mudrede situation betyder, at viden om og efteruddannelse og videreuddannelse af blinde og svagsynede er ringe og dårligt organiseret. Yderligere decentralisering vil bestemt ikke forbedre situationen, og derfor må synshandicappede nu sikres en koordinering via VISO.
- VISO skal være borgernes indgang til information om det mest kvalitative specialundervisningstilbud – frit valg er essentielt og nødvendigt for at sikre et individuelt tilpasset forløb og tilbud.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til Lov om trafikskaber

Dansk Blindesamfund kan stort set tilslutte sig DSI's høringssvar på det regionale transportområde men vil dog fremkomme med nedenstående uddybende bemærkninger, som vi finder relevante for blinde og stærkt svagsynede.

Indledningsvis skal Dansk Blindesamfund meget beklage, at der tilsyneladende ikke sker væsentlige ændringer for målgruppen, som kan oppebære individuel handicapbefordring - som tilsyneladende også i fremtiden vil blive vurderet på de nugældende kriterier, hvor brugerne skal anvende ganghjælpemidler eller være omfattet af denne målgruppe, men f.eks. på grund af et synshandicap ikke er i stand til at anvende en rollator eller kørestol. Dansk Blindesamfund er fortsat af den klare opfattelse, at en meget væsentlig del af vore medlemmer, som får konstateret et alvorligt synstab i en høj alder, i lige så høj grad er isoleret i eget hjem som ovennævnte målgruppe for transportordningen.

Vedr. specialrejseordninger for handicappede i de kommende regioner:

Der skal sikres ensartede retningslinjer i de forskellige regioner således, at man som handicappet kan rejse på halvpris alene eller til fuld billetpris, når man medtager en ledsager. Dansk Blindesamfunds medlemmer er udelukket fra kørsel i egen bil, at cykle og kan have problemer med at gå længere afstande i forhold til at orientere sig, hvorfor den kollektive befordring er af meget stor betydning for mange af vore medlemmer. Hertil kommer, at en del medlemmer ikke tør eller kan færdes på egen hånd, hvorfor muligheden for at medtage en ledsager bør omfatte alle regioner. Dansk Blindesamfund kan henvise til det gældende regelsæt vedr. rejser med DSB, som efter Dansk Blindesamfunds opfattelse fungerer tilfredsstillende.

Ved sammenlægningen af de nuværende trafikskaber må det sikres at rejseordningerne ikke forringes for nogen personer med handicap.

Vedr. billetter og abonnementskort:

Vi vil i fremtiden i stigende grad se indførelse af helt utilgængelige billetautomater samt smartcard-løsninger, som ikke eller kun meget vanskeligt kan betjenes af blinde og svagsynede. Det må således i et fremtidigt system sikres, at synshandicappede har mulighed for at købe abonnementskort til en fast pris eller - i forhold til den gruppe af medlemmer, som ikke benytter den kollektive befordring særlig ofte - at kunne købe enkeltbilletter eller klippekort til reduceret pris og med mulighed for at kunne medtage ledsager til halv pris.

Dansk Blindesamfunds kommentarer til udkast til love på sundhedsområdet.

Dansk Blindesamfund kan i det store hele tilslutte sig DSI's høringssvar på området, men vi vil i det følgende komme med nogle tilføjelser som senere vil blive fremsendt til ministeriet og DSI som egentlig høringssvar fra Dansk Blindesamfund.

Dansk Blindesamfund er af den opfattelse, at der fra sundhedssektoren skal være links til det kommende VISO, via Statens Øjenklinik. Øjenklinikken har i dag opgaver på såvel sundhedsområdet som på det sociale område. På sundhedsområdet er øjenklinikens virkefelt især diagnosticering, anden udredning og forskning. På det sociale område fører man et synsregister som er en meget væsentlig social foranstaltning, hvorfor det er af stor vigtighed, at der er samarbejde med VISO. Hele den socialoftalmologiske funktion på Statens Øjenklinik - rådgivning vedr. svagsynsoptik (såvel teoretisk som praktisk), vejledning af både kommuner og brugere (blinde og svagsynede) i pensionssager, beskæftigelsesmuligheder samt livsvilkår generelt - må og skal sikres gennem en forankring i VISO. Dansk Blindesamfund forudsætter, at vi som brugerorganisation bliver involveret i drøftelserne vedr. den fremtidige finansiering af Statens Øjenklinik, hvilket også var nævnt i det første ikke officielle lovudkast til servicelovens § 180.

Store dele af sundhedssektoren har store mangler for blinde og svagsynede m.h.t. tilgængelighed. Det er stort set umuligt at finde rundt på sygehuse og lignende, hvorfor vi må kræve fornødent personale, som kan sikre at synshandicappede finder frem til de nødvendige undersøgelses- og behandlingssteder. Tilegnelse af den skriftlige information som gives under indlæggelse, ved udskrivning og ambulant behandling er selvsagt et stort problem, da mange af vore medlemmer helt eller delvis er ude af stand til at tilegne sig disse informationer. Vi må således kræve, at der i hele sundhedssektoren satses på at gøre den elektroniske information tilgængelig - hvilket dog langt fra i fuldt omfang dækker behovet blandt Dansk Blindesamfunds medlemmer, som bør kunne få informationerne på andre medier eller have mulighed for en detaljeret gennemgang af materialet af fagligt personale.

Vedr. de kommende sundhedscentre:

Dansk Blindesamfund vil gerne understrege, at formålet med disse centre er efterbehandling og genoptræning efter et sygdomsforløb. Det er således ikke centrenes formål at forestå egentlig undervisning i f.eks. ADL og mobility efter en væsentlig synsnedsettelse er konstateret. En synslidelse i sig selv kan ikke karakteriseres som en sygdom. Ligeledes vil

Dansk Blindesamfund tage afstand fra, at tildeling af færdsels- eller synshjælpemidler bliver underlagt disse centre. Ovenstående problemstillinger på synsområdet kræver den nødvendige faglige kompetence og skal foretages via de regionale synscentraler som skal være satellitter i det kommende VISO.

D. Konklusion og afsluttende bemærkninger

I de seneste 9 måneder har vi i Dansk Blindesamfund haft flere dialoger - såvel skriftligt som gennem møder - med en række af regeringens medlemmer samt regeringspartiernes ordførere. Alle har de understreget, at det endelige resultat af strukturdebatten skulle munde ud i en ny struktur, der ikke alene skulle smidiggøre opgaveløsningen samt sikre en bedre ressourceudnyttelse i det danske samfund, men den ændrede struktur skulle især komme brugerne af systemet til gode - herunder en optimering af opgavevaretagelsen over for handicappede borgere. Dansk Blindesamfund er - som repræsentant for blinde og svagsynede borgere i Danmark - blevet lovet en væsentlig og afgørende rolle i den endelige udformning af det offentlige system, som skal virke som serviceorgan over for vore medlemmer.

D. 28. april 2004 gav vi fra Dansk Blindesamfunds side udtryk for følgende, såvel overfor Statsministeren som Indenrigsministeren:

"Dansk Blindesamfund vil kunne acceptere at myndighedsansvaret til at visitere til offentlige ydelser til blinde og svagsynede borgere bliver uddelegeret til kommunerne, til trods for at vi i vort høringssvar tilkendegav, at denne tanke var uacceptabel; men forudsætningerne for at vi kan anbefale en sådan videre uddelegering er:

- at der skabes en stærk statslig kompetenceenhed bestående af Blindeinstituttet i København, Synscenter Refsnæs, store dele af de nuværende amtslige synscentraler, Videntcenter for Synshandicap, Statens Øjenklinik, Danmarks Blindebibliotek samt Hjælpemiddelcentralen for Blinde og Svagsynede og at dette statslige kompetencecenter får tillagt en lovfæstet ret til at etablere regionale statslige kompetencecentre
- at finansieringen af det statslige kompetencecentersystem tilvejebringes via en egentlig statsbevilling - takstfinansiering via rekvirering af ydelser fra kommunerne skal alene finansiere en mindre del af det statslige kompetencesystem. Staten vil kunne tilvejebringe finansieringen, via dels de statsbevillinger der foreligger, dels de bloktilskud der i dag ydes amterne til etablering af et synsfagligt miljø. Det kan således oplyses, at amterne - ud fra egne oplysninger - anvender ca. 250 mio. kr. om året til vedligeholdelse af det synsfaglige miljø på amtsligt niveau
- at kommunerne får pålæg om at købe ydelser til blinde og svagsynede via de regionale statslige kompetencecentre, med mindre en kommune har en sådan størrelse, at de selv kan etablere tilbud til blinde og svagsynede borgere - tilbud som opfylder kvalitets- og servicekrav fastsat af det statslige kompetencecenter
- at de 5 specialplejehjem for blinde og svagsynede i Danmark samt institutionerne for beskyttet beskæftigelse for blinde og svagsynede Bredegaard, Blindes Arbejde m.v. bliver underlagt de regionale statslige kompetencecentre eller det centrale statslige kompetencecenter

- at den uvildige konsulentordning for blinde og svagsynede, som i dag administreres af Dansk Blindesamfund og som finansieres som en forsøgsordning frem til og med 2005 gøres permanent
- at det statslige kompetencecentersystem skal kunne yde rådgivning til såvel borgere, kommuner som andre statsinstitutioner med henblik på at sikre den nødvendige faglighed i forbindelse med den overordnede sektoransvarspolitik
- at blinde og svagsynede borgere i Danmark - udover at betragte deres kommune som den primære samarbejdspart - gives ret til at kontakte det statslige faglige miljø direkte
- at de ordninger - blindekonsulentordningen, småbørns-konsulentordningen, og lignende - som staten i de seneste 1½ år har udlagt til amterne hjemtages og etableres som tilbud under det statslige kompetencecenter
- at ingen tilbud til løsningen af blinde og svagsynedes behov etableres som fælleskommunale aktiviteter
- at der sikres reel brugerindflydelse på såvel etableringen som driften af det statslige kompetencecenter

Jeg skal ikke nærmere dokumentere hvorfor de ovenfor nævnte tiltag er bydende nødvendige for at acceptere Regeringens udspil til ny struktur, idet argumentationen for et stærkt fagligt miljø på blinde- og svagsynsområdet klart er dokumenteret i flere analyser igennem de seneste 5 år og er endvidere underbygget i Dansk Blindesamfunds høringssvar af 31. marts 2004; men det er meget vigtigt, at hele denne dokumentation bliver bærende for arbejdet i de kommende udviklingsråd. Blinde- og svagsynsområdet er et område med højt specialiserede tilbud til en lille gruppe af medborgere som på grund af handicappets karakter har meget forskellige behov."

Disse krav, som i div. svarbreve - blandt andet fra Statsministeren og Socialministeren - i væsentligt omfang blev imødekommet, må nu sikres indført i de love, som endelig udmønter strukturreformen. De ovenfor anførte krav, som Dansk Blindesamfund har fremsat over for regeringens medlemmer, er minimumsbetingelser for, at vor organisation kan tiltræde kommende lovgivning.

Det er Dansk Blindesamfunds inderlige håb, at vore ønsker til den fremtidige struktur af det danske forvaltningssystem nu bliver hørt og at vi som organisation for blinde og svagsynede i Danmark bliver inddraget i de afsluttende forhandlinger om den endelige konkretisering af den følgerlovgivning, som udspringer af strukturreformen.

Jens Bromann
Landsformand for Dansk Blindesamfund